

**Biblické odpovědi
křesťana
na otázky
svědků Jehovových**

Otto Vitek

Autor: Otto Víték

Vydáno: 2009

Redakční úpravy: Jan Janča

OBSAH

Úvod.....	5
Znovuzrození.....	5
Jsi narozen z těla, nebo z Ducha?	7
Co ještě brání členům NSSJ v přijetí Ducha synovství?	9
Lepší než kritika.....	10
Kristova krev nové smlouvy je prolita za všechny	11
Je nutné Písmem ještě dále odkrývat nebiblické nauky svědků Jehovových?	12
Abraham čekal na zaslíbené město, aby v něm přebýval	12
Obstojí před Biblií tvrzení, že „velký zástup“ nebude v nebi?	13
Kde byla „nová píseň“ zpívána?	14
A co je tím „záhadným“ textem „nové písně“ a kdo se jí může „naučit“?	14
Kdo jsou ti „bezúhonní panicové“?	15
Královské kněžstvo a kralování nad zemí	15
Kdo jsou vítězové ze Zj. 2. a 3. kapitoly?	16
Budeme soudit svět... a také budeme soudit anděly.....	17
Nespravedliví.....	17
Dítě zemře ve stu letech... nebude tam lva.....	19
Z koho jsi narozen aneb „do jaké rodiny patříš“?	21
Druhý příchod Kristův – řecky <i>parousia</i>	21
Tři příklady bdělosti (Mat 24 a 25).....	23
Bude Kristova budoucí <i>parousia</i> pro svět neviditelná?	24
Jaký byl způsob Kristova odchodu, takový bude i způsob Jeho příchodu	24
Vzkříšení z mrtvých	25
V souvislosti s předchozí úvahou.....	27
Ospravedlnění z víry, dané Abrahamovi je zaslíbeno i všem pohanským národům	28
Jan Křtitel prý nebude v nebi, dokonce ani David	29
Je třeba Písmo „převysvětlovávat“?	30
Složitá cesta k jednoduchosti.....	30
Kříž, nebo kůl?	32
Proč jen samé útoky?	33
Množství změn v učení svědků Jehovových	35
Nesplněné předpovědi konců světa.....	36
Zákaz přijímání injekcí ukončen, odmítání krevní transfuze však dále trvá	38
Promluvy Písmem o Kristově podstatě	38
Počátek stvoření Božího	42
Ve Starém zákoně je vzýván JHVH, v Novém zákoně je vzýván Ježíš Kristus	42
Dodatek ke Štěpánově prosbě.....	44
V Kristu přebývá všecka plnost Božství tělesně	44
Kristus se stal služebníkem, jímž dříve nebyl.....	44
Modlil se Kristus „sám k sobě“?	45
Stejný původ „Otce“ i „Syna“	46
Věčná moudrost – Syn Boží	46
Boží Syn	47
Otec je nad Synem	48

„Skrze něho“	48
„Bůh mu to dal“	48
Sláva Kristova je sláva Hospodinova (Jehovova)	49
Starozákonní Hospodin je v Novém zákoně Kristus	49
„První a poslední“ a „živý na věky věků“	51
K čemu jsou vybaveny stvořené bytosti	52
Je naše služba Kristu službou ‚stvoření‘ nebo Stvořiteli?	53
Dobrý je jen Bůh	53
Gramatika a „Překlad nového světa Svatých písem“	54
Boží jméno	55
Co je podle Písem podstatou Ducha svatého?	55
Duch Boží neboli Duch Kristův ví vše	56
Kdy a proč začal být používán výraz „Trojice“?	57
Doslov	58

Úvod

O tom, zda učení svědků Jehovových odpovídá učení Písma, byla napsána již řada pojednání. Toto další zamyšlení má přispět k ještě většímu rozhledu a může se stát pomocí všem, kdo cítí povinnost hájit zdravé učení Písma. Vřele doporučuji přečíst je jako celek. Texty jsou z velké části opsány v celém znění z jednotlivých překladů Písma: *Kralického* – KB, *Ekumenického* – EP, *Petrů* – Pe, nebo *Překlada nového světa Svatých písem* – NS. Zkratka NSSJ – Náboženská společnost svědkové Jehovovi.

Znovuzrození

Svědkové Jehovovi kladou ve své literatuře rozmanité otázky křesťanům jiných vyznání. Například v knize *Rozmluvy z Písem* se na str. 418 ptají:

„Co to (nové narození) znamená pro vás?“

Již po dobu dvou tisíciletí chápou křesťané akt znovuzrození jako základní a prvopočáteční krok, bez něhož se nemůže žádný jedinec křesťanem nejen nazývat, ale zároveň ani není schopen žít plnohodnotný křesťanský život. Naproti tomu zde stojí náboženská společnost známá jako svědkové Jehovovi, která toto vše popírá, a učí, že znovuzrození či nové stvoření je v Písmu určeno pouze pro 144 000 osob (viz *Rozmluvy z Písem* str. 415). Jen těchto 144 000 může podle jejich učení přijímat večeři Páně a kdo mimo ně večeři Páně přijímá, jí si odsouzení, jen oni jsou naroubováni na Krista, jen oni obdrží při vzkříšení nesmrtelná těla, jen oni budou vytrženi, a proto jen oni se mohou těmi slovy potěšovat, jen oni jsou dědici Božího království, jen oni jsou pokřtěni v Krista, jen oni jsou pod Novou smlouvou, jen oni jsou v Kristu a Kristovi, jen oni jsou povoláni a ospravedlněni (Řím. 8:30), jen oni se mohou nazývat Božími dětmi např. ve vztahu k textu Řím. 8:15-17, jen oni jsou vítězové ze Zj. 2 a 3 kapitoly, jen oni jsou pomazáni Duchem svatým, aby rozuměli Písmu, jen oni jsou Královským kněžstvem, atd., atd.

Jak tuto věc vyřešit? Jakožto křesťan mohu nabídnout jediný zdroj čistých informací. Tím zdrojem je Bible. Abychom správně porozuměli, co je podstatou znovuzrození, (a následně i dalších učení Písma) vypíší zde postupně všechny Biblické texty, které se tímto tématem zabývají.

Titovi 3:5–8 EP „On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se **znovu zrodili** k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. Tato slova jsou spolehlivá, a **chci, abys tomu všemu neochvějně učil**, tak aby ti, kdo uvěřili Bohu, snažili se vynikat dobrým jednáním. To je dobré a lidem prospěšné.“

Záchrana neboli spasení každého člověka tedy spočívá jednoznačně ve **znovuzrození**. Bez něj není možné ukončit starý způsob života a začít žít nový duchovní život. A jedinec skrze znovuzrození jsme také ospravedlněni Jeho milostí. (v.7) Jádrem ospravedlnění je odpuštění hříchů a přidělení dokonalé Kristovy spravedlnosti. Apoštol Pavel píše: „Je to ospravedlnění, které dává Bůh na základě víry v Ježíše Krista, a to **všem, kdo věří**. Rozdílu není.“ (Římanům 3:22 Pe) Ospravedlněn z víry byl i Abraham, a to ještě před obřízkou, aby se mohl stát otcem všech věřících, obřezaných i neobřezaných. (Řím. 4:9–12 + celá kapitola). Ještě se o tom zmíním.

Podobné sdělení napsal apoštol Pavel:

Efezským 2:8–10 EP „Milostí spaseni jste skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši **stvoření** (znovuzrození) k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“

Slovo **stvoření** je svou podstatou rovnocenné slovu **znovuzrození**. Jedná se o duchovní popis jednotlivců, očištěných (ospravedlněných) Kristovou obětí, z nichž se každý následně stává nově stvořeným člověkem. Apoštol Pavel píše Efezským na toto téma o dvě kapitoly dále: „Totiž, žeť vám náleží složití ono první obcování podle toho starého člověka, rušícího se, podle žádostí

oklamávajících, Obnoviti se pak duchem myslí své, A obléci toho nového člověka, podle Boha **stvořeného**, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.“ (Ef. 4:22 –24 KB)

Podobně je to zapsáno ve 2. Korintským 5:17 EP „Kdo je v Kristu, je **nové stvoření**. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové.“ A opět podobně v Pavlově dopise Galatským 6:15, 16 KB „Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka, ale **nové stvoření**. A kteřížkoli tohoto **pravidla** následují, pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský.“

Pavel nazývá **nové stvoření** křesťanským **pravidlem**, či zásadou. (Pe) Podobně o tom čteme v prvním listu Petrovu 1:3 Pe „Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista **nově se narodit** k živé naději.“

V 1. epištole Jana 5:1a čteme, že takovéto spasení se týká **každého**, „kdo věří, že Ježíš je Kristus (Mesiáš), z **Boha se narodil**.“ Podobné evangelium určené **každému, kdo věří** v Krista, čteme také u Jana 3:15, 16 KB „Aby **každý**, kdo v něho (v Krista) věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Podle učení svědků Jehovových se text z 1. Jana 5:1 týká jen 144 000, ale text z Jana 3:16 všech křesťanů. Podle učení Písma se však oba texty týkají **každého, kdo věří v Krista**.

O několik veršů nazpět praví Ježíš Nikodémovi, že ten, kdo se **nenarodí znovu**, Boží království neuzří a ani do něj nevejde – verše 3. a 5. Ve verši 5. dodává, že podstatou znovuzrození je narození z vody a z Ducha. Co znamená, narodit se z vody a z Ducha? Ve Skutcích 2:38 KB nalezneme odpověď:

„Tedy Petr řekl jim: Pokání čiňte, a **pokřtí** se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a **přijmete dar Ducha svatého**.“

Tedy: narození z vody = **křest**; narození z Ducha = **naplnění Duchem svatým**. Ihned v dalším 39. verši 2. kapitoly Skutků apoštolských Petr zdůrazňuje, že ono **narození z vody a z Ducha** není početně nijak omezeno a je určeno všem:

„Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i **všem daleko široko**, které si povolá Pán, náš Bůh.“ (EP)

Jedině **znovuzrození** nás činí schopnými opravdově milovat: „Milování, milujte se navzájem, neboť **každý, kdo miluje, z Boha se narodil**.“ (1. Jana 4:7b) A jen pravá Boží láska v nás je poznávacím znakem křesťanů. (Jan 13:25) Obdrželi jsme ji při přijetí Ducha svatého: „Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Římanům 5:5) Boží lásku v nás nemůže vyprodukovat naše stará neznovuzrozená podstata, ale jen Boží Duch. Proto je tato láska nazvána ovocem Ducha. (Gal. 5:22)

Stejně tak náš úspěšný boj proti hříchu je zcela závislý na našem znovuzrození neboli narození z Boha, které je podmíněno vírou: „Všecko zajisté, **což se narodilo z Boha, přemáhá svět**; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.“ (1. Jana 5:4 KB)

A ještě další podobný text: „**Každý, kdož činí spravedlnost, z něho jest narozen**.“ (1. Jana 2:29b)

Velmi důležitým zjištěním je fakt, že **narozením z Boha se stáváme Božími dětmi** („syny“, KB), neboli jinak řečeno **duchovními sourozenci**. Jedině tato duchovní Biblická zkušenost opravňovala křesťany všech staletí a také opravňuje i nás v dnešní době oslovovat se navzájem jako **bratři a sestry** a našeho Boha **Otce**.

Kdysi jsem se o této základní Biblické pravdě zmínil v jednom sboru svědků Jehovových, kam jsem byl pozván. Vznikl tam kvůli tomu velký rozruch. Ti, které jsem oslovil, pochopili, že výrazy **bratře a sestry užívají neoprávněně**, jestliže se nestali skrze znovuzrození duchovními sourozenci a chtěli s tím něco udělat.

Za několik týdnů po oné události přišel za mnou jeden svědek Jehovův, který se onoho rozhovoru nezúčastnil a s pobouřením mi sdělil, že jsem zanesl do toho sboru sněť. Bylo mi hodně smutno z takového soudu. Vždy jsem považoval svědectví Svatých Písem za Boží poselství a rád jsem se o něj dělil s ostatními. Doufal jsem, že jejich reakce bude přátelská neboť sami tvrdí, že Bibli přijímají jako Boží poselství. Přemýšlel jsem o příčině, která části sboru nedovolila, aby se spolu s ostatními nad zmíněnou skutečností zamysleli.

Nejen shora uvedené Biblické texty, ale i známý příběh marnotratného syna, který přichází zpět ke svému otci, je dostatečným svědectvím všem, kdo podobně jako onen syn přicházejí k Bohu s pokáním a jsou přijati do Jeho otevřené náruče, zpět do Jeho rodiny jako **Boží synové** neboli **Boží děti**. Apoštol Pavel píše v dopise Galatským tato slova: „**Všichni zajisté synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.**“ (Gal.3 :26) A nebo v evangeliu Janově 1:12 čteme podobné svědectví: „**Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.**“

Svědkové Jehovovi ale tvrdí, že příběh marnotratného syna se týká jen židů, jakož i onen poslední uvedený text z Jana 1:12. V jejich knize nazvané *Rozmluvy z Písem* je k tomuto textu napsán komentář na str. 196:

„Všimni si, že kontext v 11.verši mluví o Ježíšově ‚vlastním lidu‘, totiž o Židech. Všichni, kdo ho přijali, když k nim v prvním století přišel, se stali Božími dětmi s vyhlídkou na nebeský život.

Slovesa textu jsou v minulém čase, takže tato pasáž nepojednává o všech lidech, kteří se od té doby stali křesťany.“

Je pravdou, že řada textů byla sdělena židům, dokonce i evangelium uslyšeli nejprve židé. Všichni ale víme, že tím to neskončilo. Vzápětí se mělo toto poselství šířit do celého světa. Již brzy zaznělo evangelium i pro ostatní národy v čase přítomném: „Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha.“ (1. Jana 5:1) A nebo další text zní neomezenému počtu lidí i dnes opět v čase přítomném: „Všichni zajisté synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.“ (Galatským 3:26 KB) Podobně i Jan 3:16 „aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ – Opět v čase přítomném.

A co říci k příběhu o marnotratném synu? Že se opět netýká jen doslovných 144 000, ale je adresován každému z nás. Všichni jsme se totiž ocitli vinou Adama v situaci „sirotků“ nebo „ztracených synů“, když jsme kdysi odepřeli svou poslušnost nebeskému Otci a odešli hledat štěstí kamsi do světa, mimo Jeho dosah.

Pokud přicházíme k Bohu, jedná se vždy o náš návrat, nikoli o invazi k někomu, s kým jsme nikdy před tím neměli úzký rodinný vztah.

Před nedávnem mi má žena přečetla téměř jedním dechem knihu křesťanského misionáře Bruse Olsona, nazvanou „Bručko“. Je v ní zaznamenán kratičký příběh, který si vyprávěli kolumbijské indiány žijící od nepaměti odděleně od civilizace. Svou podstatou je nápadně podobný tomu Biblickému. Příběh vypráví, že v dávné minulosti k nim přišel muž jménem Sakamaydodži a tvrdil o sobě, že je prorok. Slíbil jim, že je vezme za obzor, kde jsou lepší loviště. Oni jej uposlechli, opustili Boha a šli za ním. Sakamaydodži je ale podvedl, proto jsou teď daleko od Boha.

Knihou dále vypráví, jak se tento kmen vražedných Motilonů nakonec navrátil k Bohu a přijal Ježíše Krista. Všem předcházela úporná práce Bruce Olsona, kterého Bůh povolal v jeho devatenácti letech, aby vkročil s Bibli v ruce do hluboké Kolumbijské džungle. Jako jediný živý se dostal po mnoha neuvěřitelných útrapách, zraněních a nemocech až do středu onoho kmene, naučil se jejich jazyku, do něhož brzy na to přeložil Nový zákon.

V závěru knihy mne uchvátila modlitba čtrnáctiletého motilonského chlapce jménem Odo. Ještě před nedávnem byl znám jako konfliktní hoch, plný nedůvěry a hněvu. Avšak po svém přijetí Krista se u něj stala obrovská proměna. Bruse Olson o něm napsal, že Bůh mu vložil do úst nejkrásnější modlitbu, jakou kdy slyšel. Zabírá téměř celou 142. stránku knihy. Pak se stalo něco neobvyklého; lidé skrývali oči a popotahovali. Nebylo u nich zvykem pouštět slzy ani při krajní fyzické bolesti, či psychickém pohnutí. Pláč patřil jen malým dětem. Čtrnáctiletý Odo končil svou modlitbu slovy: „jsme... **zrozeni** v Ježíši Kristu, Tvém jediném Synu.“

A já dodávám: Náš návrat k našemu nebeskému Otci zpravidla nenechává žádné oko suché. Znovupřijetí za syny pohnulo srdcem vražedných Motilonů. Pohnulo i srdci stamilionů ostatních. A pohnulo i mým. A může pohnout i srdci svědků Jehovových.

Jsi narozen z těla, nebo z Ducha?

Ježíš během svého rozhovoru s Nikodémem vyslovil větu, která má pro naše chápání klíčový význam: „Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha je duch.“ (Jan 3:6) Říká tím, že ten,

kdo se narodil z těla, nemůže jednat jinak, než tělesně. Pouze ten, kdo je narozen z Ducha, je schopen jednat duchovně. Podobně o tom čteme v 1. Mo. 6:3, že „člověk je jen tělo“ – jedná jen tělesně, což mu nedovoluje žít v patričním obecnství s Bohem. Příčinou toho „se na zemi rozmnožila zlovůle tak, že každý výtvar lidské mysli i srdce byl v každé chvíli jen zlý.“ (5. verš)

Jestliže podle učení svědků Jehovových ve starém zákoně *princip nového narození* neexistoval, jak by potom mohl Bůh chtít po lidech, aby jednali duchovně? Bez *duchovního narození* neboli *obřízky srdce* toho přece nebyli plně schopni! Bible nám však podává zprávu, že vedle tělesného obřezání nebyla *obřízka srdce* pro Judsko a Jeruzalém neznámou věcí. Např. skrze Jeremiáše Bůh vybízí svůj lid: „Obřezte se kvůli Hospodinu (JHVH), obřezte svá neobřezaná srdce.“ (Jer. 4:4) Podobně 5. Mo. 30:6 „Hospodin, tvůj Bůh, *obřeže tvé srdce* i srdce tvého potomstva a budeš milovat Hospodina.“

Když Ježíš hovoří o tomto *novém narození* s nechápajícím Nikodémem, připomíná mu, že on jako učitel Izraele přece musí tento základní požadavek znát: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš?“ (Jan 3:10 EP) Pavel později píše: „Pravý žid je ten, kdo je jím uvnitř, *s obřízkou srdce, která je působena Duchem.*“ (Řím. 2:29)

Písmo obsahuje varovné upozornění pro ty, kdo jsou narozeni z těla, to znamená jen tak, jak se rodí děti pozemských rodičů. (Jan 1:13a) Upozornění je adresováno nejen světu, ale také zhruba šesti milionům svědků Jehovových, kteří *narození z Ducha nepřijímají* a hovoří jen o svém narození z těla. Toto upozornění je zapsáno v dopise Římanům 8:8 KB: „Proto ti, kteří jsou v těle (narození z těla) *Bohu se líbiti nemohou.*“ A ve verších 13. a 14. dodává: „Nebo budete-li podle těla živi, zemřete, pakli by jste Duchem skutky těla mrtvili, živi budete. *Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“

Znovu a znovu čteme o těch, kteří jsou narozeni z Ducha a kteří se takto stali Božími dětmi, že jedině oni mohou být Duchem Božím úspěšně vedeni v boji proti hříšným sklonům těla a jedině oni mohou nést ovoce Ducha. (Gal. 5:22) V Řím. 8:24 dále čteme: „Jsme-li Duchem živi, Duchem i chodíme,“ – jinými slovy „jsme-li narozeni z Ducha, nechme se jím také vést.“

Velice krásnou ukázkou křesťanského života v Duchu je celá 8. kapitola listu Římanům. K naší radosti je tam napsáno, že naše synovství nemusí zůstat jen Biblickou poučkou, ale že může být naší osobní zkušeností. Totiž stejný Duch, kterým jsme vedeni v boji proti hříšným sklonům těla nám také dosvědčuje, že jsme se stali Božími dětmi. Čtème přímo z Řím. 8:14–16 KB „Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží. Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázi („ke strachu“, EP), ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče. *Ten Duch dosvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží.*“

Jak poznáme, že jsme obdrželi Ducha Božího? Tím, že Boží Duch v nás rozhodně nemlčí; je současně Duchem synovství. Dosvědčuje každému Kristovu následovníku jistotu spasení, kterou je obdarován Bohem samotným. Také i ve mně Duch Boží potvrzuje, že mi byly odpuštěny mé viny a že jsem byl Bohem přijat do Jeho milující Otcovské náruče – bez jakýchkoli výhrad a bez mých zásluh. Jediné, co jsem krátce před přijetím této nezasloužené přízně učinil, bylo opravdové pokání s vyznáním mých vin a hříchů, a vyznání víry ve spásnou moc oběti Božího Syna a našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Toto dosvědčování Ducha svatého okouším již čtyřicet let. Nikdy nezesláblo ve své dokonalé plnosti. Je připraveno pro každého člověka; Boží náruč je ve své velikosti a lásce neomezená a není v žádném případě umenšena nějakými lidmi ohraničeným počtem Božích dětí. Je nekonečně veliká.

Za svědky Jehovovy se modlím již více, než dvě desetiletí. Mohu vyznat, že to činím se stále větší láskou a pochopením. Přečetl jsem si totiž v jejich knize, nazvané *Zjevení. Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo* na straně 44 článek o vysokém počtu manželských nevěr a smilstva členů jejich organizace:

„Těch, kteří se dopustili přestupku a byli vyloučeni z celosvětového křesťanského sboru, většinou z důvodu sexuální nemravnosti, bylo během let desetitisíce. V některých letech jich bylo dokonce víc, než kolik jich padlo ve starověkém Izraeli kvůli Baalovi z Peoru.“

A já dodávám, že byli vyloučeni jen ti, kteří nečinili pokání. Kolik bylo těch, kteří vyjádřili lítost nad svým jednáním, a mohli tak ve sborech zůstat? A kolik je těch, o kterých se to zatím nikdo nedozvěděl?

Odchází od svých manželských partnerů a snad očekávají, že konečně nasytí své vyhladovělé srdce vztahem s novým partnerem. Snad si ani neuvědomují, že skrytou podstatou jejich jednání je vlastně hledání tolik žádoucího pokoje s Bohem a tak **důležité jistoty spasení**, o níž píše apoštol Jan ve své první epištole: „V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme **plnou jistotu pro den soudu** – neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.“ (1. Jana 4:17, 18 EP)

Poznámka: V překladu NS svědků Jehovových je namísto formulace **plnou jistotu pro den soudu** napsána věta: **volnost řeči v den soudu**. Je zjevné, že takto sestavená věta nezapadá do souvislostí okolních textů a zcela maří cíl a vrchol Božího poselství. Slovy „jaký je On (Kristus), takoví jsme i my v tomto světě“ jsme ujišťováni o naší dokonalé spravedlnosti, kterou nám Kristus **přidělil**. Jeho dokonalá láska zahání strach. Podobně i apoštol Pavel píše ospravedlněným křesťanům o jistotě jejich spasení slovy: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se.“ (Fil. 4:4) Je možné radovat se z nejistoty spasení? Ta přece působí strach! Podobně v 1. Jana 5:19: „Víme, že jsme (narozeni) z Boha, kdežto celý svět je pod mocí Zlého.“ (EP) Jsou jen dvě odlišné skupiny, nějaká třetí „meziskupina“ neexistuje.

Darem jistoty spasení se stávají křesťané nejméně šťastnými lidmi na světě. Darovaná jistota spasení se u nich stala silným motorem pro službu ztraceným lidem, ať slovem nebo činem. Tato jistota dávala sílu křesťanům všech dob také v nejrůznějších pronásledováních. Jestliže někomu tato síla chybí, měl by se sám sebe ptát, zda neochabla jeho důvěra v Boží zaslíbení. Nedůvěra bývá totiž původcem selhání člověka. V takovém případě je pro nás připraveno řešení: „Avšak zhrěší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého.“ (1. Jana 2:1)

Vím, že až svědkové Jehovovi odhalí pravou překážku mezi sebou a Bohem, pak budou schopni získat to, co hledají: **hluboký vztah s Nebeským Otcem jako Boží děti**, který ve své podstatě nemohou ničím napodobit, či nahradit. Pak je od Kristovy bezkonkurenční lásky nedokáže nic odloučit: „Kdo nás odloučí od **lásky Kristovy**? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? **Jsem si jist**, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Římanům 8:35, 38 EP)

Svědkové Jehovovi jsou ve své literatuře nabádáni, aby ta obdarování, náležející pouze ohraničenému počtu 144 000 znovuzrozených, napodobovali. Snažil jsem se vžít do jejich situace a sám jsem o tom přemýšlel, jak by se **synovství**, patřící podle jejich učení jen těm 144 000 dalo napodobovat, ale na nic jsem nepřišel. Nedokážu si totiž představit sirotka, který stojí pod okny rodinného domku, dívá se dovnitř a snaží se napodobovat vztahy dětí s otcem, které se mu právě usadily na klíně. Jiná situace by mohla nastat pouze tehdy, jakmile by se onen sirotek rozhodl vejít do toho domu, a požádal o adopci. Až do doby své případné adopce by však nemohl oslovit otce rodiny **tatínku** a jeho děti **bratři** či **sestry**. To se zkrátka nedá nijak napodobovat.

Jistě jsme všichni pochopili, že stejně tak je tomu i v oblasti našeho duchovního vztahu k Bohu. Tady se rovněž nedá nic napodobovat. Do rodiny Jeho dětí můžeme vstoupit jedině tehdy, když Jej o to příslušným způsobem požádáme. Můžeme si být naprosto jisti, že nás neodmítne. Pak od Něj obdržíme **potvrzení o přijetí – Ducha synovství** – a teprve tehdy Jej můžeme oslovit **Otče (Abba)** a jak už víme, i své duchovní sourozence **bratři** a **sestry**.

Co ještě brání členům NSSJ v přijetí Ducha synovství?

Jsem přesvědčen, že shora uvedené texty i s jejich stručnými komentáři jsou velice srozumitelné pro každého člověka. Jejich jednoznačnost nelze narušit tvrzením svědků Jehovových, že jsme v Písmu vedeni ke dvěma nadějím – totiž naději pozemské, na rozdíl od naděje nebeské, a že co je shora zapsáno, patří jen těm s nebeskou nadějí – tedy pouze přesnému počtu 144 000 duchem pomazaných Kristových následovníků.

Bible tyto dva oddělené pojmy nikde nedefinuje jako dvě rozdílné naděje a pokud píše o naději, uvádí, že jako je pouze jedno tělo a jeden duch, stejně je také pro všechny pouze jen jedna naděje: „Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste **v jedné naději** povolání svého.“ (Efezským 4:4 KB)

Všichni svědkové Jehovovi, se kterými jsem na toto téma hovořil, mi tvrdili, že cítí jen pozemskou naději a že do nebe je nic netáhne. Zeptal jsem se, zda ani Kristus, který zaslíbil seslání Ducha Svátého, je k sobě netáhne? On přece slíbil všem svým následovníkům, že je **všechny potáhne k sobě**. (Jan 12:32) Naplnění tohoto Kristova slibu je však podmíněno přijetím Ducha svátého. Nelze to vysvětlit tak, že u někoho zatím k tomu přijetí nedošlo? Jak to, že stamiliony křesťanů toto Kristovo působení neminulo, a ti byli ochotni pro tuto naději, bylo-li to třeba, položit i své životy? Těch umučených křesťanů bylo celkem více než čtyřicet milionů. Jen za vlády Stalina, Lenina, Hitlera, Maa, Kim Il Sunga, Causesca, Hodži, Adi Amina a dalších jich zemřelo mučednickou smrtí od roku 1900 do roku 1995 na dvacet sedm milionů, a to v komunistických lágrech, pracovních táborech, islámských státech a v mučírniích zneužívané psychiatrie. (Z knihy *Znamení poslední doby*.) Zbývajících třináct milionů mučedníků položilo své životy v arénách v dobách římských císařů, rukama katů, ve vězeních, na nucených pracích apod. Počet 144 000 byl překročen nejméně o 40 milionů, už když počítáme pouze mučedníky.

Jak na tuto skutečnost reagují řadoví svědkové Jehovovi? Překvapivě dobře. Mnozí říkají, že pokud je to pravda, je to vážný argument. Všichni se jednotně podivují tomu vysokému počtu oddaných křesťanů žijících v minulosti. Pro mne není těžké pochopit, kde je příčina jejich údivu. Je to jistě v neinformovanosti, co se týká počtů křesťanů v dějinách křesťanství. Literaturu jiných církví číst nesmějí, ani zúčastnit se shromáždění v nějaké křesťanské církvi; znám osobně několik bývalých svědků, kteří byli za překročení těchto zákazů vyloučeni. Takže odkud se to mají dozvědět?

Doufám, že se na mne nebudou svědkové Jehovovi zlobit, že si kladu otázku, co je příčinou jejich neinformovanosti? Řadoví členové jsou totiž učeni, že kdo nepatří do počtu 144 000, a přesto přijímá večeři Páně v podobě chleba a vína, si **jí odsouzení**. Osobně si myslím, že kdyby byl v jejich literatuře přiznán onen historicky prokazatelný mnohamilionový počet křesťanů, neobešlo by se to pravděpodobně bez zmínky, že si všichni **jedli odsouzení**. A kdyby tam snad zmínka o jejich odsouzení chyběla, všichni by si to domysleli, neboť výklad textu 1. Kor. 11:29 o **jedení si odsouzení** je velmi důležitou součástí jejich učení. Z toho by jim však vyplynul absurdní závěr, že po dvou tisíciletích křesťanské éry by z onoho obrovského počtu Kristu oddaných následovníků neprošel Božím sítem schválení prakticky téměř nikdo. A co se týče dnešních stamilionů křesťanů – vyšlo by to nastejno.

Abychom celou věc vyřešili, musíme se znovu podívat do Bible. Popis uspořádání při večeři Páně je nádherně a srozumitelně zaznamenán v 1. dopise Korintským 11. kapitole od verše 17. až po konečný 34. verš. Oním veršem o **jedení si odsouzení** je verš 29: „Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.“

Když si přečteme celou stať, zjistíme, že apoštol Pavel napomíná korintské křesťany za to, že nerozlišují mezi pokrmem k nasycení těla a mezi chlebem a kalichem, určeným výhradně pro připomínání či zvěstování Kristova umučení. Kritizuje ty, kteří zneužívají posvátnosti Pánovy večeře k tomu, aby si naplnili svá břicha a to dokonce i v rodinách, které mají nedostatek. (v. 22) **Není tam ani slovíčko o rozlišování naděje nebeské od naděje pozemské.**

V závěrečném shrnutí píše apoštol Pavel toto: „Kdo má hlad, ať se **nají doma**, abyste se neshromažďovali k **odsouzení**.“ (1. Korintským 11:34a)

Lepší než kritika

Ted' by mohla následovat sprcha kritiky za to, že učení společnosti Strážná věž neodpovídá Biblickým pravdám. Neudělám to. Mám pro ně totiž něco radostnějšího. Je to text z Izaiášova prorocství o početném rozhojnění **malého stáda** na **národ nesčíslný**. Cituji z EP – Iz. 60:22 „Z nejmenšího jich bude tisíc, z nejnepatrnějšího národ mocný.“ (KB uvádí „národ nesčíslný“) Svědkové Jehovovi jsou totiž učeni, že „malé stádo“ je početně omezeno jen na oněch 144 000

osob. Avšak v Písmu se dočteme vysvětlení, že v době počátků Kristovy církve byl počet učedníků nepatrný v poměru k tehdejšímu shromážděnému počtu obyvatelstva všeobecně. (Lukáš 12:1) Pán Ježíš je proto nazývá „malým stádcem.“ Ve verši 32. čteme: „Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.“

Toto Kristovo zaslíbení o království dojde svého naplnění při Jeho druhém příchodu, kdy budou před Něj shromážděny všechny národy: „I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od ustanovení světa.“ (Mat. 25:32–34)

Součástí tohoto zástupu „ovcí“ budou také i „jiné ovce“, o kterých se Pán Ježíš zmínil jako o svých následovnicích z jiných národů kromě židů: „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo, jeden pastýř.“ (Jan 10:16)

Avšak v knize svědků Jehovových *Rozmluvy z Písem* na str.198 je k tomuto verši zaujat tento postoj:

„Kdo jsou tyto ‚jiné ovce‘? Jsou to následovníci Znameního pastýře Ježíše Krista, ale nejsou v ovčinci ‚nové smlouvy‘ s nadějí na nebeský život.“

Jinými slovy chtějí říci, že „nová smlouva“ není Kristem uzavírána s „nesčíslným zástupem“, ale opět jen se 144 000.

Jako křesťan chápu takovýto výklad jako nejtragičtější omyl! Nebýt pod novou smlouvou s Kristem znamená ve svém důsledku odmítnutí odpuštění hříchů, a tím i záchrany! „**A v tom bude záležet moje smlouva s nimi, když zahladím jejich hříchy.**“ (Řím.11:27 Pe) Hned další, 28. verš, dokazuje, že se jedná skutečně o prospěšnost evangelia. Jeho přijetím jsou přece odpuštěny hříchy neomezenému počtu lidí. Pán Ježíš říká: „to je ta **nová smlouva v mé krvi**, která se za vás vylévá.“ (Luk. 22:20 KB)

Kristova krev nové smlouvy je prolita za všechny

V knize svědků Jehovových *Rozmluvy z Písem* je na str. 239 pod nadpisem „Kdo má přijímat chléb a víno“ napsáno:

„Kolik je těch, kdo přijímají?“ Ježíš řekl, že jen „malé stádo přijme za odměnu nebeské království.“ (Luk. 12:32) Jejich plný počet bude 144 000. (Zjev. 14:1-3) Tato skupina začala být vybírána v roce 33 n.l. Podle toho by nyní zbýval již jen malý počet přijímajících.“

Přečtěme si však, co říká o spójitosti **večeře Páně, nové smlouvy a Kristovy krve** Písmo:

„Pomyslete, oč hroznějšího trestu si zaslouží ten, kdo zneuctí Božího Syna a za nic nemá krev smlouvy, **jíž byl posvěcen** (očištěn), a tak se vysmívá Duchu milosti.“ (Žid. 10:29) Tato krev nové smlouvy očisťuje od hříchu každého, kdo věří v Krista. Kdo tuto novou smlouvu nepřijme, Kristova krev pro něj nemá žádný očisťující účinek. Kristova prolitá krev je **výhradně krví nové smlouvy. Novou smlouvu a Kristovu krev nelze od sebe oddělit.** „Tento kalich jest ta **nová smlouva v mé krvi**, která se za vás vylévá.“ (Luk. 22:20) „A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: **Píte z toho všichni.** Nebo to je **krev má nové smlouvy**, která za mnohé **vylévá se na odpuštění hříchů.**“ (Mat. 26:27, 28 KB)

Podobně, jako stvrzujeme svou víru v očisťující moc Kristovy oběti obřadem osobního křtu a nejsme jen pozorovateli křtů pro 144 000, stejně tak v obřadu Pánovy večeře přijímáme osobně chléb i kalich. Tím viditelně stvrzujeme to, co jsme přijali duchovně, že totiž Kristova krev nás očisťuje od každého hříchu (1. Jana 1:7) a že bez vylití Kristovy krve je odpuštění hříchů nemožné. (Žid. 9:22)

Jestliže se ve shromáždění svědků Jehovových chléb i kalich jen předává, aniž by se chléb jedl a z kalicha pilo, je to stejné, jakoby Izraelité v závěrečné době svého otroctví v Egyptě sice uznali, že jejich Bohem a zachráncem je Jahve, ale odmítli by učinit krajně důležitý úkon, který jim skrze Mojžíše přikázal jejich Bůh. Ten úkon spočíval v natření veřejí dveří svých domů krví beránka. Mohl se tam totiž objevit nějaký samozvaný vůdce, který by přišel s názorem, že tento obřadní

úkon je jen pro určitou vybranou, početně omezenou elitní skupinu Izraelitů a snažil by se je přesvědčit, že Bůh vstoupil do smlouvy jen s nimi. Vyzval by jednotlivce v celém národě, aby svou kvalitu přehodnotili a v pokoře uznali, že nejsou hodni tak vysoké mety a nádoby s krví beránka poslali dál, do jiného domu, aniž by učinili záchranný úkon. A jejich sousedé by učinili totéž. Nádoba s krví beránka by takto postupně kolovala mezi všemi a nakonec by krev byla bez užitku vylita. Pak by prošel celým územím anděl smrti a všichni víme, jak by to dopadlo. (viz 2. Moj. 12:21-27)

Poslouchejme tedy výhradně příkaz Ježíšův: „**Píte z toho všichni.** Nebo to je **krev má nové smlouvy**, která za mnohé vylévá se na **odpuštění hříchů.**“ (Mat. 26:27, 28 KB)

Ve Skutcích apoštolských čteme zpětně slova prorocví o Kristu, vyslovená Mojžíšem: „Toho budete poslouchat ve všem, co vám řekne. **A každý, kdo toho proroka neposlechne, bude vyhlazen z mého lidu.**“ (Sk. 3:22, 23) Znovu opakují: Ježíš říká: „**Píte z toho všichni.**“ (KB)

Židé si měli okolnosti své záchranu krví beránka neustále připomínat. (2. Moj. 12:13, 14) Podobně si mají připomínat svou záchranu krví Kristovou (Beránkovou) i všichni křesťané: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví; to činite, kdykoli budete pít, na mou památku. Kdykoli tedy **jíte** tento chléb a **pijete** tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“ (1. Kor. 11:25, 26) Stejně Luk. 22:20.

Doplňek: Ještě dříve, než Pán Ježíš ustanovil tuto památnou večeři, pronesl na adresu nechápajících židů v Kafarnaum následující slova: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj.“ (Jan 6:53-55) Při poslední Kristově večeři se tato Kristova slova o podmínce získání věčného života začala připomínat také obřadně.

Svědkové Jehovovi přehlédli, že **Nová smlouva** není určena jen omezenému počtu 144 000, ale je obsažena v evangeliu, a Bůh ji nabízí **každému člověku**. Podmínkou vstupu do **Nové smlouvy** je víra v Boží opatření záchranu: „Toto je **smlouva**, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíši jim je do mysli; na **jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.**“ (Žid. 10:16, 17) Jak se to stane? Takto: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3:16 KB) „Kdo má Syna, má život“ – tak zní **Nová smlouva**. (1. Jana 5:12) A dále „Když Bůh mluví o nové smlouvě, říká tím, že ta první je zastaralá.“ (Žid 8:13) O smyslu staré a nové smlouvy je psáno v 9. a 10. kapitole Židům (Hebrejcům NS).

Je nutné Písmem ještě dále odkrývat nebiblické nauky svědků Jehovových?

Mám za to, že řečeno již bylo dost, aby se základní osvobozující pravdy Písma staly zjevnými a že je možné vidět dále Písmo v jejich světle. Přesto bude užitečné, když budou podrobeny zkoušce Písmem i další nauky svědků Jehovových. Tím se beze zbytku prokáže, zda mají pevný, Biblí podpořený základ, nebo jestli byly vytvořeny tendenčně, pod vlivem počátečních omylů a nejrůznějších výpočtů konců světa. (O těchto výpočtech se dočteme dále v části *Nesplněné předpovědi konců světa.*)

Abraham čekal na zaslíbené město, aby v něm přebýval

Svědkové Jehovovi naproti tomu učí, že Abraham nebude v novém Jeruzalémě přebývat, ale bude vzkříšen pouze pro pozemský život. Jestliže očekával město, máme to chápat jako očekávání vlády nebeského Jeruzaléma, nikoli města k přebývání. Nový Jeruzalém bude nebeskou vlastí pouze pro doslovný počet 144 000 pomazaných vládců Božího království, kteří budou z nebe kralovat jak nad Abrahamem, tak i nad ostatními předkřesťanskými osobami a také nad těmi ostatními, kteří přesahují počet 144 000. Tolik učení svědků Jehovových.

Ježíš však slíbil, že mnozí z pohanů celého světa se setkají se starozákonními čekateli na nebeskou vlast (Žid. 11:16), vejdou do ní a budou v ní společně s nimi přebývat: „Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském.“ (Mat. 8:11) Avšak, jak jsme již četli, bez nového narození do Božího království nikdo nevejde. (Jan 3:3, 5) Podobně tam nevejdu ani boháči: „Ježíš řekl svým učedníkům: „Amen, pravím vám, že bohatý těžko vejde do království nebeského. Znovu vám říkám, snáze projde velbloud uchem jehly než bohatý do **království Božího**.“ (Mat. 19:23, 24) Všimněte si, že Ježíš **nedělá rozdíl mezi královstvím Božím a královstvím nebeským**. Jinde shrnuje oba výrazy do jednoho: „nebudete-li jako děti, nevejdete do **království nebeského**.“ (Mat. 18:3)

Apoštol Jakub rovněž nehovoří o dvou rozdílných místech a používá jen výrazu **Království**: „Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě ty, kdo jsou v očích světa chudí, aby z nich skrze víru udělal bohaté a aby jim dal dědičný nárok na Království, které zaslíbil těm (všem), kdo ho milují?“ (Jak. 2:5 Pe)

Všichni křesťané milující Boha jsou tedy dědici Božího království. V Řím. 8:14, 17, 18 EP čteme:

„Neboť všichni, kdo se nechají vést Božím Duchem, jsou Boží děti. Když však děti, dostane se nám dědictví; dědictví od Boha a spoludědictví s Kristem. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy. Jsem totiž přesvědčen, že utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání se slávou, která se na nás v budoucnosti zjeví.“

Kdyby toto vše včetně dědictví, a je toho ještě mnohem více, patřilo jen „malému zástupu 144 000“, pro ostatní by nezbylo naprosto nic.

Všichni společně uznáváme, že každé jednotlivé Biblické učení má svůj řád. Abychom jednotlivá učení správně chápali, musíme znát všechny Biblické texty na dané téma a samozřejmě také souvislosti, v jakých byly napsány. Není pro nás možné, abychom odsunuli stranou „stovku“ textů jen proto, že jsme si vybrali pouze ten „stoprvý“, který jsme si z nějakého důvodu oblíbili a udělali z něj nějakou Biblickou nauku.

Proč se o této samozřejmosti zmiňují? Když se příležitostně setkávám se svědky Jehovovými, již dlouhá léta mi na obhajobu svého učení všichni jednotně citují několik textů z Bible, kterými chtějí dokazovat, že do nebe vejde jen oněch 144 000, a tím pádem znovuzrození pro sebe jako členy „velkého nesčíslného zástupu“ odmítají. Jedná se zvláště o text ze Zj. 14:1-3, kde se svědkové odvolávají na to, že v nebi na hoře Sion stojí jen doslovných 144 000, a že kromě nich není nikdo schopen naučit se nové písni.

Podívejme se na ony texty i s komentáři svědků Jehovových do knihy *Rozmluvy z Písem* na str. 199:

„Kdyby počet 144 000 nebyl doslovný, ztratil by smysl jako protiklad ‚velkého zástupu‘.

Považovat uvedený počet jako doslovný odpovídá Ježíšovu výroku u Matouše 22:14

o nebeském království: Je... mnoho pozvaných, ale málo vyvolených.“

(A co k tomu Bible? Že těch vyvolených není jen 144 000, ale vyvolení jsou všichni, např.: Jan 3:16; Mat.7:13, 14; Žid. 2:10; 2. Tim. 2:10; 2. Tes. 2:14)

V dalším odstavci knihy *Rozmluvy z Písem* str. 199 píše toto:

„Jdou členové ‚velkého zástupu‘, o němž je řeč ve Zjevení 7:9, 10, do nebe? Zjevení o nich neprohlašuje to, co říká o 144 000, že jsou ‚koupeni ze země‘, aby byli s Kristem na nebeské hoře Sionu. – Zjev. 14:1-3. Jejich popis, jak stojí ‚před trůnem a před Beránkem‘, neznamená nutně místo, ale schválený stav“.

V následující stati si vše rozebereme.

Obstojí před Biblií tvrzení, že „velký zástup“ nebude v nebi?

Jestliže se podle proroka Izaiáše měl z „malého stáda“ stát „nesčíslný zástup“, je v Novém zákoně nějaká zmínka o naplnění tohoto proroctví? Samozřejmě, že je. Nikdy se totiž nestalo, aby to, co Bůh předpověděl, nedošlo svého naplnění. Jak všichni víme z Písma, spasení nezůstalo jen pro Židy, ale rozšířilo se i na pohany: „V něm (v Kristu) je náš mír, on dvojitě spojil v jedno, když zbořil

zed', která rozděluje a působí svár. A tak v něm smíme obojí, židé i pohané, v jednotě Ducha stanout před Otcem.“ (Ef. 2:14, 18 EP) Ve verši 15. čteme, že „z žida i pohana stvořil jednoho nového člověka.“ A nebo u Jana 10:16 „bude jeden ovčinec (stádo) a jeden pastýř“.

Proto čteme ve Zjevení Janově 7:9 o nesčíslném velkém zástupu, který už není jen ze Židů, ale i ze všech ostatních národů. V souladu s těmito předchozími texty o sjednocení se původní zástup těch, kteří jsou označeni jako 144 000 ze všech pokolení Izraele ze Zj. 14:1-3 mění na zástup nesčíslný, složený jak ze židů, tak i z ostatních národů. Počet 144 000 se stává počtem stejně symbolickým, jak je tomu i s rozměry nového Jeruzaléma: „12 000“ měř výška, šířka i délka města, a „144“ loket výška hradeb. V tomto městě bude těch „144 000“ „bydlet“. Naplňují se tak slova „Není už rozdíl mezi Židem a pohanem.“ (Gal. 3:28a) Všichni stojí společně před trůnem a tváří Beránkovou, oděni v bílém rouchu: „Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho.“ (Zj. 7:9).

Důkazem toho, že členové velkého zástupu jsou skutečně až u Božího trůnu je fakt, že jsou v jejich blízkosti také i všichni andělé: „A všichni andělé se postavili kolem trůnu, kolem starců i těch čtyř bytostí a padli před trůnem.“ (verš 11). Hned v dalším 12. verši se ptá jeden z oněch starců: „Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?“ Jinými slovy: „Odkud se sem před Boží trůn přemístili ti v bílém rouchu?“ Odpověď ve verších 14 a 15 je jasná: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí.“ (V novém Jeruzalémě totiž nebude den ani noc, neboť světlem jim bude Beránek. – Zj.21:23)

Bůh soustředil Židy i pohany do jednoho celku (ovčince) a dal mu název „Nový Jeruzalém“. Z dvanácti kmenů Izraele (ze 144 000) učinil „dvanáct bran“, určených pro vstup pohanů: „Město mělo mohutné a vysoké hradby, dvanáct bran střežených dvanácti anděly a na branách napsaná jména dvanácti pokolení synů Izraele... A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.“ (Zj. 21:12, 27 EP) A ve Zj. 22:14, 15 EP čteme: „Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. Venku zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři – každý, kdo si libuje ve lži“. Pozn.- „vyprali si roucha“ znamená – „oděli se v bílá roucha“ – Zj. 7:9. **Protiklad tedy netvoří dvě odlišné křesťanské naděje, ale dvě odlišná roucha: bud' vypraná, nebo nevypraná.**

Jestliže bude mít někdo nevyprané roucho, zůstane mimo „Nový Jeruzalém“ a zahyne. (Zj. 20:9) Jan upozorňuje, že k takovému zahynutí mohou vést i různé nebiblické teorie: „Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran, popsaných v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize.“ (Zj. 22:18, 19 EP)

Kde byla „nová píseň“ zpívána?

„Zpívali novou píseň před trůnem, před čtyřmi bytostmi a před starci. Nikdo nebyl schopen naučit se té písni, než těch sto čtyřicet čtyři tisíce z obyvatel země, kteří byli vykoupeni.“ (Zj. 14:3 EP) Pozorný čtenář nemůže přehlédnout popis místa, kde byla „nová píseň“ zpívána. Bylo to stejné místo, kde se nacházel nesčíslný zástup, popsaný ve Zj. 7:9, 11: před trůnem, před čtyřmi zvířaty a před starci.

A co je tím „záhadným“ textem „nové písně“ a kdo se jí může „naučit“?

Text nové písně není pro Kristovy následovníky žádným tajemstvím; v Písmu jej nalézáme na deseti místech. Přímo v knize Zjevení je nová píseň zpívána nebeskými bytostmi Beránkovi, neboť svou krví vykoupil lidi „nesčíslného zástupu“, označených jako královské kněžstvo, kralující nad zemí: „A zpívali novou píseň: „svou krví jsi vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil jsi je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“ (Zj.5:9)

Text *nové písně* byl darován Bohem samým už žalmistovi Davidovi: „...a do úst mi vložil *novou píseň*, chvalozpěv našemu Bohu.“ (Žalm 40:4)

„Bože, chci ti zpívat *novou píseň*, s harfou o deseti strunách ti budu pět žalmy.“ (Žalm 144:9) Rovněž i Žalm 33:3; 96:1-13; Ž 98 i 149; Zj 15:3.

Také prorok Izaiáš chválí Boha „novou písní“: „Zpívejte Hospodinu *píseň novou*! Ať zní jeho chvála ze všech končin země.“ (Iz. 42:10) „Text nové písně“ byl znám i starozákonním Božím ctitelům.

„Nové písně“ se tedy mohou „naučit“ a také ji „interpretovat“ pouze ti, kdo přijali spasení a mohou tak v této písni Boha vyznávat a chválit. Nikdo jiný kromě všech Kristových následovníků „novou píseň“ zpívat „neumí“. Je tedy známa všem, kdo jsou součástí jediného ovčince (Jan 10:16) neboli „nesčíslného zástupu.“ (viz opět text Zj. 5:9)

Kdo jsou ti „bezúhonní panicové“?

„To jsou ti, kdo neporušili svou čistotu se ženami a zůstali panicí. Ti následují Beránka, kamkoli jde. Ti jako první z lidstva byli vykoupeni Bohu a Beránkovi. Z jejich úst nikdo neuslyšel lež; jsou bez úhony.“ (Zj. 14:4, 5) Apoštol Pavel píše o tomtéž a namísto Janova výrazu v rodě mužském – *panicové* – používá výrazu v rodě ženském: „Zasnoubil jsem zajisté vás *čistou pannou* oddati jednomu muži, Kristu.“ (2. Kor. 11:2 KB)

V Bibli je psáno, že není mezi lidmi ani jednoho, kdo by činil dobré (1. Jana 1:8-10). Všichni víme, že jediným, kdo žil život bez hříchu je sám Ježíš Kristus (1. Pe. 2:22). Pak pro nás není těžké uznat, že se takto dokonale bezhříšnými mohou stát jedině ti, kdo přijali Kristovu očišťující oběť a stali se tak spravedlivými a bezúhonnými – *následují Beránka a nikdy nemluví lež*. Již na začátku je opsán text z Písma: „V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.“ (1. Jana 4:17) Proto se jedná výhradně o *přidělenou spravedlnost* či bezúhonnost ve všech směrech. Takovou spravedlnost Bůh daruje každému, kdo věří (Ef. 2:8).

Pavel píše dále Efezským: „Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, *bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná*.“ (Ef. 5:26, 27 EP)

Svědkové Jehovovi učí, že církev neboli Kristova nevěsta je početně omezena jen na 144 000 vládců. (Viz knihu *Můžeš žít navždy v pozemském ráji* str. 202, odst. 30: „144 000 členů, z nichž se skládá Kristova nevěsta.“) Není proto divu, že se v minulosti objevil v jejich naukovém systému problém křtu. Totiž shora uvedený text říká, že Kristus zemřel *jen za církev*, a že *jenom ji si zamiloval a očistil křtem vodou*. Kdyby církev tvořilo skutečně jen 144 000, znamenalo by to, že křest vodou patří po právu výhradně jen jim. Proto se objevily snahy zrušit křest pro ty, kdo zmíněný počet 144 000 přesahovali, podobně, jako tomu bylo ohledně večere Páně. Pak by ale nastal problém s textem „kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude (Mk. 16:16). Křest tedy zrušen nebyl, avšak výraz *pokřtěni v Krista* směl být používán jen na počet 144 000. Písmo však svědčí o tom, že výraz *pokřtěni v Krista* je totožný s výrazem *pokřtěni s vírou v Krista*. (Řím. 6:3)

Rozdělením na dva zástupy vznikla hora problémů, které se dodnes řeší horami literatury. V ní se snaží vedení svědků Jehovových dokazovat, že učení o dvou zástupech je správné. Avšak Písmo spolehlivě svědčí o tom, že *členem Kristovy církve (nevěsty) se stává každý, kdo uvěřil v Krista jako svého Spasitele a prošel křtem vodou*.

Královské kněžstvo a kralování nad zemí

V naukovém systému svědků Jehovových se klade nemalý důraz na výklad poslání Královského kněžstva. Údajně se opět jedná o doslovný počet 144 000 králů a kněží, kteří budou kralovat z nebe po boku Krista nad šťastnými poddanými Božího království, žijícími zde na zemi (viz *Rozmluvy z Písem* str. 419).

Co však na to Písmo? Nejprve je třeba zjistit, proč jsou tito lidé ze všech ras a národů vykoupení Kristovou krví (Zj 5:9) nazváni *královským kněžstvem*, a vše se tím vyřeší.

Prostředník našich modliteb Ježíš Kristus je nazván „Veleknězem“. A kde je „Velekněz“, tam musí být zákonitě i „kněží“. **Kněží totiž jako jediní mohou předávat „oběti“ chval „Veleknězi“; nikdo jiný k němu nemá přístup.** Protože starozákonní obětní systém, prováděný v židovském národě vyvoleným rodem Levitů již ukončil svou platnost, ponechané výrazy jako kněží a Velekněz jsou používány jen symbolicky, podobně jako např. výraz „úhelný kámen“, jímž je označován Ježíš Kristus. Je všeobecně známo, že doslovný úhelný kámen držel kdysi stavbu jeruzalémského chrámu. Chrám byl však zbořen. Kristus se stal základním kamenem stavby dnešního „chrámu“, který už není tvořen z doslovných kamenů, ale je utvářen „živými kameny“. Taktéž výraz „rod vyvolený“ se už netýká Levitů, ale všech křesťanů, obětujících „oběti chval“. Proto jsou všichni křesťané nazváni „kněžími“ a prostředník Ježíš Kristus „Veleknězem“. Příslušné texty budou citovány v celém znění:

„I vy jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista. ...vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1.Petra 2:5, 9 KB)

A podobně text Žid. 13:15

„A protož skrze něho (Velekněze Krista) obětujeme Bohu oběť chvály, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho.“

Jestliže by bylo pravdou, co učí svědkové Jehovovi, že „kněží“ jsou početně omezeni jen na přesný počet 144 000 osob, pak bychom své modlitby chval museli přinášet těmto kněžím a ti by je pak skrze Velekněze Ježíše Krista obětovali Bohu.

Naštěstí můžeme k „Veleknězi“ Kristu přicházet jako ku „zprostředkovali“ našich modliteb osobně. Proto jsme Petrem nazváni „kněžími“. A proč „královskými“? Protože jsme se stali vlastnictvím Krále králů (Titovi 2:14 NS, KB).

A jak bude probíhat naše „kralování nad zemí“? Jednak z pozice přisedících soudců, soudících svět i anděly. Současně to bude také kralování nad smrtí: „Neboť jestliže kvůli provinění toho jednoho člověka začala ... vládnout smrt, tím spíše budou žít a kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění.“ (Řím. 5:17) Ihned po statí o „vítězích“ si o tom povíme více.

Kdo jsou vítězové ze Zj. 2. a 3. kapitoly?

Svědkové Jehovovi tvrdí, že těmi „vítězi“ jsou opět členové pomazaného zástupu 144 000:

„Pro členy sardského sboru v prvním století a pro členy pomazaného ostatku v našem století je slovy ‚kdo zvítězí‘ míněn pomazaný křesťan.“ (Strážná věž 1971, č.22, str.419, odst.22.)

Co však na to říká Bůh ve svém slovu? Že *vítězem* bude člen nesčíslného zástupu – je to ten, kdo bude oděn *bílým rouchem*: „Kdo zvítězí, ten bude oděn rouchem bílým.“ (Zj. 3:5a KB). Srovnej se Zj. 7:9b: „zástup veliký... stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečení jsou v bílé roucho.“

Co se dále vztahuje na „vítěze“ v bílém rouchu?

Zj. 2:7 „Tomu, kdo zvítězí, dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího.“

Zj. 2:11 „Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.“

Zj. 2:17 „Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many; dám mu bílý kamének.“

Zj. 3:12 „Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě svého Boha.“

Zj. 3:21 „Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn.“

Zj. 2:26, 27 KB „Kdož by pak vítězil, a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany. I budeť je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrnčívova střískáni budou, jakž i já jsem vzal od Otce svého.“

Tímto posledním veršem se nám otevírá ono další slíbené téma:

Budeme soudit svět... a také budeme soudit anděly

Z učení svědků Jehovových zaznívá, že souzení světa i andělů se zúčastní výhradně jen těch doslovných 144 000 pomazaných spoluvládců s Kristem.

A jak zní učení Bible? Takto: „Nevíte-liž, že svatí svět souditi budou?... Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme?“ (1.Kor. 6:2, 3 KB)

Otázka ze strany křesťanů zní: Jedná se tu vážně o popis nebeské vlády v doslovném počtu 144 000, nebo jde o upozornění apoštola Pavla na poslání všech křesťanů (svatých), kteří potvrdí v roli jakýchsi přísedících soudců spravedlivé Boží rozhodnutí, týkající se potrestání lehkověrných andělů?

„Anděly souditi budeme“ – co by to obnášelo, pokud by slovo „soudit“ znamenalo spravování a řízení něčího života, v našem případě andělů, kteří jsou chováni k odsouzení? V listě Judově 6. verši čteme: „Také anděly, kteří si nezachovali své vznešené postavení, ale opustili určené místo, drží ve věčných poutech v temnotě pro **veliký den soudu**.“

Jestliže bychom vynechali teď již vyřešenou otázku „souzení andělů“, a zaměřili se jen na informaci ve 2. verši: „svatí budou soudit svět“, nemělo by se tu jednat opět o „souzení“ z pozice přísedících soudců? Od svědků Jehovových však dostáváme odpověď, že se jedná o pověření k účasti na nebeské vládě (kralování) nad lidmi. Odtud chtějí po boku Krista spravovat pozemské záležitosti „velkého zástupu“ a také řídit po dobu jednoho tisíciletí vyučování postupně vzkříšovaných miliard „nespravedlivých“. Titul „nespravedliví“ ponesou podle učení svědků Jehovových ti, kdo neměli možnost uslyšet během svého života jejich výklad Písma svatého, který je jako jediný ze všech správný. Považují za logické, že jim spravedlivý Bůh dá příležitost, aby si mohli tito vzkříšení „nespravedliví“ vytvořit k jejich pravému učení nějaký postoj. Jestliže jejich učení přijmou a pak zdárně projdou zkouškou na konci „tisíciletí“, teprve pak budou Bohem schváleni jako „spravedliví“. Jestliže však už během tisíciletí předložené učení nepřijmou, zemřou, aniž by se dočkali „závěrečné zkoušky“. Toto jejich neodkladné potrestání dokládají Biblickým textem: „dítě ve stu letech umře.“ (Izaiáš 65:20 KB)

O tom si povíme v další stati s názvem „nespravedliví“.

Nespravedliví

Kdo to jsou podle Písma „nespravedliví“? Nikde nečteme o tom, že jsou to ti, kdo neměli možnost slyšet za svého života učení svědků Jehovových. A nebo jsou to snad pohané, kteří podle svědků Jehovových neslyšeli evangelium? Pavel o takových pohanech píše velmi důležité sdělení, dnes důležité zvláště pro svědky Jehovovy, aby pochopili, že tito pohané nebudou souzeni až po nějaké nové šanci během tisíciletí, ale budou souzeni za přítomnosti „přísedících soudců“ podle toho, jak za svého života jednali podle rozumu, svědomí a Božího zákona vepsaného každému člověku do jeho srdce: „Neboť co se může o Bohu poznat, je pro ně jasné, protože jim to Bůh sám zjevil. Co totiž je u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Proto je nejde omluvit.“ (Římanům 1: 19, 20 Pe).

„Když totiž pohané, kteří zákon nemají, z přirozeného popudu dělají to, co zákon nařizuje, jsou sami sobě zákonem, ačkoliv Zákon nemají. Tím jen ukazují, že obsah zákona mají vepsán ve svém srdci. O tom u nich vydává svědectví také jejich svědomí: úsudky, které se mezi sebou obviňují nebo obhajují. (To se ukáže) v den, kdy Bůh – podle mého evangelia – bude skrze Ježíše Krista soudit, co je v lidech skryto.“ (Římanům 2:14–16 Pe)

Takže konečně se dostáváme k tomu, kdo jsou to ti „nespravedliví“. Citujme si nejprve texty z Bible: „Proč raději netrpíte škodu? Ale místo toho sami působíte bezpráví a škodu, a to bratřím. Což nevíte, že **nespravedlivým se nedostane podílu v Božím království**?“ (1.Kor. 6 : 8, 9 Pe)

„My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby **každý** dostal odplatu za to, co za **života** udělal dobrého, nebo špatného.“ (2.Kor. 5:10 Pe)

O tom, že zlí – nespravedliví – **budou vzkříšeni k potrestání**, hovoří i sám Kristus: „Tam bude pláč a skřípání zuby, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, vy však jste vyhnáni ven.“ (Luk. 13:28 Pe)

„Říkám vám: I z každého neužitečného slova, které lidé pronesou, **musí v soudný den vydat účty**, protože na základě svých slov budeš **prohlášen za spravedlivého**, a na základě svých slov budeš **odsouzen**.“ (Matouš 12:36, 37 Pe)

„V tom se právě ukazuje spravedlivý Boží soud: máte být tak uznáni za hodny Božího království, pro které trpíte. Bude to jen přece projev Boží spravedlnosti, když **odplatí vašim sužovatelům soužením** a vám souženým spolu s námi **ulehčením**.“ (2. Tesaloničanům 1:5-7 Pe)

„Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro (spravedliví), budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo (nespravedliví) budou vzkříšeni k odsouzení.“ (Jan 5:28, 29 Pe)

Je třeba něco dodávat? Je skutečně možné z těchto Biblických pravd vyčíst, že ti zlí lidé nebudou za své činy, které dělali **za života**, přivedeni k odpovědnosti při vzkříšení z mrtvých? Posuďte sami. Avšak svědkové Jehovovi napsali:

„Bylo by také nerozumné křísit lidi jen proto, aby byli zničeni.“ (Rozmluvy z Písem str. 403)
Ihned před tímto výrokem vysvětlují, proč takto uvažují: „Kdybychom přijali názor, že lidé budou odsouzeni na základě skutků z minulého života, odporovalo by to Římanům 6:7
„Kdo... zemřel, je zproštěn svého hříchu.“

Pro upřesnění tohoto jejich soudobého výkladu opíší ještě vysvětlení z jejich více známé literatury, a to z časopisu *Strážná věž* z roku 1983 č.1, str. 2 s nadpisem: „Jaký bude den soudu?“:

„Na rozdíl od všeobecného mínění nebude Kristus soudit vzkříšené na základě jejich minulých hříchů, z nichž mnohé byly spáchány v nevědomosti. Bible vysvětluje, že při smrti je člověk osvobozen od všech spáchaných hříchů, že je jich zproštěn. Říká : ‚Kdo... zemřel, je zproštěn svého hříchu.‘ (Římanům 6:7). To znamená, že když je člověk vzkříšen, je souzen podle toho, co bude dělat během dne soudu, ne na základě toho, co dělal před svým vzkříšením.“

Podle svědků Jehovových smazává přirozená smrt naše hříchy. Nám proto nezbyvá, než si přečíst 6. kapitolu Římanům v souvislosti a teprve pak snadno pochopíme pravý smysl Pavlova výroku v sedmém verši. Překlad *Petrů* uvádí: „Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít úplně novým životem. Nebo jestliže jsme s ním srostli tím, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtnýchvstání. Vždyť přece víme, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby ztratila svou moc přirozenost nakloněná ke hříchu a my abychom už více hříchu neotročili. Přece kdo umřel, vůbec už nehřeší. Jestliže jsme však s Kristem umřeli.“ (Řím. 6:4-8 Pe)

Naší *smrtí skrze křest* ztratila svou moc naše stará hříšná přirozenost, abychom byli schopni žít nový život a nehřešit. Apoštol Pavel používá **příkladu** absolutna pro toto naše **úmrtí skrze křest** popisem stavu člověka, který zemřel běžnou lidskou smrtí, a proto jako mrtvý již nemá možnost dále hřešit: „Přece kdo umřel, vůbec už nehřeší.“ (Řím. 6:7 Pe) V žádném případě neříká, že běžné úmrtí je schopno oprostít člověka od jeho hříchu. V překladu svědků Jehovových nás může taková formulace splést, pokud čteme tento 7. verš odděleně od kontextu. Avšak i v tomto jejich překladu je souvislost natolik srozumitelná, že můžeme svůj případný omyl záhy odhalit. Zprostit od hříchu nás může přece pouze Kristus, a ne naše smrt: „Obmyl nás od našich hříchů svou krví.“ (Zj 1:5 PE; též Žid. 9:22)

Svědkové Jehovovi ještě poukazují na verš 23. „Mzda, kterou platí hřích je totiž smrt.“ (NS). Chtějí tak doložit Písmem, že člověk svou běžnou smrtí zaplatil za svůj hřích a tím byl dostatečně potrestán. Z toho důvodu je mu Bohem poskytnuta nová šance v „tisíciletém dni soudu“.

Písmo však nic takového neučí. Oním 23. veršem „Mzdou hříchu je smrt“ je připomenuta skutečnost, že se jedná o „věčné zahynutí od tváře Páně“ (2. Tes. 1:9) a že z takového věčného

údělu či trestu by nebylo úniku, kdyby nás nevykoupil Kristus svou svatou krví (1. Tes. 1:10). Podobně 1. Kor. 15:21, 22.

Po tomto přehledném prozkoumání souvislosti, do jaké byl onen text Řím. 6:7 umístěn, mají nyní svědkové Jehovovi možnost napravit to, co je napsáno v jejich literatuře, totiž, že: „Kdybychom přijali názor, že lidé budou odsouzeni na základě skutků z minulého života, odporovalo by to Řím. 6:7 „Kdo zemřel, je zproštěn svého hříchu.“ Bylo by také nerozumné křísit lidi jen proto, aby byli zničeni.“ (Viz opět *Rozmluvy z Písem* str. 403) Měli by si uvědomit, že tímto výrokem vlastně napadají Boha samého, neboť vzkříšení všech zlých (nespravedlivých) lidí k odpovědnosti za jejich činy je svrchovaným rozhodnutím spravedlivého Boha, nikoli člověka.

Nemyslím si, že svědkové Jehovovi nejsou schopni tak jednoduchou záležitost pochopit. Když se s nimi setkávám, již se s nimi nepřu, jako tomu bývalo v minulosti. Jen je na místě vybízím, aby si onu 6. kapitolu Římanům přečetli celou v souvislosti. Ti, kdo jsou ochotni to učinit, jsou kontextem kapitoly překvapeni a čtou ji opakovaně i několikrát za sebou. Onen text Řím. 6:7 se jim najednou vyjasní a připomene slova z Kazatele 9:5, 6, že „mrtví již nemají podíl na žádné věci, která se děje pod sluncem“ – nemohou tedy už ani hřešit. Najednou pochopí, že Řím. 6:7 je použit jako **příklad pro naši smrt skrze křest**.

Také i další rozhodnutí samozřejmě nechávám na nich. Sami totiž pochopili, že se jim právě zhroutil základní pilíř jejich učení ohledně „tisíciletého dne soudu“, který paprskovitě zasahoval i do mnoha jejich dalších nauk a vytvářel další mylné teorie. Jejich reakce však mohou být rozdílné; jedni mohou být touto transparentní Biblickou pravdou potěšeni a správně nasměrováni, druzí nikoliv. Záleží na tom, kam směřují jejich priority; zda více k Písmu, nebo více k člověku.

Dítě zemře ve stu letech... nebude tam Iva...

Jestliže v Bibli nenacházíme žádný text, který by sloužil jako podpora pro učení o vzkříšování a vyučování „nespravedlivých“ v nějakém „tisíciletém dni soudu“, co s oním textem z Izaiáše: „dítě ve stu letech umře...“? Jedná se o doslovný popis, či alegorii? Odpověď bude stejná, jako vždy: Kontext vše snadno objasní. Citujme si z Izaiáše několik předcházejících veršů i včetně onoho dvacátého:

„Hle, já stvořím Jeruzalém k jásotu a jeho lid k veselí. I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik. Nikdy už tam nebude dítě, které zemře v několika dnech, ani stařec, který by se nedožil plnosti věku, protože bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. Ale hříšník, byť stoletý, bude zlořečen.“ (Izaiáš 65:18–20 EP) (Dále např. Iz. 34. a 35. kapitola)

Co že to bude za „nově stvořené město“? V Novém zákoně čteme o naplnění tohoto proroctví ve Zjevení Janově 21. a 22. kapitole. „Nový Jeruzalém“ je popsán jako „město“, ve kterém bude přebývat Bůh uprostřed svého lidu. Setře jim každou slzu z očí, neboť již více nebude smrti, ani žalu, ani nářku, ani bolesti. Nebude tam ani noc, ani den, neboť sám Bůh bude jejich světlem. Samozřejmě i rozměry města jsou symbolické – město bude mít „tvar“ krychle o hraně 12 000 měř a hradby 144 loket, hradby města budou stát na dvanácti apoštolech, mluvíme tedy symbolicky: na dvanácti základních kamenech se jmény dvanácti apoštolů Beránkových, vše bude „postaveno“ z nejčistšího zlata, zářícího jako křišťál, dvanáct bran – těmi branami bude dvanáct kmenů Izraele, každá je z jediné perly, náměstím bude protékat řeka s živou vodou, pramenící u Božího a Beránkova trůnu. Řeka bude zavlažovat stromový život, jeho ovoce a listí má uzdravující moc pro národy. Nebude tam nic prokletého.

A teď zase k Izaiášovi. Kdybychom alegorie proroka Izaiáše chápali doslovně (dítě ve stu letech umře... či... hříšník, byť stoletý, zlořečen bude), protiřečilo by to skutečnosti, že v Novém Jeruzalémě (na hoře Sionu) nebude již více smrti ani hříšníků, jak se dovídáme z oněch dvou kapitol knihy Zjevení Jana. Je tam také napsáno, že do města Nového Jeruzaléma mohou vejít jen ti, kdo jsou učiněni spravedlivými Kristovou krví; ti nespravedliví zůstanou venku: „Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup (právo, KB) ke stromu života i do bran města. Venku zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři – každý, kdo si libuje ve lži.“ (Zj 22:14, 15).

Poznámka: Právě před chvílí jsem dočetl knížku *Poznání, které vede k věčnému životu*, vydanou v roce 1995, kterou jsem si včera zapůjčil od svědků Jehovových. Na str. 190 jsem našel článek, pojednávající o tisíciletém dni soudu; k mému překvapení tam chyběla zmínka o neodkladném potrestání těch vzkříšených, kteří odmítnou využít nové příležitosti, a proto mají zemřít už v průběhu tisíciletí, aniž by se dočkali závěrečné zkoušky na jeho konci. Chyběl tam i jejich oblíbený text z Izaiáše „dítě ve stu letech umře“, kterým tak často argumentovali. Bylo tam napsáno jen to, že všichni vzkříšení spravedliví a s nimi i miliardy vzkříšených nespravedlivých (str.186) budou přezkoušeni až na konci milénia – tisíciletí.

Až budu zapůjčenou knihu svědkům Jehovovým vracet, musím je na onu změnu v jejich literatuře upozornit. Svou úvahu o alegorickém popisu „Nového Jeruzaléma“, jak jej popsal prorok Izaiáš však rušit nebudu. Při rozhovorech se svědky Jehovovými má moje úvaha stále svou platnost, neboť argument o „smrti stoletého dítěte“ se řadovým členům očividně zamlouvá a stále jej rádi používají. Marně se jich však ptám, proč hovoří jen o doslovné „smrti stoletého dítěte“ a už ne o „hadovi, jehož potravou bude prach“. Je to o něm napsáno o čtyři verše za větou „dítě ve stu letech umře“. Had je totiž alegorickým ztvárněním ďábla, jehož údělem neboli „potravou“ bude odsouzení. „Had“ i „hlína“ či „prach“ jsou zjevné alegorie. Je třeba si uvědomit, že všechny Izaiášovy texty v této kapitole jsou napsány v jedné alegorické linii a že není možné chápat jeden text symbolicky a druhý doslovně, a tak si vytvářet libovolné nauky.

Zmíněným souborem **alegorií** Izaiáš demonstruje kvalitu nového života, který Bůh sám připravil svým věrným (Iz. 65:8-25). Ve verši 25 je kromě „údělu hada“ napsáno, že „vlk s beránkem se budou svorně pást, a lev bude žrát slámu právě jako býk“, což se má dít na „svaté hoře“. Svědkové jakoby zde zapomněli, že tou svatou horou je podle jejich učení „Sion“ – nebeský Jeruzalém s doslovnými 144 000. (viz *Rozmluvy z Písem* str. 199, poslední řádek) Pokud by šlo o doslovný popis, a nikoli o alegorii, měli by se sami zamyslet nad tím, co budou dělat v nebi doslovní lvi a ovce a dokonce had, který by měl žrát hlínu? Anebo ono „stoleté dítě, které umře“? V Božím království přece nebude smrti! (Zj 21:4)

Doplňek: Učení o doslovném lvu, hadovi apod. je zapsáno v jejich knize *Můžeš žít navždy v pozemském ráji* na str. 12, doplněné barevnou ilustrací dítěte, hrajícího si se lvem:

„Lidé všech ras – černí, bílí, žlutí – všichni budou žít jako jedna rodina. I zvířata budou mírumilovná. Vidíš dítě hrající si se lvem? Není tu žádný důvod k obavám. Stvořitel o tom prohlašuje: ‚Levhart ulehne s kůzlem, a tele a mladý lev s hřívou a dobře živené zvíře, všichni společně; a pouhý chlapeček je povede... A dokonce i lev bude žrát slámu jako býk. A kojenec si jistě bude hrát nad kobří dírou.‘“ – Izaiáš 11:6-9.

A já k tomu dodávám, že „potravou lva bude sláma a potravou hada (kobry) bude hlína či prach“ (Iz 65:25). Kdyby nešlo o alegorie, ale o doslovného lva nebo hada, jakož i o doslovnou slámu nebo hlínu, znamenalo by to, že dítě si bude hrát v Božím království nad úkrytem kobry, která bude **požírat doslovnou hlínu**.

Naštěstí jde samozřejmě o alegorie, popisující vytoužený pokoj a soulad Božího království. Izaiáš končí kapitolu slovy: „Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře“ praví Hospodin.“ (Iz. 65:25b Ep). Znamená to, že nikdo zlý v podobě „lité zvěře“ a samozřejmě ani ďábel v podobě „jedovatého hada“ už nebude ohrožovat nikoho, kdo bude přebývat na Boží „svaté hoře“, protože tam prostě **nebude**. „Svatá hora“ také nepředstavuje nějaký „kopec“ s určitou nadmořskou výškou, ale je rovněž alegorickým vyjádřením pro Boží Království. V tomto Božím království (na „hoře Sionu“) připraví Bůh hostinu z tučných věcí a z morku (Iz 25:6 EP, NS). Jedná se samozřejmě opět o alegorii; nikdo tam přece nebude porážet býka, požírajícího slámu a jíst morek z jeho kostí.

Prorok Izaiáš k tomu píše: „tou cestou jdoucí i nejhoupější nezbloudí. **Nebude tam lva, a lita zvěř nebude chodit po ní, aniž tam nalezena bude**, ale půjdou po ní ti, jenž budou vysvobozeni. Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a přijdou na Sion s prozpěvováním.“ (Iz 35:8b, 9a KB) **Lev a lita zvěř tam nebudou**; prorok tím míní zlovolníky. Stejně i Žalm 37:10. Podobně Pavel nazývá zlé lidi šelmami (1. Kor. 15:32)

Z koho jsi narozen aneb „do jaké rodiny patříš“?

Aby mohli křesťané svědkům Jehovovým beze zbytku pomoci, nestačí pouhá znalost Bible; je třeba dobře znát i spletité učení svědků Jehovových. Jedině tak budou vědět, na kterou klávesu správně uhodit s potřebným efektem. Nejde přece o to umět argumentaci svědků jen odrazit, ale předně získat je pro Krista.

V poslední době došlo u svědků Jehovových ke změnám ve způsobu jejich komunikace s jinověrci. Týká se to především jejich obranného postoje proti *znovuzrození*, o kterém jim křesťané často svědčí. Aby svědkové Jehovovi zachovali věrnost svému učení, s úsměvem ve tváři mi v posledních letech říkávají, že jsou také Boží děti. Člověk by málem zajásal a řekl si, že v tom případě je u nich vše, jak má být. Jestliže se jich ale zeptám, zda jim jejich „synovství“ dosvědčuje sám Bůh prostřednictvím Ducha svatého neboli *Ducha synovství*, odpovídají: „Tak to ne, to je věc jen 144 000. Jehova nás všechny láskyplně vytvořil ze zemských prvků, vás přece také. Proto se můžeme nazývat Božími dětmi.“

Odpovídám jim, že Bůh chce z takových dětí, jakými jsou oni a všichni ostatní, učinit *své děti* také i po stránce duchovní. Boží důvod k tomuto nejdůležitějšímu kroku, nezbytnému pro každého člověka je v Bibli zapsán krví Ježíše Krista, aby to snad nikdo nepřehlédl. Kvůli Adamovi jsme se totiž všichni do jednoho stali dětmi toho zlého, neboť jsme uvěřili jemu, ne Bohu, a stali se tak v duchovním ohledu *děťmi Božího nepřítele*. (1. Jana 3:10) Tuto skutečnost nelze změnit pouhou vírou v Boha jako láskyplného Stvořitele nás všech a zůstat tak u Biblického termínu *Boží děti*. Bůh se postaral o to, abychom mohli vírou ve Spasitelskou podstatu Jeho Syna Ježíše Krista vyjít neprodleně z rodiny toho zlého do rodiny Boží, a jediné tak se stali *Božími dětmi*. Opětovně Písmo: „Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus (Mesiáš) je zrozen z Boha.“ (1. Jana 5:1) podobně Jan 1:11, 12 atd. (ve stati *Znovuzrození*).

Není možné tuto základní a nezbytnou proměnu odkládat, a zůstat tak dále v rodině toho zlého a nést dále skrytý název synové d'áblovi s nadějí, že někdy v daleké budoucnosti – ve zkoušce na konci tisíciletí – můžeme tento úděl změnit. Boží výzva pro všechny svědky Jehovovy zní: „Dovolte mi, abych změnil vaši starou hříšnou podstatu a tím zrušil vaše začlenění do rodiny mého nepřítele. Chci vás učinit novým stvořením. Přijmu vás do své rodiny a stanete se mými dětmi nyní za vašeho života.“ (Kratičká parafráze Biblického poselství, určeného všem lidem.)

Pouze prostřednictvím *nového narození* nám Bůh může darovat novou a bezhříšnou podstatu. Není jiné cesty, vedoucí k odpuštění našich hříchů. Žádná další šance v „tisíciletém dni soudu“ neexistuje; pokud někdo učí, že existuje, padl satanovi do léčky a jde vstříc jisté záhubě nejen on sám, ale svým učněním ohrožuje také všechny ostatní.

Sám apoštol Pavel varuje ty, kdo by se pokoušeli pravdu evangelia změnit. Vedle nádherného poselství používá i ne příliš příjemnou formulaci: „Jestliže by vám někdo kázal jiné evangelium, buď proklet.“ (Gal. 1:9) Není totiž možné napodobovat ty *obřezané v srdci* tím, že bychom to činili s vlastním *neobřezaným srdcem*. ***Bez duchovního znovuzrození je člověk duchovně mrtev.***

Druhý příchod Kristův – řecky *parousia*

„Dávejte si pozor, aby vás někdo nezavedl na scestí.“ (Mat. 24:4 NS) To byla první věta, kterou Kristus odpovídá na dotaz učedníků: „Řekni nám, kdy se to stane a jaké bude znamení tvého příchodu a konce světa.“ (Mat 24:3 Pe)

Další Kristovo prorocké varování se týká především falešných proroků: „Hle, řekl jsem vám to předem. Když vám řeknou : ‚Hle, je na poušti, nevycházejte! Hle, v tajných úkrytech, nevěřte tomu! Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod (*parousia*) Syna člověka. Kde je mrtvola, slétnou se i supi.“ (Mat. 24:25-28 EP)

Druhý Kristův příchod nebude žádná neviditelná událost, která by dala počátek druhé Kristově „skryté“ neboli „neviditelné přítomnosti“. Ježíš nás varuje před těmi, kdo budou něco takového hlásat: „Hle, v tajných úkrytech (ve skrýších KB), nevěřte tomu“. Hned v dalším verši vysvětluje,

proč tomu nemáme věřit: „Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude i příchod (*parousia*) Syna člověka.“

Podstatou další Kristovy věty, v níž se Ježíš zmiňuje o supech, je ujištění, že viditelnost jeho druhého příchodu má své zákonitosti, svůj řád a svou logiku: „Kde je tělo, tam se zákonitě slétnou i supi.“ – Je to stejné, jakoby řekl: „Jedna a jedna jsou dvě.“ – nebo „Jako je vidět blesk na obloze, stejně tak viditelný bude i můj příchod.“ Jestliže budeme těchto Kristových slov dbát, nemusíme se obávat, že budeme někým oklamáni.

Svědkové Jehovovi učí o Kristově druhém příchodu v knize *Můžeš žít navždy v pozemském ráji* na straně 147 následující:

„Jestliže je Kristův návrat neviditelný, vzniká otázka, co potvrzuje, že k němu skutečně došlo. Ano, důkazy existují. Kristus sám dal viditelné ‚znamení‘, podle kterého můžeme poznat, že je neviditelně přítomen a že je blízko konec světa“.

Na straně 154 uvádí znamení jeho druhé „neviditelné přítomnosti“ ... války, hlad, mory a zemětřesení... (tolik svědkové Jehovovi).

Termín „druhá neviditelná přítomnost“, který dnes používají svědkové Jehovovi, má svůj původ v nesplněných prorockých datech konců světa, vypočítaných nejprve na rok 1874 a pak na rok 1914. Tehdy se měl udát druhý Kristův příchod. To se samozřejmě nestalo. Avšak původci tohoto výpočtu se nechtěli roku 1914 vzdát. Možná s dobrým úmyslem (to však může posoudit jen Bůh) pozměnili význam Biblického výrazu *příchod* (řecky *parousia*) na slovo *přítomnost*. Úpravou těchto slov se z *viditelného příchodu* měla stát *druhá neviditelná přítomnost*.

Tato úprava byla později přenesena i do jejich překladu NS; v Matoušově evangeliu 24. kapitole jsou tyto změny ve verších 3, 27, 37 a 39. Zkusme se nad souvislostmi kapitoly společně zamyslet, abychom poznali, zda ona událost – řecky *parousia* – již nastala a nebo má teprve nastat. Jedině tak se přesně ukáže, co *parousia* znamená, neboť ve slovníku je uvedeno, že slovo *parousia* je možno přeložit jako dva možné termíny: buď jako „příchod“, nebo i jako „přítomnost“. Doufám, že se na mne za tento „způsob Berienských“ nebudou svědkové Jehovovi zlobit.

Ježíš odpovídá učedníkům na jejich otázku po znameních jeho *parousie* (verš 3) a následném skonání světa popisem událostí, které mají nastat: Je to příchod falešných mesiášů, vypuknutí válek, hladu, zemětřesení na mnoha místech, nenávisť všech národů, zaměřená proti Kristovým učedníkům kvůli Kristovu jménu, vzájemné zrazování, povstane mnoho falešných proroků a mnohé svedou na scestí, přesto bude probíhat kázání evangelia po celém světě na svědectví všem národům, bude veliké soužení, a k závěru povstanou falešní „spasitelé lidstva“. Budou ohrožovat dokonce i vyvolené (v. 24).

Po výčtu těchto událostí neboli znamení Ježíš říká: „Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se jeho větve už nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že je blízko léto. Stejně tak až vy sami uvidíte toto všechno (všechna znamení), vězte, že je blízko a přede dveřmi.“ (verš 33)

Co že je blízko? No přece *parousia*! Ve verších 36–40 (Pe) čteme: „O tom dni a o té hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, ani Syn, jenom sám Otec. Při příchodu (*parousia*) Syna člověka (v. 37) to bude právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se vdávali, a to až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude i při příchodu (*parousia*) Syna člověka (v. 39.) Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý (nepřipravený) ponechán.“

Z těchto textů vyplývá, že *parousia* zatím ještě nenastala. Nemůže tedy znamenat „přítomnost“, která měla začít rokem 1914, ale zcela jistě se jedná o událost budoucnosti, která překvapí všechny nepřipravené. A navíc, kdyby se Kristův příchod uskutečnil již v roce 1914, skončila by i večeře Páně: „Kdykoli jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, **dokud on nepřijde**.“ (1. Kor. 11:26)

Mnoho lidí dnešní doby nedbá na znamení blížící se *parousie*, plní se ruku v ruce s kázáním evangelia po celém světě. Ježíš demonstruje jejich nepřipravenost příběhem pěti pošetilých panen,

kteří ženich při svém příchodu nevezal s sebou a ponechal je *před zavřenými dveřmi*. (Mat. 25:10-12)

Podobně tomu bylo ve dnech Noema, který je v Bibli nazván „kazatelem spravedlnosti“ (2. Petra 2:5). Noe všechny upozorňoval na blížící se potopu. Ta však náhle překvapila nic netušící a nepřipravené lidi, kteří zůstali *před zavřenými dveřmi archy*.

Stejně překvapivá bude i *parousia* Syna člověka v dnešní době: „A nevěděl, až přišla potopa, a zachvátila všechny: takt' bude i příští (*parousia*) Syna člověka.“ (Mat. 24:39 KB) Ve verši 42. Ježíš říká: „Buďte tedy bdělí, protože nevíte, v který den váš Pán přijde.“

Tři příklady bdělosti (Mat 24 a 25)

Podle učení NSSJ je druhý příklad dokladem pro vedoucí sbor.

Ihned po shora uvedené větě „Buďte tedy bdělí.“ používá Ježíš prvního příkladu bdělosti z jejich vlastního prostředí: „To přece chápete: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu vloupat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde ve chvíli, kdy na to nepomyšlíte“ (Mat. 24:43, 44).

Pak používá dalšího příkladu bdělosti a věrnosti, tak i *příkladu* možné nevěrnosti čeledína, který byl vybrán majitelem hospodářství z řad služebnictva, aby jim dával jídlo podle zaběhnutého pořádku (pokrm v pravý čas). Tento příběh si Ježíš opět vybral z místního prostředí, kde bylo možné vidět takovýto děj běžně na statku či farmě. Z něj si měli vzít pro sebe poučení Jeho následovníci ohledně své duchovní bdělosti a stálosti nejen tehdy, ale je samozřejmě důležitým příkladem pro křesťanskou bdělost a věrnost i v dnešní době (verše 36-40 byly citovány výše).

Pak Ježíš používá dalšího, v pořadí třetího a principiálně shodného příkladu připravenosti a na druhé straně také nepřipravenosti, když hovoří o pěti pannách „prozíravých“ a pěti pannách „pošetilých“ (Mat. 25:1-12). Příběh uzavírá opět stejnou výzvou, jako i v obou předcházejících příkladech: „Buďte tedy bdělí, protože nevíte dne ani hodiny.“ (verš 13)

Proč píše o těchto třech známých *příkladech* bdělosti, o kterých Ježíš hovoří v těsném sledu za sebou, když je všichni jako křesťané známe už dávno z paměti? Mám k tomu vážný důvod. V učení svědků Jehovových totiž stojí, že ten druhý příklad bdělosti a věrnosti vybraného služebníka (Mat 24:45-47) není příkladem, ale skutečným ustanovením vedoucího sboru, který je v dnešní době reprezentován vedoucím sborem svědků Jehovových jako „věrným a rozvážným otrokem, dávajícím duchovní pokrm v pravý čas“. (viz *Rozmluvy z Písem* str. 331, odst. 2.)

Všichni svědkové Jehovovi se na tento Biblický text neustále odvolávají, a to s nemalým důrazem na jeho zásadní důležitost a důkaz pro jejich důvěru v toto Bohem ustanovené a nedotknutelné společenství duchem pomazaných vůdců Božího lidu – dnes se sídlem v Brooklynu, USA. A tady nacházíme také příčinu toho, proč se řadoví svědkové Jehovovi neodvažují jakkoli pochybovat o tom, co bylo řečeno, ale hledí jednoznačně předně na to, kdo to řekl – v jejich případě „věrný a rozvážný otrok“, který přece slouží podle jejich učení jako Boží mluvčí.

V pohledu do budoucnosti jsem spíše optimista, než pesimista. Věřím, že tím, kdo dává moudrost je Bůh, ne já: „Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.“ (Římanům 9:16 EP)

Já nemohu učinit víc, než svědkům Jehovovým doporučit to, co je neustále jediným cílem této brožurky; totiž čtení Písma či jeho částí vždy v souvislosti. Pak se nemůže stát, že bychom tak *průkaznému příkladu* pro naši bdělost a vytrvalost ve věrnosti dali nesprávný význam a udělali z něj učení o ustanovení vedoucího sboru.

Kristova promluva o „věrném a rozvážném otroku“ je doplněna také o popis jeho případné „nerozvážnosti“ a s tím spojených následků (verše 48-51).

Stejně je to i s principem obou dalších příkladů bdělosti a věrnosti i možné nevěrnosti. Proto se někdy svědků Jehovových ptám, zda by ono jimi chápané oprávnění pro vedení Božího lidu mohlo být podpořeno i jedním z oněch dvou dalších příkladů bdělosti a věrnosti. Odpověď jsem zatím nedostal. První název by zněl „Hospodář“ a druhý „Pět panen rozumných a pět pošetilých“.

Bude Kristova budoucí *parousia* pro svět neviditelná?

„Svět mne více neuzří, ale vy uvidíte mne; nebo já živ jsem, i vy živi budete.“ (Jan 14:19 KB)

Je škoda, že svědkové Jehovovi citují z této kapitoly jen tuto Kristovu větu a ty ostatní promluvy, řečené v souvislosti právě citované věty přehlížejí. Tímto Kristovým výrokem oprostěným od kontextu chtějí dokazovat, že svět Jej již nikdy nespasí; má Jej spasit opět jen těch 144 000. Tento závěr se stal podpurným základním kamenem jejich učení, že druhý Kristův příchod bude pro svět neviditelný. (viz *Rozmluvy z Písem*, str. 136)

Než dojdeme k onomu verši 19, podívejme se ještě krátce i na jiné místo Janova evangelia. Z jeho textu vyplývá, že kromě Kristova závěrečného příchodu v moci a slávě a s mnohými anděly se ještě dříve, než se naplní shora uvedený Kristův výrok z Jana 14:19, Kristus zjeví krátce po svém ukřižování nikoliv světu, ale jim samým: „To bylo už po třetí, co se Ježíš zjevil svým učedníkům po svém zmrtvýchvstání (Jan 21:14). Ale to ještě stále nebylo to zjevení, o kterém je řeč u Jana 14:19. Ježíš zde zaslíbujícím svým učedníkům, že se jim *zjeví* brzy i po svém odchodu do nebe: „Nenechám vás tu jako sirotky. Zase k vám přijdu.“ (v. 18) A ve druhé polovině verše 20. Ježíš říká: „kdo mne miluje, toho bude milovat i můj Otec, a i já ho budu milovat a *zjevím* se mu.“ A ve verši 22. se Jej Juda ptá: „Pane, jak to, že se chceš *zjevit* nám, a světu ne?“ Ježíš mu vysvětluje, že svět jej nemiluje, protože nezachovává jeho slova; proto se světu *nezjeví* (verš 24).

Jak má toto *zjevení*, určené jen pro učedníky vypadat? Ježíš říká: „A já budu prosit Otce, a dá vám jiného zastánce, aby zůstal s vámi navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás“. Toto Kristovo zaslíbení o seslání Ducha svatého se naplnilo o Letnicích. Ježíš jim k tomu říká: „V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás.“ (Jan 14:20) Pak Ježíš dodává: „Zastánce pak, Duch svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu, a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl.“ (Jan 14:26) Když Ježíš v závěru své promluvy připomněl svá počáteční slova – „Odcházím, a zase k vám přijdu“ – všichni učedníci už věděli, že se bude jednat o *příchod a zjevení v Duchu svatém*: „přijdeme k němu (Otec i Syn) a učiníme si u něho příbytek.“ (Jan 14:23b)

Ovšem konečný druhý příchod Kristův *ve slávě a moci s anděly mnohými* bude, jak už víme, pro všechny viditelný, jako je viditelný blesk na obloze, ať hledíme kamkoli na oblohu – na východ či na západ: „Neboť jako blesk vyšlehně od východu a zazáří až na západ, tak to bude i s příchodem (parousií) Syna člověka.“ (viz opět Mat. 24:27 Pe) Podobně Mat. 23:39 „Neboť pravím vám, že mě neuzříte od nynějška až do chvíle, kdy řeknete: ‚Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově‘.“

Avšak Kristova „přítomnost v královské moci“ – „s panováním uprostřed svých nepřátel“ (Žalm 110:2) se neuskutečnila až v roce 1914, ale stalo se to zhruba o 19 století dříve, tedy v době, kdy Ježíš vyslovil tuto známou větu: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ (Mat. 28:18, 19)

Jaký byl způsob Kristova odchodu, takový bude i způsob Jeho příchodu

V knize *Rozmluvy z Písem* na str.137 je napsán komentář k 1. kapitole Skutků apoštolských, veršům 9-11:

„Všimněme si, že říká ‚stejným způsobem‘, ne ve stejném těle. Jakým ‚způsobem‘ Ježíš vystoupil? Jak ukazuje verš 9, zmizel z dohledu a jeho odchod pozorovali jen jeho učedníci. Svět jako celek si nebyl vědom toho, co se stalo. Stejně to bude při Kristově návratu.“

Uvedme si verše 9-11: „Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: ‚Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.‘“ (Skutky 1:9-11 EP)

„Oblak jim ho zastřel“ – nemá cenu diskutovat o tom, jaká byla hustota oblaku, zda to byl jen lehký, průhledný opar, skrze který bylo Krista přece jen vidět, nebo se jednalo o hustý, neprůhledný oblak. Ježíš prostě přijde s nebeskými oblaky, tak, jak Jej viděli odcházet. Položme si raději otázku, v jakém těle odcházal Kristus před zraky učedníků? Bylo to tělo, v jakém se ukáže i při svém

druhém příchodu všem lidem? Víme, že nebylo. Kdyby měl Kristus přijít nazpět v tom těle, v jakém tehdy odcházel do nebe, mohlo by Jej uvidět skutečně jen omezené množství lidí. Podle apoštola Pavla však Kristus přijde v těle slávy, od jehož moci bezbožní zahynou. (2. Tes. 2:8-10) Proto ten nářek národů, proto ten hromadný útěk do úkrytů, prorocky popsany ve Zj. 6:15, 16.

Apoštol Pavel se zmiňuje v 1. dopise Timoteovi o Božské podstatě Kristova těla v den Jeho druhého příchodu: „Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do té doby, kdy se objeví náš Pán Ježíš Kristus. On se pak ukáže ve svůj čas, blahoslavený a jediný Panovník, Král kralujících a Pán panujících. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho nikdy neviděl, a ani uvidět nemůže. On ať je uctíván, a věčně vládne! Amen.“ (1. Tim.6:14-16 Pe) (V knize svědků Jehovových *Rozmluvy z Písem* je na str. 136 zcela dole nepřímé uznání, že tento text je popisem Krista.)

„Nikdo z lidí jej nemůže uvidět“ – jak to jde dohromady s tím, že Jej uvidí všichni lidé, popsání také ve Zj. 1:7?: „Hle, přichází v oblacích! Každý ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všichni lidé na zemi. Ano, amen.“

Ve 2. Mojžíšově 33:20 EP čteme: „Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mně nesmí spatřit, má-li zůstat naživu.“ (Podle vysvětlení apoštola Pavla, které poskytl židům, se zde jednalo o Krista: „nechci, abyste nevěděli, ... že ta skála, která šla za vašimi otci byl Kristus.“ – Parafráze textu 1. Kor. 10:1-4, více je uvedeno ve stati o Kristově podstatě.)

I prorok Izaiáš věděl, že uvidět Nebeského Krále v Jeho slávě je jistá smrt. Avšak Bůh se postaral o odstranění jeho viny a hříchu a to Izaiáše zcela jistě zachránilo od smrti. (Iz. 6:5-7) Z toho je patrné, že množství lidí, kteří nepřijali Kristovu očisťující oběť neobstojí při zjevení Ježíše Krista, když přijde ve své odhalené **Božské podstatě, ve slávě a moci**. Neobstojí samozřejmě ani onen antikrist: „A tehdy zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst svých, a zkáží zjevením jasné přítomnosti své.“ (2. Tes. 2:8 KB)

Obstojí jen ti, kdo jsou v Kristu. V 1. Tes. 4:16-18 čteme: „Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“

O Kristově slávě v den jeho příchodu psal i apoštol Petr: „ale radujte se z toho, že jste účastníky Kristových utrpení, abyste se s jásotem radovali i při zjevení jeho slávy.“ (1. PE. 4:13)

Proměna těl fyzických na těla **zduchovnělá** (Pe) je připravena nejen pro všechny **živé v Kristu**, ale také i pro všechny **zemřelé v Kristu**. Bez této proměny nikdo Kristovu přítomnost – *parousii* – nepřežije. O tom více v další stati.

Vzkříšení z mrtvých

Aby se mohla splnit Ježíšova slova o věčném životě, zaslíbeném každému, kdo uvěří v Syna (Jan 3:16), musí všichni tito věřící v Krista obléci těla neporušitelná: „Až toto tělo, které podléhá rozkladu, vezme na sebe neporušitelnost, a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmě: Vítězně je smrt navždy zničena... Ale díky Bohu! On nám dopřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (1. Kor. 15:54, 57 Pe)

Dříve, než apoštol napsal Korintským tato slova, čteme velice srozumitelný popis vzkříšení k neporušitelnosti a k nesmrtelnosti, týkající se všech věřících v Krista, který vyslovil sám Ježíš Kristus: „Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný, a já ho **vzkřísím v poslední den**.“ (Jan 6:40)

V Lukášově evangeliu čteme dále o vzkříšení: „Ježíš jim řekl: ‚Lidé tohoto světa se žení a vdávají.

Ale ti, kdo budou uznáni za hodny dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, ti se pak už nežení ani nevžívají. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům, jsou Boží děti, neboť jsou účastni vzkříšení.‘“ (Luk. 20:34-36 Pe) Možno doplnit i verši 37 a 38.

Kdo si pozorně přečetl také příslušnou část 15. kapitoly 1. Kor. od verše 35 do verše 58, kde apoštol

vysvětluje: „Jak mohou mrtví vstát a jaké to budou mít tělo, až přijdou?“ (v. 35), uvidí zcela zřetelně, že se zde nemluví o dvou rozdílných vzkříšených tělech, ale pouze o jednom. Svědkové Jehovovi totiž učí, že ve verši 40 jsou popsána dvě rozdílná vzkříšená těla a že tím pádem bude probíhat na jedné straně vzkříšení těl k pozemskému životu (ve hmotném těle, jaké měl Adam), na druhé straně vzkříšení těl k nebeskému životu. V jejich překladu NS čteme: „A jsou nebeská těla a pozemská těla; ale sláva nebeských těl je jednoho druhu a (sláva) pozemských těl je jiného druhu.“ (v. 40)

Pavel v tomto verši skutečně píše o rozdílnosti slávy těla pozemského od slávy těla nebeského. Aby to ještě více zdůraznil, píše také o rozdílnosti záře Slunce od záře Měsíce i hvězd nebo používá příkladu rozmanitosti ze světa rostlin a živočichů. Proč však používá těchto přirovnání včetně popisu rozdílné slávy těl pozemských od slávy těl nebeských se dozvíme opět jedině z kontextu: „Tak je tomu i se vzkříšením mrtvých. Do země se klade tělo, které podléhá zkáze, vstane však tělo, které zkáze nepodléhá. Do země se klade tělo, které budí ošklivost, vstane však tělo, které budí úctu. Do země se klade tělo slabé, vstane však silné. Do země se klade tělo živočišné, vstane však tělo zduchovnělé. Jako je tělo živočišné, tak je i zduchovnělé.“ (verše 42-44 Pe)

Určitě už všichni vědí, v čem spočívá ta rozdílná sláva obou zmíněných těl: do hrobu jde tělo, které podléhá zkáze (tělo porušitelné), ošklivé, slabé, živočišné. Sláva takového těla je v podstatě nulová; je určeno k zániku a neexistuje jediný důvod, proč by mělo být takové tělo opět vzkříšováno. V Pavlově výroku „Jestliže je hmotné tělo, je také duchovní“ (v. 44b) se nehovoří o vzkříšování obou druhů těl. Součástí tohoto 44 verše je totiž i jeho první polovina, která vše vysvětluje: „Zaseto je hmotné tělo, vzbuzeno (vzkříšeno) je duchovní tělo.“ (překlad NS)

Konečný závěr: Je tedy tělo tělesné; to je určené k zániku, je i tělo duchovní; vstane k životu. A jedině takové tělo dostanou při vzkříšení v poslední den všichni, kdo jsou ospravedlněni vírou.

Svědům Jehovovým tedy nezbyvá, než připustit, že Bůh je ve svém rozhodnutí svrchovaný a že někdy dělá věci jinak, než si to člověk představuje. Jejich závěr, že Bůh musí dát miliardám vzkříšených stejná těla, jaké měl Adam, totiž těla tělesná, by se mohl zdát z lidského pohledu pravděpodobný. Bůh však rozhodl jinak, neboť všem vzkříšeným dá těla neporušitelná, která už nepodléhají zkáze. Že tím dostaneme mnohem více, než měl Adam, osobně přijímám s velkou radostí. A co vy?

Svědkové Jehovovi totiž vytýkají ostatním křesťanům, že učí o vzkříšení pro nebe, přestože původním Božím záměrem přece bylo, aby lidé žili výhradně na zemi a že Bůh nemluvil nic o jejich životě v nebi: „Nebesa, ta patří Hospodinu (Jehovovi), zemi dal však lidem.“ (Žalm 115:16, 1. Moj. 1:28) Přitom jakoby sami zapomínali na své učení, které říká, že 144 000 půjde do nebe, přestože zpráva o stvoření z 1. Moj. se o předsevzetí pro život v nebi vůbec nezmiňuje.

Oddělením vět ze souvislostí v jakých byly napsány může vznikat mnoho nebiblických závěrů. Proto jedině znalost Bible v kontextu nás může chránit před takovými učenými; samozřejmě spolu s modlitbou. Každý z nás by měl být ochoten nepředpojatě naslouchat tomu druhému, jestliže nás chce na nějaký takový nedostatek laskavě upozornit. Nemusíme hned toho druhého označit za nepřítele. Samo vedení svědků Jehovových poskytuje svým členům radu v knize *Rozmluvy z Písem* na str. 7:

„Tato publikace ... poskytuje hodnotné informace, které by se měly používat při rozmluvách s těmi, kteří jsou přístupni rozumnému rozhovoru. Někteří možná kladou otázky, na něž chtějí uspokojivé odpovědi. Jiní snad během rozhovoru prostě sdělí, čemu sami věří, a vyjádří se s jistým přesvědčením. Jsou to však rozumné osoby, které jsou ochotné naslouchat jinému názoru? Jestliže ano, můžeš se s nimi podělit o to, co říká Bible, a můžeš být přesvědčen, že srdce těch, kdo milují pravdu, tuto informaci uvítá.“

I já kladu svědkům Jehovovým otázku, na níž chci uspokojivou odpověď: „Mám chápat tento skutečně moudrý výrok z Vaší publikace jako jednostranný a použitelný jen Vámi? Nebo jste i Vy ochotni naslouchat jinému názoru (a také o něm přemýšlet) třeba prostřednictvím této publikace? Otázka položená vámi totiž zní: „Jsou to však rozumné osoby, které jsou ochotné naslouchat jinému názoru“?

V souvislosti s předchozí úvahou

Asi před osmnácti lety se mi stal zajímavý příběh. Jel jsem autostopem, vzdálen od svého bydliště bezmála dvě stovky kilometrů. Nastoupil jsem do starší škodovky a dal se s řidičem do řeči. S přátelským úsměvem mi odpověděl, že je také věřícím v Krista. V jeho tváři však bylo vidět stopy smutku. Když jsem se jej zeptal po příčině, odvětil mi, že už delší dobu se usilovně modlí za svého syna, který se stal svědkem Jehovovým. Modlil se také za to, aby Bůh poslal člověka, který by mohl jeho syna oslovit a vysvobodit.

Neuplynulo ani dvacet minut, a už jsme s řidičem škodovky seděli v bytě jeho syna. Spolu se synem a jeho ženou tam byla také přítomna elitní skupina pěti činovníků jejich organizace, z nichž dva měli vysokoškolské vzdělání. Následoval tříhodinový přátelský rozhovor, ve kterém jsme probrali řadu Biblických témat.

Už tehdy jsem znal texty z paměti, neboť mne Biblické poselství fascinovalo natolik, že jsem je četl se zaujetím a modlitbou takřka denně již po dobu téměř desíti let. Znal jsem dobře i jejich souvislosti, což je zvláště důležité pro pochopení jejich konečného významu.

Paní domu si v průběhu našeho rozhovoru vzala slovo jen třikrát a vždy vyslovila v podstatě stejnou větu na adresu svých souvěrců: „Vy své odpovědi pořád hledáte ve *Strážných věžích*, a on vám to pokaždé přečte přímo z Bible.“

Bylo vidět, že jim její postřehy stále více vadily, tak jsem řeč na závěr stočil jinam. Cítil jsem se u nich velmi dobře, neboť se mnou hovořili jako rovný s rovným, což se mi jindy stávalo jen zřídka. Byl jsem překvapen tím, že jim jde také o to, co říká ten druhý, než o prosazení sebe sama. Ujistil jsem se svým obdivem nad tím, jak se dokáží orientovat v tak velkém množství jejich literatury, což bych já určitě nesvedl; a pokud by se mi to přece jen podařilo, stěžl bych si našel čas přečíst si taky něco jiného.

Trochu jim to vrátilo sebevědomí a tak jsem otevřel zcela jiné téma. Abych smetl ze stolu svou pozici vítěze, do které mne postavila paní domu, řekl jsem jim, že Bůh chce především naše srdce, neboť nás určitě nespasí to, jak fundovaně budeme chrlit rozmanité Biblické poučky. Spasení je totiž ryze Božím činem, a my na něm nemáme žádnou zásluhu. Bůh po nás pouze chce, abychom věřili Jeho zaslíbením. Přečetl jsem z Bible, v čem je podstata naší „symbiózy“ s Bohem:

„Celý svět musí uznat, že je před Bohem vinný. Že někdo koná, co Zákon káže, kvůli tomu nikdo ještě není před ním spravedlivý; skrze zákon přichází jen poznání hříchu. Teď se však stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu. Už Zákon a Proroci o tom svědčí. Je to ospravedlnění, které dává Bůh na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílu není.“ (Římanům 3:19-22 Pe)

Další podobný text zní:

„Milostí spasení jste skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření (znovuzrození) k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef. 2:8-10 EP)

Ani když konáme dobré skutky, nemáme se před Bohem čím chlubit, neboť naše schopnost tyto skutky konat je Božím dílem. On sám nás k tomu nově **stvořil** neboli nově **zrodil** prostřednictvím Jeho svatého Ducha. Jestliže se necháme Božím Duchem vést, pak jsme ve svém srdci pohnuti k navštívení nemocného, nakrmení hladového, apod. Dostáváme také sílu k tomu, abychom svá obdarování mohli využívat. Jedni jsme obdrželi schopnost evangelizovat, druzí učit, jiní schopnost správcovat ... Pavel k tomu dodává: „Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu“ (1. Kor. 12:7). (Poznámka: svědkové Jehovovi tvrdí, že dary Ducha svatého zanikly již v době apoštolů. Avšak v 1. Kor. 13:10, 12 Pavel vysvětluje, že jejich platnost včetně učení skončí až v době, kdy přijde plnost. Tehdy uvidíme všechny věci stejně, jako je vidí Bůh. Je jisté, že to se zatím nestalo.)

Už ve Starém zákoně čteme o zaslíbení, daném Izraelskému národu: „A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.“ (Ezechiel 36:26, 27) Bez takové **obřízky srdce** je nemožné ty obřezané

napodobovat. Jediná možnost je ta, že si můžeme dát naše srdce také **obřezat**. (Řím. 2:29; Kol. 2:11) Všemmu předchází přijetí Ducha svatého, který nás ještě navíc uvede do celé pravdy. (Jan 16:13)

Poznáním Kristovy lásky, která je postavena nad všechna ostatní poznání (je výše, než jakýkoli naukový systém) se můžeme dát prostoupit plností Božího obdarování. To nejsou má slova, ale je to zapsáno v dopise Efezským: „aby Kristus skrze víru přebýval ve vašem srdci a abyste byli zakořeněni a upevněni v lásce. Tak budete také schopni pochopit – jako všichni ostatní křesťané – celou tu šířku i délku, výšku i hloubku, poznáte Kristovu lásku **přesahující všechno poznání** a dosáhnete plné míry Božích darů.“ (Ef. 3:17-19 Pe)

Nevím, zda je tenkrát tato Pavlova slova nějak pozitivně zasáhla. Všichni jsme pak jen mlčeli. Možná právě proto, že v nás Bůh započal opětovně konat své dílo proměny. Proměny, která podává svědectví o tom, do které rodiny patříme: „Milování, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je **zrozen z Boha** a poznal Boha.“ (1. Jana 4:7)

„Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ (1. Jana 4:16)

Pak následovaly srdečné stisky rukou. Byly plné očekávání, že i nám všem dá Bůh poznat svou lásku, neboť jen tak můžeme dosáhnout plné míry Jeho darů. A to je ta pravá cesta k jednotě všech křesťanů.

Ospravedlnění z víry, dané Abrahamovi je zaslíbeno i všem pohanským národům

V knize *Rozmluvy z Písem* na str. 433 vedení svědků Jehovových rozhodlo, že „syny Abrahamovými“ („potomky“ nebo také „semenem Abrahamovým“) jsou pouze členové duchem pomazaného zástupu 144 000:

„Skutečně Abrahamovým semenem“ jsou ti, kdo patří Kristu a jsou duchem zplozenými Božími syny.“

Apoštol Pavel však posílá všem svědkům Jehovovým vzkaz: „Pohleďte na Abrahama: ‚uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘ Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry. Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: ‚V tobě dojdou požehnání všechny národy.‘ A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem.“ (Gal.3:6-9 EP)

Co je tím **společným požehnáním**? Je to **ospravedlnění z víry**, určené každému, kdo věří: „Nestydím se za evangelium; je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘“ (Řím.1:16, 17 EP)

Svědkové Jehovovi dále tvrdí, že titul *synové Abrahamovi* nemohou nést předkřesťanské osoby, ale jen ty, které byly vybírány až ode dne Kristova umučení. To ale nesouhlasí s Písmem, neboť už Zacheus byl nazván **synem Abrahamovým** ještě před Kristovou obětí.: „Ježíš mu řekl: Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův.“ (Luk. 19:9 EP)

Celá 11. kapitola Židům poukazuje na množství starozákonních jednotlivců **ospravedlněných vírou**. Tato jejich víra je nám apoštolem Pavlem předkládána jako vzor, neboť všichni společně s nimi dosáhneme **stejného vzkříšení**. (Žid. 11:35, 39, 40; viz stať *Vzkříšení* na str. 25.)

Proto se všichni setkáme s Abrahamem (a dalšími) v království nebeském, neboť je vykoupen stejně jako my: „Takto praví Hospodin, který vykoupil Abrahama.“ (Iz. 29:22)

„Pravím vám, že mnozí od východu i od západu přijdou a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v **království nebeském**.“ (Mat. 8:11) Jako je totiž jeden nerozdvojený ovčinec (Jan 10:16), tak je i jedno nerozdvojené **království nebeské**.

Jan Křtitel prý nebude v nebi, dokonce ani David

V knize svědků Jehovových nazvané *Rozmluvy z Písem* na str. 418 stojí:

„A Ježíš později řekl: ‚Mezi těmi, kteří se narodili z žen, nebyl vzbuzen nikdo větší, než Jan Křtitel; ale kdo je menší v království nebeském, je větší, než on.‘ (Proč? Jan totiž v nebesích nebude, a proto nebylo třeba, aby se narodil znovu.)“

Řadoví svědkové Jehovovi vysvětlují tento Kristův výrok tak, že ten **nejmenší v království nebeském** je ten, kdo bude mít jednou v nebi to poslední, nejobyčejnější poslání; zkrátka, že bude v nebeské hierarchii tím *posledním* a že i takovýto poslední člen nebeského zástupu 144 000 bude převyšovat Jana Křtitele tak silně, že je vyloučeno, aby se mu Jan Křtitel mohl rovnat. Tím pádem není pro Jana v nebi místa, a proto tam prostě nebude.

Ježíš však nic takového neřekl. Svědkům Jehovovým uniklo, že Ježíš hovořil o nejvyšším **pozemském** titulu Jana Křtitele – „největší mezi těmi, kteří se **narodili z žen**“ proto, aby Jeho následovníci pochopili, že v Kristově uspořádání nebeského království se nikdo nehodnotí podle pozemských titulů, ale podle něčeho úplně jiného. Tou pravou velikostí v současnosti i v budoucnosti je pokorná služba jiným a tou se Jan vyznačoval obzvlášť silně. V těchto dalších Kristových slovech najdeme dokonalé vysvětlení.

Mezi jeho učedníky tehdy vznikl spor, kdo z nich je největší. Ježíš komentuje svou větu, týkající se titulu Jana Křtitele slovy: „Králové nad národy jsou nad nimi pány, a kdo mají nad nimi moc, dávají si říkat ‚dobrodinci‘. U vás však ať to tak není! Ale kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší, a kdo představený, jako ten, kdo druhým slouží.“ (Luk. 22:24-26)

Jan Křtitel věřil v Krista a vydal svůj život službě Bohu i lidem. Naplňoval Kristova slova o pokorné službě jiným již dříve, než to pochopili a uváděli v čin také i Kristovi učedníci. Svou víru vyjádřil slovy: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa... Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.“ (Jan 1:29, 34) Tak se Jan Křtitel stal součástí těch, na něž se vztahuje text Písma: „Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha.“ (1. Jana 5:1)

Pán Ježíš vysvětluje i Nikodémovi, že každému *novému narození* předchází víra: „Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.“ (Jan 3:14, 15) Více ve stati *Znovuzrození* od str. 5.

A co David? V knize *Rozmluvy z Písem* čteme opět na str. 418:

„Jehovův duch působil na Davida a ‚mluvil‘ skrze něho (1. Sam. 16:13; 2. Sam. 23:2), ale Bible nikde neříká, že by se David ‚znovu narodil‘. Nebylo třeba, aby se ‚znovu narodil‘, protože, jak říkají Skutky 2:34: ‚David skutečně nevystoupil do nebes.‘“

Vedení svědků Jehovových usoudilo, že tímto výrokem ze Sk. 2:34 je Davidovi uzavřen přístup do nebe. Avšak uvažujeme-li v kontextu, věc se snadno vyjasní. Apoštol Petr promlouvá k izraelským mužům, kteří byli při čtení prorockých textů SZ ohroženi mylným chápáním, že král David bude jejich věčným králem. Petr jim vysvětloval, že jméno „David“ označovalo Ježíše Krista. Ten vystoupil do nebes, aby se stal králem, avšak David nikoli. Proto Apoštol Petr zdůrazňuje, že „David nevstoupil do nebes“, ale vstoupil tam Ježíš, a ten je jejich Králem, jak je to uvedeno v druhé polovině verše.

Izraelitům byly známy o „Davidovi“ (Kristovi) tyto prorocké texty: „A vzbudí nad nimi pastýře jednoho, kterýž je pástí bude, služebníka svého Davida. Tenť je pástí bude a ten bude jejich pastýřem.“ (Ezechiel 34:23, 24 KB; podobně Ez. 37:24, 25 a také Jer. 30:9.)

Kdo již četl slova Davidovy modlitby z Žalmu 51:1 „Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha“ ví, že obřízka srdce u Davida proběhla. Stalo se to na základě zaslíbení, o němž jsme již četli: „A dám vám nové srdce.“ (Ezechiel 36:26, 27) David o sobě věděl, že je před Bohem ospravedlněn. Sám o sobě napsal: „Já však **ve spravedlnosti uzřím tvou tvář**, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem.“ (Žalm 17:15 EP) Stejně to o sobě věděli i Kristovi učedníci: „Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho **spatříme takového, jaký jest**.“ (1. Jana 3:2b EP)

Protože Bůh „naučil“ také i Davida „zpívat“ „novou píseň“ již za jeho života (Žalm 40:4), David se zcela jistě přidá svým hlasem k nesčíslnému „pěveckému sboru“ „pěvců nové písně.“ (Zj. 14:3)

Je třeba Písmo „převysvětlovávat“?

Pokud se nás někdo, kdo čte Písmo poprvé, zeptá na myšlenky, jimž zatím neporozuměl, můžeme mu poukázat na texty v jiných částech Bible, které to samy vysvětlí. Bible se totiž vysvětluje Biblií. Jestli se však objeví někdo, kdo řekne, že Písmu rozumí jen on sám, a jiný by bez jeho pomoci upadl do zmatku, můžeme mu poukázat na Berienské. Ti si pečlivě prověřovali Písmem slova, která jim apoštol Pavel sdělil. (Sk 17:10, 11) Podobně to čteme i v příběhu Filipa a komorníka (Skutky 8. kapitola).

Avšak zakladatel organizace, která si později dala název Svědkové Jehovovi, C. T. Russel, napsal:

„Lidé jsou neschopni pochopit Boží plán tím, že studují samotnou Bibli. Odloží-li někdo mé ‚Studia Písem‘, i když je před tím používal, a obrátí se pouze ke studiu samotné Bible, upadne během dvou let do tmy. Tak nás učí zkušenost. Na druhé straně jestliže někdo čte pouze má studia o Bibli a ani jeden řádek z Bible samotné, bude po těch dvou letech ve světle.“ (Strážná věž z 15.9.1910, str. 298, angl.)

Během let jsem mohl přečíst množství podobných vyjádření. Svědkové Jehovovi se sami postavili do role vykladačů Písem jako jediná Bohem ustanovená organizace (viz *Rozmluvy z Písem* str. 329).

Často se ptám svědků Jehovových, proč si myslí, že tomu rozumí lépe, než ostatní? Mají snad před Bohem nějaká zvláštní „privilegia“? Je přece psáno, že Bůh nikomu nestraní a že dá moudrost a Ducha svatého každému, kdo prosí.“ (Jak 1:5-8; Luk. 11:13; 2. Pe.1:20) Viz dodatek na str. 35 pod nadpisem: „*Množství změn v učení svědků Jehovových.*“

Složitá cesta k jednoduchosti

„Tou cestou jdoucí i nejhlupejší nezbloudí... půjdou po ní ti, jenž budou vysvobozeni.“ (Izaiáš 35:8b, 9b KB)

Jsou dvě hodiny po půlnoci. Hlavou mi prochází vzpomínky. Je to jako film. Pokojný, jednoduchý a přesto říká vše. Je to „film“ od Boha. Děj se zprvu odehrává v jistém sboru nejmenované církve na severní Moravě. Zrovna do něj přijel jeden věhlasný kazatel, a tak se sjeli někteří lidé také z okolních sborů, aby si poslechli „bombastické“ kázání. Jenže ouvej – jejich představy byly zklamány. Namísto náročné, složitě teologicky zpracované přednášky kazatel popochází po pódiu a mlčky si nás prohlíží. Pak se konečně zastaví a vyslovuje větu, která mnohé zaskakuje: „Kdo z vás věří, že bude spasen?“ Hrobové ticho. Nikdo se neodvažuje ani pohnout. Všichni přece vědí, že nikdo z nich není tak dobrý, aby mohl zvednout ruku. Já to vím o sobě obzvlášť. Avšak má ruka letí nahoru, jako by mi ji někdo sám zvedl. Ví, KDO to je a usmívám se. Je to Ježíš Kristus!

Muž na pódiu konstatuje: „Tak tohle jsme učinili se sbory my, kazatelé“ a sype si popel na hlavu. Pak učí o spasení z milosti. Nenápadně se dívám kolem sebe. Vidím většinou jen smutné obličej.

Situace se po roce opakuje. Stejný kazatel klade ve stejném sboru stejnou otázku. Pomalu a nejistě se zvedá pouze sedm rukou ze sedmdesáti posluchačů. A kazatel? Ten si opět sype popel na hlavu.

Ptám se lidí, jak pokračují jejich studia s přáteli. Dozvídám se, že skoro všichni postupně „odpadli“. „Proč toho nechali, chyběla jim snad víra v Krista? „Ne, víru v Krista měli, jen nesouhlasili s některými z věroučných bodů a nemohli tak být přípuštěni ke křtu.“

Odcházím domů a v noci nemohu spát. Když se mi to přece jen podaří, opakovaně se budím se slovy na rtech: „To se mi snad jen zdá; „odsuny“ místo křtů.“ Naštěstí ne tak docela. Brzy na to se setkávám s jistou paní učitelkou, která má právě po zdařilém křtu. S úsměvem mi říká, že sice „nezvládla“ správně odpovědět na jednu otázku, ale nakonec se to vyřešilo: nechala se pokřtít o pár domů dále, totiž u Baptistů. Ti pochopili, stejně jako mnozí ostatní, oč ve křtu jde: „A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude.“ (Marek 16:15, 16)

Křtem potvrzujeme víru v Krista, nic jiného. Když Filip vysvětlil etiopskému dvořanovi, že právě četl z Izaiášova proroctví o Kristu, dvořan uvěřil, a řekl: „Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?...sestoupili do vody a Filip jej pokřtil.“ (Skutky 8:30-38)

Podobně tomu bylo i v příběhu žalárníka. Ten se ptal Pavla a Silase, co má dělat, aby byl spasen: „Oni mu řekli: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě... Ještě v tu noční chvíli... se dal hned se všemi svými lidmi pokřtít... s celou rodinou se radoval, že uvěřili v Boha.“ (Sk. 16:31-34 EP)

Vybavuje se mi v mysli příběh Mojžíše, který na Boží příkaz zavěsil před Izraelity na žerd' bronzového hada, aby každý, kdo na něj s vírou pohlédne, byl zbaven smrtelných následků uštknutí pouštních hadů. (4. Moj. 21:9) Dokážu si dobře představit situaci, kdyby se mezi nimi objevil nějaký samozvanec, který by se snažil lidu vysvětlovat, že ta jejich záchrana není tak jednoduchá, jak to Mojžíš říká, a nutil by je, aby se napřed naučili z paměti jisté formulace, a podobně. Já osobně bych takovému člověku odpověděl, že napřed přijmu záchranu, abych byl pak schopen dojít zdárně až do zaslíbené „nové země.“ A v době novozákonní bych napřed přijal křest, abych mohl obdržet Ducha svatého a mohl rozumět Božím věcem. Ve Skutcích apoštolů čteme tato slova, která řekl Petr bezradnému zástupu: „Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.“ (Sk. 2:28, 39 EP)

Duch Boží vede spolehlivě každého, kdo je ochoten se jím řídit: „Duch svatý, kterého jste od něho přijali, zůstává ve vás, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. Vás poučuje o všem jeho Duch, a co on říká, je čistá pravda.“ (1. Jana 2:27) Apoštol Pavel píše Korintským: „My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval... Přirozený člověk (*neznovuzrozený, či narozený z těla*) nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. Člověk obdařený Duchem (Boží dítě) je schopen posoudit všechno.“ (1. Kor. 2:12-15)

„Cesta záchrany, po níž nejhoupější nezbloudí.“ Je známo, že křesťané se proto dříve nazývali „lidem té cesty.“ (Sk. 9:2 KB) Kdysi jsem vyprávěl jednomu svědku Jehovovu příběh z džungle, kde jistý misionář svědčil o Kristu také i jednomu velice prostému divochovi. Ten svou vděčnost Bohu vyjádřil po svém; v radosti nad záchranou udělal kotoul. Svědek mi však odpověděl: „To se děje u ničemného křesťanstva, ale u nás by ten divoch musel před křtem kladně odpovědět na osmdesát otázek.“

Před lety jsem navštěvoval jedny manžele ve středním věku. Vyprávěli mi, že ještě před nedávnem je navštěvovali svědkové Jehovovi a vedli s nimi studium. Oni se však marně snažili pochopit a zopakovat řadu věroučných otázek, a tak s nimi svědkové studium ukončili a žádný křest se nekonal. Paní to dohnalo až k slzám. „Neplačte, Bůh Vás má rád. Dal za vás přece svého Syna. Věříte tomu?“ „Ano, oba tomu věříme!“ Ihned jsem jim přečetl příběh o Filipovi a etiopském dvořanovi a zeptal se jich, zda jim něco brání, aby byli pokřtěni? (viz opět Sk. 8:30-38)

Ztratila se snad ta „cesta, po níž nemůže zbloudit i ten nejhoupější?“ Je pořád zde, sám Ježíš ji pro nás zbudoval svým potem, smíšeným s krví. Jen občas někdo „hodí dýmovníci“, aby onu cestu postavil do mlhy, a svedl lidi na scestí. Pak se někteří vydávají po svých pěšinkách, které si „vyšlapali“ na základě svých vlastních představ a strhávají s sebou další. A samozřejmě míjejí cíl. Místo onoho cíle přichází náhlá stráž, či propast. (Mat. 15:14)

Apoštol Petr napsal křesťanům, kteří se teprve nedávno *nově narodili* skrze víru v Ježíše Krista: „Jakožto nyní zrozená nemluvňátka, mléka beze lsti, Božího slova žádostivi buďte, abyste jím rostli.“ (1. Petra 2:2 KB; Petr se zmiňuje o jejich znovuzrození o tři verše dříve – 1. Pe. 1:23.)

Byli to noví křesťané z Malé Asie, přišli z pohanství, nebyli tudíž znalí Písem. Před svým křtem „neuměli nic jiného, než Krista a to ukřižovaného.“ (1. Kor. 2:2) Teprve potom přicházelo na řadu vyučování Písmem, jiných pomůcek nebylo třeba. Pavel v této souvislosti píše Timoteovi: „Od dětinství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení a to vírou v Krista Ježíše.“ (2. Tim. 3:15 EP)

Pavel pak dodává: „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení.“ (2. Tim. 4:2, 3 EP)

Budiž pozice všech, kdo chtějí přijmout záchranu, pozicí zločince na kříži, vyznávajícího svou vinu, uznávajícího Kristovu spravedlnost (nevinu) a vyznávající víru v Krista jako Spasitele: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ (Luk. 23:42)

Jsou-li tvá prosba a vyznání vin opravdové, Pán Ježíš zcela jistě tvou prosbu vyslyší a viny odpustí. Daruje ti Ducha svatého a tvé srdce naplní pokoj a jistota, že proces proběhl úspěšně a že ses stal Božím dítětem. (Řím. 8:14-15)

Kříž, nebo kůl?

Svědkové Jehovovi neústupně tvrdí, že kříž je pohanský symbol, a že Ježíš nemohl být ukřižován, ale byl „ukůlován“. Např. ve své knize s názvem *Zjevení. Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo* na str. 294 zobrazují Krista na kůlu s rukama nad jeho hlavou, a obě jsou v místě jejich překřížení probity jen jedním velkým hřebem. Nad jeho probitými rukama je připevněn nápis viny.

Odpovídá to textům Písma? Vůbec ne! Nápis o jeho provinění byl umístěn nad jeho hlavou, ne nad jeho probitými rukama: „Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: Ježíš, židovský král.“ (Mat. 27:37 Pe) Jeho ruce proto nemohly být na jeho hlavou, tam visel zmíněný nápis. Kde tedy byly jeho ruce? Každá na protilehlé straně příčného břevna: levá probitá jedním hřebem a pravá probitá druhým hřebem. U Jana 20:25 je zapsáno, že Tomáš mluvil o hřebech v množném čísle: „Dokud nevidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Velmi dobře věděl, jakým způsobem Římané přibíjejí odsouzené – že na přibití rukou používají vždy dva hřeby.

V knížečce, která je diplomovou prací jistě absolventky teologického semináře, jsem si přečetl úryvek o archeologických nálezech z oblasti severně od Jeruzaléma v Giv'at ha Mivtar. Je v něm zmínka o objevu čtyř židovských hrobek, které v létě 1968 odhalil židovský archeolog Vasilius Tzaferis. Mimo jiné byly také nalezeny pozůstatky mladého ukřižovaného muže jménem Jehohanán, pocházející z doby 7-66 n. l. Zpráva dokládá, že odsouzený musel k místu popravky přede všemi pochodovat s příčným břevnem kříže (*patibulum*) umístěným na ramenou. Na místě popravky se vztyčil vertikální kůl. Potom připevnili roztažené ruce odsouzeného na příčné břevno, buď pouze provazem, nebo je přibili hřeby. Upevnili příčné břevno (*patibulum*) na vertikální kůl a nakonec připoutali nebo přibili jeho nohy ke kůlu. (*New Bible Dictionary Second Edition*, str. 255, *Awake To the Watch Tower*, str. 218-219)

Písmo i archeologie tedy spolehlivě dokládají, že Kristus nebyl „ukůlován“, ale ukřižován. Římané nehleděli na to, co kříž symbolizuje nebo nesymbolizuje. Byl to zkrátka jejich popravčí nástroj. V knize *Rozmluvy z Písem* na str.148 čteme slova kritiky, adresované těm, kdo mají ke kříži vztah:

„Jaké bys měl pocity, kdyby byl jeden z tvých nejdražších přátel popraven na základě falešného obvinění? Udělal by sis kopii popravčího nástroje? Měl bys k němu vřelý vztah, nebo by ses mu spíše vyhýbal?“

Osobně jsem se nesetkal s křesťanem, který by měl ke kříži větší vztah, než k vínu a chlebu, kterými si připomínáme Kristovo umučení. (1. Kor. 11:25, 26 KB) Mám však zato, že shora uvedený příklad z knihy *Rozmluvy z Písem* je pro srovnání s Kristovu výkupní obětí nepoužitelný. Použitelný by byl snad jen v případě, kdyby Kristovo umučení bylo omylem, podobným tomu shora popsanému. Písmo zvěstuje Kristovo ukřižování ne jako jakési nedopatření, ale jako vrcholné dílo, nutné pro spasení člověka. Kristův kříž je podstatou radostného poselství evangelia. Pokud mají křesťané ke kříži uctivý vztah jako k **památnému symbolu záchrany**, pak neexistuje nejmenší důvod se mu vyhýbat. Podobně se křesťané nevyhýbají **kalichu** při památné slavnosti večeře Páně. Sám Pán Ježíš řekl: „Tento **kalich** jest ta nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá“. (Luk. 22:20 KB) Jestliže mám **uctivý vztah ke kalichu**, znamená to, že mám **vřelý vztah** ke Kristově prolité krvi. Se **vztahem ke kříži** je to podobné; demonstruji tím svůj **vřelý vztah** ke Kristově oběti, tedy ke **Kristu samému**.

Jsi naroubován na Krista?

Biblický výraz „v Kristu“ není podle učení svědků Jehovových určen všem křesťanům, ale opět jen doslovnému počtu 144 000 osob.

Ježíš však řekl: „Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně (v Kristu) a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť **beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí.**“ (Jan 15:4-6 EP)

Jestliže by bylo pravdou, že tato Kristova slova patří podle tvrzení svědků Jehovových opět jen doslovnému počtu 144 000, pak by z toho vyplynul absurdní závěr, že všichni, kdo tento počet přesahují, nemohou být naroubováni na Krista, a tudíž je čeká záhuba.

Proč jen samé útoky?

„Jeden z největších problémů, se kterým se každý z nás potýká, je setrvačnost myšlení. Max Planck s úsměvem prohlásil, že často musí umřít jedna generace, než jsou lidé schopni přijmout jiný názor.“ (Z knihy *Hledání počátku a cíle* Doc.RNDr. Vladimíra Krále, CSc.)

Je tomu tak nejen ve světě vědeckém a politickém, ale také někdy i ve světě náboženském. Všichni čteme stejnou Bibli, přesto dochází k odlišným pohledům. Je to proto, že se tendenčně klade větší důraz na vedení lidmi, než na vedení Bohem a na jeho poselství zapsané v Bibli. Když před svědky Jehovovými prohlásíte, že stojíte před Bohem v čisté upřímnosti, a že čtete Písmo s modlitbou a že mu rozumíte, dají vám v drtivé většině najevo, že vás vůbec neberou, neboť jen „věrný a rozvázný otrok“ může Písmu správně porozumět a poučovat ostatní (viz *Rozmluvy z Písem* str. 331).

Ve stati nazvané „V souvislosti s předchozí úvahou“ jsem uvedl docela pozitivní zážitek se setkání se skupinou svědků Jehovových a vše negativní jsem vynechal. Očekával jsem, že také z jejich strany zazní něco pozitivního o jiných křesťanech. Během třiceti let jsem přečetl množství jejich literatury, ale nenašel jsem tam na adresu křesťanů ani jedno pozitivní slovíčko, jen samé nepřátelské projevy. Např. v knize *Zjevení. Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo* je na straně 144 napsáno:

„Slunce“ křesťanstva – jeho osvětlené vzezření – se zatmělo a „vzduch“ se stal dusným prohlášením božského soudu, když bylo odhaleno, že „panovník autority vzduchu“ tohoto světa je bohem křesťanstva.

Teď už bylo pro mne snadné pochopit, proč nelze nalézt v literatuře svědků Jehovových žádnou pozitivní informaci na adresu křesťanů. Jestliže je každý člen jejich organizace, pokud v ní chce zůstat i nadále, povinen vyznávat, že „bohem křesťanstva“ je satan, čili ďábel, pak samozřejmě také nemůže na adresu křesťanů vznést nic pozitivního, neboť tím by v podstatě chválil ďábla. Proto také nesmí číst nic z křesťanské literatury, protože... no, to už si domyslete sami.

V téže knize je na straně 146 otištěna karikatura prchajícího katolického kněze s hákovým křížem na rukávu, který ve výskoku „schytl“ do poněkud obézní „zadní části těla“ několik šípů. Pod obrázkem je text ze Žalmu 45:6, KB: „Střely tvé jsou ostré, proniknou až k srdci nepřátel královských.“

Možná tato karikatura některého kněze pobaví, jiného pohorší. Skutečný problém je ale podle mého názoru jinde. Co když jsou karikatury jen zástěrkou „třídní nenávisti“, vedené proti jinověrcům? Posuďte sami. Ve stejné knize je na straně 150 v odst. 9 napsáno, že posláním svědků Jehovových je „bodat a škodit“ a „zabíjet“ křesťany:

„Stejně jako začala pomazaná Janova třída s rozhlašováním oznámení o Jehovově soudu v podobě božské pomsty proti křesťanstvu, a měla při tom autoritu ‚bodat a škodit‘, lze očekávat, že bude stejná žijící skupina použita k ‚zabíjení‘, to znamená k oznamování, že křesťanstvo a jeho duchovenstvo jsou duchovně zcela mrtví, Jehovou zavržení a připravení do ‚ohnivé pece‘ věčného zničení. Celý Velký Babylon musí opravdu zaniknout. (Zj. 9:5, 10;

18:2, 8; Mat. 13:41-43) Ale předtím, než bude křesťanstvo zničeno, užívá Janova třída „meč ducha, to je Boží slovo“ a odhaluje jim stav křesťanstva, které se podobá smrti“.

Na str. 138, se v odst. 134 uvádí:

„Na základě kázání svědků Jehovových si velmi mnoho lidí uvědomuje, že mnohé nauky, jimž učí duchovenstvo, jsou duchovní jed – „pelyněk““.

Osobně si myslím, že zášť proti jinověrcům, která přímo číší z literatury svědků Jehovových je postavena také i na jejich „rozčarování“ ohledně velice úspěšné celosvětové evangelizace křesťanských misionářů. Když porovnáme statistiku misijní činnosti křesťanů a svědků Jehovových, je ta křesťanská **několikasetnásobně** vyšší. Zatímco pro rok 2007 udává *Ročenka svědků Jehovových* téměř 1,5 miliardy hodin (1 431 761 554 hod.), křesťanská misie hlásí 417 miliard hodin evangelizace (viz křesťanskou knihu *Znamení poslední doby*). Tak například jen v jižní Koreji oznamuje dobré poselství 30 000 protestantských misionářů, kteří získali pro Ježíše Krista během poměrně krátké doby miliony nových křesťanů (informace radia Proglas – jaro 2008).

Dá se říci, že pravděpodobně neúspěšnějším misionářem Jižní Koreje je Jongi Choo, jehož vlastní sbor čítá bezmála milion nových křesťanů a je tvořen převážně bývalými Budhisty. Tito nově uvěřivší křesťané jsou ve své víře opravdoví a vytrvalí, podobně jako jejich sousedé, Číňané. Tam také krátce po odchodu Maa uvěřilo padesát milionů lidí a jejich počet neustále roste. Minulý týden jsem zaslechl zprávu z rádia TWR o růstu křesťanství na Ukrajině. Jen co se týká spojených Baptistů vzniklo tam před nedávnem 1300 nových sborů a v současné době se jich nově staví na 500. Obrovská duchovní probuzení jsou v latinské Americe, atd., atd.

Po celém světě vysílá evangelizační pořady na 3600 rozhlasových a televizních studií, každý rok se dostane k lidem kolem sta milionů Biblí, ročně se vydá na 25 000 titulů nových křesťanských knih, evangelium se dostává i do posledních chatrčí v hlubokých džunglích... atd. (*Znamení poslední doby*.)

Pravdou však je, že se křesťané v minulosti dopustili chyb, které však na rozdíl od svědků Jehovových veřejně vyznali. Když porovnávám starozákonní „církve Boží“, reprezentovanou Izraelem s církví novozákonní, složenou z lidí všech národů, chyby té starozákonní mnohonásobně převyšují chyby té novozákonní; to nelze přehlédnout. Ve Starém zákoně poukazovali na chyby a nedostatky Božího vyvoleného Izraele okolní pohanské národy. Např. Týrus rozhlašoval o Jeruzalému: „Ha, je rozbit, on, vrata národů, otevřel se mi vstříc, naplním se tím, co je v jeho troskách. Proto praví Panovník Hospodin toto: Jsem proti tobě, Týře, přivedu na tebe mnohé pronárody, jako když moře přivádí svá vlnobití. Zničí hradby Týru, zboří jeho věže... ukořistí tvé jmění, uloupí tvé zboží, zboří... a rozmetají tvé skvělé domy... učiním přítrž hluku tvých písní, už se nebude rozléhat zvuk tvých cítar. Učiním tě holou skálou... nikdy už nebudeš vystaven, neboť já Hospodin jsem promluvil.“ (Ezechiel 26:2-4, 13-14 EP)

To se samozřejmě splnilo. A jak si Kristus ochrání svou novozákonní církev? Ježíš řekl, že svou církev postaví na skále... a nikdo a nic ji nikdy nepřemůže.“ (Mat. 16:18) Dal své církvi zaslíbení: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mat. 28:20b EP)

Už prorok Izaiáš o Boží církvi praví: „Žádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem, každý jazyk, jenž proti tobě povstane na soudu, usvědčíš ze svévole. Toto je dědictví Hospodinových služebníků, jejich spravedlnost je ode mne, je výrok Hospodinův.“ (Iz. 54:17 EP)

Bůh nebude hledět na hříchy své církve. „Ty utištěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená, hle, **já ti do omítky vsadím drahokamy**... A kdyby se kdo proti tobě srotil, nebude to pocházet ode mne. Kdo se proti tobě srotí, v boji proti tobě padne.“ (Iz. 54:11, 15 EP)

Každý, kdo se staví v pýše nad Kristovu církev, stává se součástí „velkého Babylona“. (Ezech. 26 a 27 kapitola a Zj. Janovo, 14 – 18 kapitola.) Kdo útočí proti Kristově nevěstě „dotýká se zřítelnice Božího oka“ (Zach. 2:8), neboť „Boží zřítelnice“ je částí Kristova těla. (Ef. 1:23)

V Novém zákoně čteme o Saulovi, který Boží církev pronásledoval. Vyslechl od Krista varovná slova, že pronásledováním jeho „nevěsty“ se dotýká Jeho vlastního těla: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“ (Sk. 9:5)

Saul prošel hlubokým pokáním. Ježíš jej pak učinil apoštolem, aby národům i synům izraelským oznamoval Kristovo jméno. Učedník Ananiáš praví Kristu o Saulovi následující: „Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo **vzývá** tvé jméno. Pán mu však řekl. Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit **pro mé jméno**.“ (Sk. 9:14-18 EP) Saul dostal jméno Pavel a stal se součástí církve **svědků Kristových**. Těm Kristus přikázal: „**budete mi svědky** jak v Jeruzalémě, tak v celé Judeji a Samařsku a do nejbližší končiny země.“ (Sk. 1:8)

Zatím, co se starozákonní Boží ctitelé nazývali „**svědkové Jehovovi**“ (Iz. 43:12), dnešní novozákonní Boží ctitelé se nazývají „**svědkové Kristovi**“ (Sk. 1:8)

Množství změn v učení svědků Jehovových

V knize *Rozmluvy z Písem* je na str. 331 pod nadpisem „Proč se během let učení svědků Jehovových měnilo?“ napsáno:

„Bible ukazuje, že Jehova umožňuje svým služebníkům, aby porozuměli jeho předsevzetí postupně. (Přísl. 4:18; Jan 16:12) ... Apoštolové Ježíše Krista si uvědomovali, že ve své době mnohému nerozumějí. (Sk. 1:6, 7; 1. Kor. 13:9-12) ... Rostoucí poznání často vyžaduje poopravit názor. Svědkové Jehovovi jsou ochotni takové úpravy pokorně učinit.“

Písmo však svědky Jehovovy ubezpečuje, že případné nevědomosti apoštolů neměly mít dlouhého trvání. Ježíš totiž slíbil, že krátce po svém odchodu do nebe sešle Ducha svatého, který je uvede (nejen apoštoly) do celé pravdy: „Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do **veškeré pravdy**.“ (Jan 16:12-13 EP)

Apoštol Pavel byl rovněž uveden do celé pravdy a stal se pro všechny učitelem např. ohledně vzkříšení, Kristovy podstaty, večere Páně, ospravedlnění atd. Jeho věroučným výkladům, srozumitelným pro všechny vrstvy lidí nechybělo nic nejen tehdy, ale nechybí ani dnes. (2. Tim. 3:16)

Jak jsme již četli, svědkové Jehovovi jsou ochotni pokorně učinit úpravy svého učení. Takové úpravy nazývají „novým světlem“. V následujících příkladech však na mne bliká spíše **světlo výstražné**:

Muži ze Sodomy budou vzkříšeni – SV 7/ 1879, str. 8

Muži ze Sodomy nebudou vzkříšeni – SV 1. 6. 1952, str. 338

Muži ze Sodomy budou vzkříšeni – SV 1. 8. 1965, str. 475

Muži ze Sodomy nebudou vzkříšeni -SV 1. 6. 1988, str. 31

Muži ze Sodomy budou vzkříšeni – *Můžeš žít navždy v pozemském ráji*, dřívější vydání, str. 179

Muži ze Sodomy nebudou vzkříšeni – *Můžeš žít navždy v pozemském ráji*, pozdější vydání (čs), str. 179

Muži ze Sodomy budou vzkříšeni – *Hlubší pohled na Písma*, svazek 2, str. 985

Muži ze Sodomy nebudou vzkříšeni – *Zjevení. Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo!*, (čs) str. 282

V další publikaci NSSJ *Naše služba království*, 12/1989, str. 7 je napsáno:

„V budoucích vydáních knihy *Můžeš žít navždy* budou provedeny některé změny. Jediná významná změna se týká mužů ze Sodomy na str. 178 a 179. Tato změna se objevila v knize *Zjevení* na str. 273 (272) a ve *Strážné věži* z 1. června 1988, str. 30 a 31. Můžete si to poznamenat do dřívějších výtisků, které máte.“

Tyto chaotické změny rozhodně nepůsobí jako nové světlo. Jsou spíše výstražným blikajícím světlem, upozorňujícím na vadu v systému učení. Jde o otázku vzkříšení či nevzkříšení zlých lidí k odpovědnosti, tzv. **nespravedlivých**, která byla zodpovězena na str. 25 citováním Biblických textů.

Nesplněné předpovědi konců světa

V knize svědků Jehovových *Rozmluva z písem* je na str. 94 napsáno:

Jestliže někdo řekne: ‚Náš pan farář říkal, že svědkové Jehovovi jsou falešní proroci‘ – Mohl bys odpovědět... Nebo bys mohl říci: ‚Jistě budete souhlasit, že takové vážné obvinění by mělo být podloženo jasnými důkazy. Zmínil se váš pan farář o nějakých výslovných příkladech?‘

Přestože nejsem farář, souhlasím se svědky Jehovovými, že je třeba předložit jasné důkazy. Věřte, že bych psal raději o veselejších věcech, ale shora citovanou výzvu respektuji.

Na čem stojí stavba pravé Boží církve? Je postavena na Kristu. (Ef. 2:20-22) A na čem pravá Boží církev nemůže být nikdy postavena? Rozhodně ne na falešných předpovědích konce světa. Ostatně, vedle falešné předpovědi nemůže stát ani ta pravá předpověď, neboť o tom dni (konce světa) neví nikdo z lidí. (Mat. 24:36) Proto už samotná myšlenka na takové výpočty je varováním pro ostatní, že dotyčný je neznalý Písem a vystavuje se nebezpečí, že pokud svůj výpočet uskuteční a zveřejní, již po celou dobu čekání na naplnění onoho výpočtu se na něj vztahuje titul **falešný prorok**. Jestliže se však objeví proroctví, které se netýká data konce světa, označení **falešný prorok** se stane platným až v době, kdy se věci odehrají jinak, než byly prorokovány. V Písmu o tom čteme: „Avšak prorok, který se opováží mluvit ve jménu mém slovo, jež jsem mu nepřikázal mluvit, nebo který mluví ve jménu jiných bohů, ten prorok zemře. A v případě, že by sis řekl v srdci: „Jak poznáme slovo, které Jehova nemluvil? Když prorok mluví ve jménu Jehovy a slovo nenastane, ani se neuskuteční, je to slovo, které Jehova nemluvil. Prorok je mluvil s opovážlivostí. Nezalekneš se ho.“ (5. Moj. 18:20-22 NS)

Naštěstí dnes už nejsme pod zákonem, ale pod milostí. (Řím. 6:14) V době starozákonní by takoví proroci doplatili na svá proroctví ztrátou života. A co jim hrozí dnes? Snad jen osamocení, avšak to pouze v případě, že by se jejich přívrženci stali znalými Písem. S konečnou platností jim však hrozí odsouzení, o němž čteme ve 2. Pe. 2:1: „V Božím lidu bývali ovšem lživí proroci, tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou záludně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. Tím na sebe uvedou náhlou zhoubu. A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení.“

Přestože o nesplněných proročích výpočtech svědků Jehovových byla již napsána řada pojednání; kvůli lepší ucelenosti této publikace se o nich zmíním stručně i já. (Informace čerpám a zestručňuji se svolením pisatelů jednoho z oněch pojednání, jejichž citace jsou *doloženy názvy literatury svědků Jehovových*.)

Zakladatelem organizace svědků Jehovových, dřívějších Badatelů Bible, se stal v roce 1874-75 C. T. Russell (USA). Ten se v knize *Ukončené tajemství* (1917) nazval Božím prorokem a jediným Božím mluvčím, když na sebe vztáhl text Písma z Ez. 2:5. V roce 1876 vydal knihu *Tři světy, neboli plán záchrany*, v níž ustanovil datum Kristovy korunovace za krále na říjen 1874. V jeho *Studiu Písem* bylo napsáno: „Náš Pán, ustanovený král, je nyní, od října roku 1874, přítomen podle svědectví proroků.“ (Sv. 4, str. 621 angl.) Proto tehdy nesl nejdůležitější časopis svědků Jehovových název *Sionská Strážná věž a hlasatel Kristovy přítomnosti*.

Z čeho Russell odvodil své výpočty Kristova neviditelného příchodu a zároveň neviditelné přítomnosti? V knize *Tři světy neboli plán záchrany* vyjádřil přesvědčení, že Velkou egyptskou pyramidu postavil samotný Bůh jako druhé svědectví o jeho existenci kromě Bible. Věřil, že její rozměry mají proročský význam. Ve *Studiu Písem* Russell vysvětlil, že vstupní galerie této pyramidy měří 3416 palců, že těchto 3416 palců znázorňuje 3416 let od roku 1542 před Kristem, kdy podle něho přišli židé do zaslíbené země z egyptského otroctví. (Sv. 3, str. 342 angl.) Od údaje 3416 odečetl datum 1542 a tak získal požadovaný rok 1874. Svědkové Jehovovi si mohou podobná fakta ověřit v knize *Boží věčné předsevzetí* na str. 9-11 (samizdatové vydání). Obsahuje Russellův náskres věků, který byl součástí *Strážné věže* z roku 1881. V náskresu věků je možno spatřit šrafovanou část pyramidy pod obloučkem „Sklizeň“, která má předcházet tisíciletému věku Kristovy vlády. Šrafovaná část pyramidy měla podle Russella znázorňovat čtyřicetileté období žně, započaté rokem

1874 a zároveň také období nevýslovných těžkostí, které měly být ukončeny na podzim roku 1914 Boží armagedonskou bitvou a vytržením Badatelů Bible do nebe.

V tomto čtyřicetiletém období měla být rozbita všechna pohanská království, židé se měli vrátit do Palestiny, aby tam obnovili své království. (*Studium Písem*, sv. 2, str. 98-99 angl.; *Novodobé dějiny svědků Jehovových*, 1. sešit, str. 4-5)

Ze spisku *O čem hovořil kazatel Russell* se dovídáme, že mezi jinými předpovídal, že „v říjnu roku 1914 budeme svědky úplného zničení Babylonu jako systému“. Dovolujeme si upozornit, že Babylonem jsou míněny i všechny křesťanské církve.

Když se proroctví nenaplnila, přeložil Russell datum konce armagedonské bitvy na rok 1915. Dokazuje to pasáž z polského překladu jednoho z pozdějších dílů *Studia Písem*, kapitola „Čas se naplnil“.

Rok 1915 uplynul – a opět se nic nestalo. Russellovo proroctví se opětovně nesplnilo. Russell proto přeložil splnění svých proroctví na rok 1918, jak dokládá polský překlad knihy *Ukončené tajemství*.

Všichni členové hnutí znovu uvěřili těmto předpovědím. Mnozí prodali své domy a majetek a stali se pocestnými kazateli a ohlašovateli brzkého konce světa.

Konečně nastal rok 1918. Splní se tentokrát Russellovy předpovědi? Historie ukázala, že nikoliv. Další předpověď domnělého Božího mluvčího se ukázala jako falešná. Nevíme, jakým způsobem by to Russell vysvětlil. Russell totiž dne 31. října 1916 náhle zemřel. Pomník ve tvaru pyramidy na jeho hrobu je dodnes tichým důkazem toho, na čem stavěl své předpovědi.

Věřím, že není člověka, který by si po přečtení těchto Russellových proroctví neuvědomil, co dalo základy vzniku organizace svědků Jehovových. Byla to neznalost Písem nejen samotného Russella, ale rovněž i jeho příznivců. Mám za to, že kdyby si nejprve přečetli z Písma, co řekl o „ustanovování“ jakéhokoli dne sám Pán Ježíš, základy pro vznik organizace by položeny nebyly. Ježíš totiž odpověděl svým zvědavým učedníkům: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci.“ (Sk. 1:6-8; podobně Mat. 24:36)

Po Russellově smrti se do čela vedení akciové společnosti Strážná věž dostal Joseph F. Rutherford. Ten se rovněž postavil do role jediného Božího mluvčího, jakým se prohlásil i jeho předchůdce. V roce 1920 začal Rutherford celému světu oznamovat, že „miliony tehdy žijících lidí nikdy nezemřou“. Učinil tak mimo jiné knihou s názvem *Miliony dnes žijících nikdy nezemřou* a sérií přednášek se stejným tématem na území celých spojených Států. Vše bylo založeno na jeho výpočtu a přesvědčení, že v roce 1925 nastane konec „starého světa“, že vládu převezme Boží království prostřednictvím svých viditelných zástupců. Pod jejich vládou už smrt neměla projevovat svou moc. V jeho knize *Miliony dnes žijících nikdy nezemřou* můžeme číst:

„Proto můžeme s důvěrou očekávat, že rok 1925 bude rokem návratu Abraháma, Izáka, Jáкова a věrných proroků Starého zákona, a jmenovitě těch, které apoštol vyjmenovává v jedenácté kapitole Židům, do stavu lidské dokonalosti.“

Toto proroctví způsobilo mezi svědky veliké nadšení, až euforii. Prodávali a rozšiřovali tuto knihu, kde jen mohli. Mnozí z nich prodali své majetky, domy a podíly v podnikání. Koupili automobily, ve kterých bydleli, a jako kočovní zvěstovatelé rozšiřovali varování po celých Spojených státech. Někteří rolníci v roce 1925 ani nezaseli. Považovali to za zbytečné. Zakrátko měli být přece vytrženi do nebe a měl nastat konec starého světa.

Je všeobecně známo, že Rutherford nechal postavit pro patriarchy, kteří měli být vzkříšeni, přepychový dům s názvem Beth Sarim (Dům knížat) a zakoupil dva luxusní šestnáctiválcové automobily, z nichž jeden byl určen pro krále Davida, aby měl po vzkříšení v čem jezdit.

Proroctví se opět nesplnilo. Dům knížat se stal obydlím Rutherfordovým. Taktéž užíval automobil, určený původně pro krále Davida. Brzy na to se stal autorem učení o dvou nadějích, o němž se zmiňují na str. 9 pod nadpisem „Co ještě brání svědkům Jehovovým v přijetí Ducha synovství“?

Během dalších let očekávání na patriarchy se konal ve St. Louis ve státě Missouri sjezd svědků Jehovových. Rutherford tehdy oznámil, že konec světa je jen otázkou několika měsíců. Děti svědků Jehovových obdržely knihu *Děti*. Časopis *Strážná věž* z 15. září 1941 napsal:

„Poté, co děti obdržely dárek, pochodovaly přes celý sál s knihou pevně přitisknutou ke hrudi... byl to nástroj, který jim dal Pán k dispozici pro účinné zapojení se v posledních měsících před Armagedonem.“

Pak přišel známý rok 1975. Od první poloviny šedesátých let toto další ustanovené datum zapříčinilo, že svědkové Jehovovi opět opouštěli vysoké školy, prodávali své domy a pozemky. Vybírali své úspory, aby se mohli plným časem věnovat průkopnické službě. Nejvíce přesvědčení a zmanipulovaní svědkové Jehovovi si ponechali jen tolik peněz, aby vyšli do roku 1975. Zbytek peněz, a nešlo o malé částky, věnovali Společnosti, která je samozřejmě neodmítla.

Společnost velice chválila takový postoj. Dávala ho ostatním svědkům Jehovovým za příklad. *Naše služba království* (z května 1974 angl.) uváděla:

„Množí se zprávy bratří, kteří prodávají domy a majetek a plánují strávit zbytek svých dnů v tomto starém systému věcí průkopnickou službou. Je to jistě příkladný způsob, jak prožít krátký čas, který ještě zbývá do konce tohoto zkaženého světa. (1. Jana 2:17)“

Dalším učením o blízkosti konce světa byla „generace od roku 1914“, která se jej měla dožít. Bylo to velmi zdůrazňované centrální učení a stejně nedotknutelné, jako všechna ostatní. Už není.

Zákaz přijímání injekcí ukončen, odmítání krevní transfuze však dále trvá

Věřím, že nejsem sám, kdo uznává právo každého jednotlivce na osobní rozhodnutí přijímat či odmítat různé věci. Pokud však za jednotlivce rozhoduje jedinec či tým, postavený do čela nějaké pospolitosti, měl by obzvlášť dobře zvážit svá rozhodnutí. Nese přece odpovědnost za zdraví a životy svých poddaných.

Je známo, že Společnost Strážná věž vydala zákaz očkování (*The Golden Age* z 4. 2. 1931), který trval až do roku 1952, kdy byl výnosem v časopise *Strážná věž* 15. 12. 1952 zrušen. Podobně tomu bylo i se zákazem transplantace lidských orgánů. Ta byla původně považována za kanibalismus (*Strážná věž* 15. 11. 1967). Než se transplantace stala přípustnou, uplynulo 13 let. (*Strážná věž* 15. 3. 1980)

Určitě jednou budeme slyšet o počtu obětí obou zákazů; když ne v tomto věku, tak u Božího soudu.

A co s dosavadním postojem NSSJ ke krevní transfúzi? Myslím, že není daleko doba, kdy bude tento postoj zrušen a rozhodnutí bude dáno do osobní kompetence řadového člena NSSJ. Již dnes je totiž dovoleno přijímat oddělené krevní deriváty. Jestliže někdo namítne, že každý jednotlivý člen měl možnost přijetí či odmítnutí transfúze sám zvážit, je to sice pravda, ale kdo z členů to udělal, aniž by musel nést důsledky? Přijetí transfúze bylo přece považováno za „odpadlický čin“, za který byla dotyčná osoba ze společenství „jediné pravé organizace“ vyloučena (viz *Strážná věž* č. 1/1985 – Prává organizace). Více o krvi je na www.krev.info. (Spojenectví svědků Jehovových v otázce krve. Starší a členové Výborů pro styk s nemocnicemi)

Promluvy Písem o Kristově podstatě

Svědkové Jehovovi jsou známí svým odmítavým postojem k učení o Božství Kristově. Například v časopise *Strážná věž* č. 17/1989 píše na str. 23 toto:

„Toto učení, které vede okázale k uctívání Ježíše, ve skutečnosti odporuje jeho učení a zneuctívá Jehovu... Boží lid si uvědomil, že podnět k jednání, jímž má být z lidské paměti odstraněno jméno pravého Boha, je ďábel.“

Já osobně dávám přednost spíše Božímu vedení mé mysli i srdce, než emocím, které jsou nebezpečné v tom, že mohou vyvolávat slepou nenávisť vůči učení jinověrců. Proto je pro mne důležitější hlubší poznání věcí, než unáhlené tendenční závěry, postavené jen na částečných znalostech daných témat. Abych si k nim mohl vytvořit ten správný postoj, musím je znát jako celek.

Dříve než začnu předkládat Biblické texty o Kristově podstatě, rád bych vás seznámil s příběhem, který se mi stal zhruba před patnácti lety a má co dělat s předcházejícími myšlenkami.

Jistá svědkyně Jehovova, horlivá bojovnice proti učení o Kristově Božství, mi tehdy oznámila, že vede studium s mladou středoškolačkou, paní J., která by nás všechny, kdo věříme v Kristovo Božství, snadno přemohla svou moudrostí a vytříbenou argumentací. Brzy má přijmout křest a stát se členkou jejich organizace.

Vzpomínám si, že jsem té svědkyni odvětil: „Vím, že Kristus o té situaci ví a bude-li chtít, seznámí mne s onou paní sám, aniž bych se snažil ji vyhledat. Budeme se každý zvlášť modlit za správnou cestu pro tu ženu, neboť pravý Bůh má jistě větší moc, než jeho odpůrce a bude jistě jasným vítězem.“

Uplynulo asi deset měsíců. V té době se mi podařilo dokončit brožurku o Kristově Božství. Dojížděl jsem do jednoho blízkého městečka, kde jsme můj rukopis přepisovali s přítelem na počítači, a nakonec vytiskli na inkoustové tiskárně. Ihned poté jsme s menší časovou ztrátou běželi na schůzku Biblické skupinky, sestávající z členů čtyř různých církví. Když jsme se posadili, krátce nato vstoupily do místnosti dvě ženy. Jednu z nich jsem viděl poprvé v životě. Tázavě se na mne podívala a vyslovila mé jméno. Přikývl jsem a řekl: „A vy jste paní J.“ „Ano, to jsem.“ V duchu jsem děkoval Kristu za to, že tuto paní sám přivedl, a to jen několik minut po dokončení brožurky.

Vzala mne zpět svým autem. Když jsem jí mou brožurku nabídl, odmítla ji se slovy: „Božství Kristovo je nesmysl, bylo by zbytečné se tím dále zabývat.“ Po třetí nabídce, podpořené skrytou modlitbou brožurku přece jen přijala a rozloučila se.

Druhý den ráno mi telefonovali mí přátelé ze skupinky, že jim paní J. s velikou radostí oznámila, že přijala učení o Kristově Božství, a že chce ještě několik dalších brožurek.

Když jsem se s ní později setkal, zeptal jsem se jí, zda si už někdy dříve přečetla nějaké podobné pojednání o Kristově Božství z křesťanských zdrojů. „Ne, kromě literatury svědků Jehovových jsem nikdy nic takového nečetla. Věřila jsem, že mi literatura svědků Jehovových poskytla dostatek pravdivých informací o argumentech těch, kdo věří v Kristovo Božství. Nic cizího se číst nesmělo... Myslím si, že by nikomu nemělo být bráněno dozvědět se o těch „druhých“ přímo z jejich vlastních pramenů, aby případně nedocházelo k zamlčování jistých faktů nebo jejich zkreslování.“

Když jsem se průběžně setkával se svědky Jehovovými, zapůjčoval jsem svou brožurku těm nejsečtějším, kteří si ji chtěli přečíst s cílem poukázat na její nedostatky a omyly, ať písemně nebo slovně. Odpověď jsem ale nikdy nedostal.

Ježíš totiž řekl: „Vždyť já vám dám výmluvnost a moudrost, že žádný z vašich odpůrců nebude moci odolat a ani už nebude mít co namítnout.“ (Luk. 21:15 Pe)

Dává Bůh takovouto moudrost každému člověku automaticky, aniž by o ni dotyčný žádal? Odpověď nalezneme v listě Jakubově: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána.“ (Jak. 1:5) Ježíš vysvětluje: „Budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až doposud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete.“ (Jan 16:23, 24)

A jak se prosí ve jménu Kristově? To Pán Ježíš upřesňuje u Jana 14:13, 14 EP: „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl oslaven Otec v Synu. Budete-li *mne* o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“

Kristovi učedníci tuto výzvu přijali. Učedník Štěpán prosí Krista v modlitbě krátce před svou smrtí: „Když Štěpána kamenovali, on se modlil (úspěšně prosil NS): „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ (Sk. 7:59) Tato Štěpánova prosba měla svůj Biblický důvod, neboť Štěpánovi byl znám text z Kazatele 12:7: „A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.“ Štěpán musel zcela jistě chápat Krista jako Stvořitele všech věcí a tím i jako Boha samého. Pokud by tomu tak nebylo, dopustil by se krátce před svým ukamenováním modlářství.

Svědkové Jehovovi však přijali učení, že Kristus není věčným Bohem, ale jen prvním stvořeným andělem. Tvrdí, že Štěpánova promluva ke Kristu není modlitbou, ale jen jakousi promluvou. Sami však mají ve své knize *Rozmluvy z Písem* na str. 171 pod nadpisem „Modlitba“ uvedeno, co je podstatou modlitby: „Definice: Zbožná promluva, ať nahlas, nebo mlčky v duchu, k pravému Bohu, nebo k falešným bohům.“

Všichni svědkové Jehovovi teď stojí před dvěma volbami: Buď se jednalo o Štěpánovu zbožnou promluvu k osobě, která je Bohem samým, nebo se jednalo o promluvu k bohu falešnému či nepravému.

Když s nimi hovořím o Štěpánově „úspěšné prosbě“ (NS), adresované Pánu Ježíši Kristu, všichni mi jednotně odpovídají, že se nejednalo o modlitbu, ale o prostou promluvu ke Kristu, **protože Jej viděl**. Nikdy se mi nepodařilo uslyšet od nich bližší vysvětlení. Jen mi všichni potvrdili, že se jednalo o Štěpánovo **vidění**, rozhodně ne o skutečného Krista. Ptám se jich tedy, jestli Štěpán prosil obraz? To by bylo přece modlářství! Spíše bych přijal vysvětlení, že Štěpán sice viděl obraz, ale nepromlouval k obrazu, ale ke skutečnému Kristu, kterého v podstatě neviděl. Ale co potom s jimi používaným argumentem, že k němu promlouval, protože Jej viděl – jakožto obraz?

Křesťané chápou Štěpánovu úspěšnou prosbu jako modlitbu ke Kristu. Štěpán, s odvoláním na Kaz. 12:7 v podstatě praví toto: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha, neboť vím, že jsi mým Stvořitelem, a že jsi mého ducha vdechl (dal) a podle slov Kazatele se duch vrací k Tobě, neboť jsi Bohem, tedy přijmi jej.“ (Parafráze obou spojených textů.)

Píše se někde v Písmu zcela jednoznačně, že Kristus je **Stvořitelem nebe i země**? Samozřejmě. V epištole Židům 1:10-12 čteme tato slova adresovaná Kristu: „Ty, Pane, jsi na počátku založil zemi, i nebesa jsou dílem tvých rukou. Ona pominou, ty však zůstáváš; nebesa zvetšejí jako oděv, svineš je jako plášť a jako šat se změní, ty však jsi stále týž a tvá léta nikdy neustanou.“

Země a nebesa jsou dílem Kristových vlastních rukou. Přestože svědkové Jehovovi před nedávnem přiznali, že tento text patří Kristu, říkají: „Kdybychom uznali, že Kristus je Stvořitelem nebe i země, pak bychom museli uznat, že je také Bohem samým. To ale odmítáme. Kristus je pouze prostředníkem stvoření jako prvý stvořený anděl.“ Odpovídám jim příkladem, že tento jejich přístup je v principu stejný, jako kdyby odmítli nazvat tvůrce sochy sochařem, tvůrce řezby řezbářem a odmítli uznat, že zmíněné výtvořiny jsou dílem jejich vlastních rukou. (Brzy se zmíním o jejich novodobém komentáři k tomuto textu.)

Je důležité uvědomit si, že onen text ze Židům 1:10-12 je citací Davidovy modlitby ke Stvořiteli Hospodinu (Jehovovi) ze Žalmu 102:26-28 KB (v NS Žalm 102:25-27). Slova Davidovy modlitby jsou právě proto přenesena apoštolem Pavlem cílevědomě na Krista, aby byla všem zjevena Kristova pravá podstata Stvořitele. Podobně to Pavel činí v 1. Kor. 10:1-4, kde dokazuje, že tím JHVH, který byl jedinou Skálou ve vztahu k Izraelskému národu, byl ve své neviditelné duchovní podstatě ten dnešní Kristus: „Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.“

Tato cílevědomá apoštolova slova o duchovní skále byla postavena na textu z Izaiáše, kde sám JHVH o sobě prohlašuje, že jedinou duchovní skálou je on sám: „Což je Bůh kromě mne? **Jiné skály není**, já o žádné nevím.“ (Iz. 44:8 KB)

Štěpán svěřuje v modlitbě svého ducha Kristu naprosto stejným způsobem, jakým jej svěřoval David ve své modlitbě k JHVH: „Do tvé ruky svěřuji svého ducha. Vykoupil jsi mě, Jehovo, Bože pravdy.“ (Žalm 31:5 NS; KB a EP Žalm 31:6.) Štěpán však na místo starozákonního Božího jména JHVH používá při modlitbě jméno Kristovo. Podobně to činí i apoštol Pavel, když cituje slova Davidovy modlitby. Není tam přeneseno jméno JHVH, ale je použito výrazu *Pane* (Kyrios), a to dokonce i v překladu NS svědků Jehovových (viz opět Žid. 1:10-12). Zajímavostí je, že na všech jiných místech, kde jsou přeneseny SZ texty do NZ je v tomto jejich překladu uveden výraz Jehova.

Je tomu již více než čtvrt století, co jsem o tomto textu hovořil se skupinou šesti svědků Jehovových velmi sečtělých v jejich učení. Tehdy mi tvrdili, že text v Žid. 1:10-12 patří i v Novém zákoně Jehovovi. Snažil jsem jim číst kapitolu v souvislosti, v níž je snadné dojít ke spolehlivému závěru, že texty patří Kristu. Odpověděli mi, že kdyby tyto přenesené verše patřili Kristu, pak by to bylo důkazem, že Kristus je skutečně Jehova. Namítl jsem, že apoštolu Pavlovi šlo právě o to. Oni to však rázně odmítli a odvolali se na věrného a rozvážného otroka se sídlem v Brooklynu. Co jsem

jim přinesl, označili jako výplod ničemného křesťanstva, které Jehova brzy zničí v Armagedonu (viz např. jejich knihu *Zjevení. Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo*, str. 150).

Léta plynula a já jsem si opatřoval literaturu svědků Jehovových, neboť jsem stále doufal, že v ní najdu k onomu textu ze Židům 1:10-12 přece jen jiný výklad, než ten, který mi předložila ona skupina jejich šesti vybraných členů. Pak bych je samotné mohl přesvědčit jejich literaturou, když si na ní tolik zakládali.

Po šesti letech shánění byl text i s výkladem na světě. Jenomže pak časopis *Strážná věž* záhadně zmizel a mě zbyla opět „pouze“ Bible. Přesto jsem se rozhodl vyhledávat ty nejsečtější svědky Jehovovy, a svůj objev jim tlumočit. Jenže opět jsem nepochodil. Neznal jsem totiž číslo *Strážné věže* a samotná Bible opět nestačila. Byl jsem nazván lhářem a tím to skončilo.

Asi rok nato se konečně dostavil úspěch. V zapůjčené knize *Rozmlouvat z Písma* na str. 233 (její název byl později v roce 1993 pozměněn na *Rozmluvy z Písem* a text ze strany 233 byl přesunut na str. 347) jsem objevil onen kýžený text Židům 1:10-12 i s výkladem. Bylo tam uvedeno, že text se týká skutečně Krista. Výklad byl však jiný, než logické závěry řadových členů. Ti všichni jednotně dokládali, že pokud se zmíněný text Žid. 1:10-12 týká Krista, pak by to znamenalo, že Kristus je Jehova (Hospodin).

Výklad textu Židům (Hebrejcům), nalezený v knize *Rozmluvy z Písem* na str. 347 však zněl takto:

„Proč cituje Hebrejcům 1:10-12 Žalm 102:25-27 a uplatňuje ho na Syna, když žalm říká, že je adresován Bohu? Protože Syn je ten, skrze něhož Bůh konal stvořitelská díla, která jsou tam žalmistou popsána. (Viz Kolosanům 1:15, 16; Přísloví 8:22, 27-30.) Povšimněme si, že v Hebrejcům 1:5b je citát z 2. Samuelovy 7:14 a uplatňuje se na Božího Syna. Ačkoli ten text měl první uplatnění na Šalomouna, pozdější uplatnění na Ježíše Krista neznámá, že Šalomoun a Ježíš jsou totéž. Ježíš je ‚větší než Šalomoun‘ a koná dílo, předstíněné Šalomounem.“

Vedení svědků Jehovových má pravdu v tom, že Šalomoun a Ježíš nejsou totéž, přestože se Šalomoun měl stát Božím synem (stejně jako Kristus) a Bůh se mu měl stát Otcem. (2. Sam. 7:14) Jako křesťané se také stáváme Božími syny a to proto, že se nám Bůh stal Otcem. (Gal. 3:26) Podobně nikdo z nás nebude tvrdit, že my a Ježíš jsme totéž. Není však možné směřovat obsah či opis textu starozákonní modlitby k Jehovovi na žádnou stvořenou bytost. Slovy modlitby může být oslovena jedinec bytost, která je Bohem. Protože Kristus Bohem je, byla slova starozákonní modlitby cílevědomě přenesena apoštolem Pavlem právě na Něj.

Jestliže Pavel jasně dokládá, že dílem Kristových rukou jsou nebesa i země, jako znalec Písem zcela jistě věděl, že tento text je totožný s texty proroka Izaiáše a že se nejedná o jiné ruce, než o Jehovovy:

„Takto praví Hospodin (JHVH): Já jsem učinil zemi a člověka na ní stvořil; já jsem, jehož **ruce** roztáhly nebesa a všemu vojsku jejich rozkazují.“ (Iz. 45:11, 12 KB)

„Slyš mne, Jákobe a Izraeli, povoláný můj: já jsem první a já jsem i poslední. Má zajisté **ruka** založila zemi a pravice má rozměřila nebesa, povolal jsem jich a hned se postavily.“ (Iz. 48:12, 13)

„Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo **rukou** jeho obloha zvěstuje.“ (Žalm 19:2KB)

„Já, Jehova, činím všechno, **sám** roztahuji nebesa, rozprostírám zemi. **Kdo byl se mnou?**“ (Iz. 44: 24 NS)

Tento Boží výrok, zprostředkovaný prorokem Izaiášem navíc potvrzuje, že kromě Boha (JHVH) nebyl u stvoření nikdo jiný, než-li On sám. Není tam ani slovíčko, že by u toho byl také nějaký anděl, který by po Božím boku plnil funkci *dílovedoucího* či *mistra v díle*. (Kristus je nazván *mistrem v díle* v brožuře svědků Jehovových *Měl bys věřit v trojici?* na str.14)

Pokud bychom měli označit někoho jako *Mistra v díle*, pak by to mohl být jen Bůh sám. (Přísloví 8. kapitola – ještě se nad ní zastavíme.)

Svědkové Jehovovi však namítají, že v 1. Moj. 1:26 se hovoří o stvoření v množném čísle: „Učiňme člověka k obrazu našemu.“ Chtějí tím doložit, že u stvoření nebyl Bůh sám, ale že tam byl přítomen i stvořený archanděl Michael, který je podle jejich učení oním Kristem.

Když nebudu brát ohled na to, co říkají o významu množného čísla v tomto textu znalci hebrejštiny, a budu souhlasit s názorem, že v textu je řeč o více osobách, k mnohým důkazům pro Kristovo Božství jen přibude další. Pokud zmíněný verš z 1. Moj. 1:26 skutečně hovoří o více osobách než o jedné, pak jsme stvořeni nejen k obrazu „Otce“, ale také k obrazu „Syna“: „Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho.“ To by přece bylo jen potvrzením, že „Syn“ vlastní stejné Božství, jako „Otec“. Jsme přece stvořeni k obrazu Božímu (verš 27).

Zmíněná skutečnost by přestala být pravdou v případě, že by byl Ježíš někým jiným, než Bohem samým. Pak by bylo v Písmu napsáno, že jsme stvořeni k obrazu Božímu jen částečně, neboť jsme stvořeni také k obrazu stvořeného archanděla Michaela. Bible ale nic takového neobsahuje. Jsme stvořeni ryze jen k obrazu Jediného Boha. Tento jediný Bůh byl osobně přítomen v Kristu (Jan 14:10-11 EP), a dnes je jako „Otec a Syn“ přítomen v Duchu svatém (Jan 14:23b).

Počátek stvoření Božího

Ve Zjevení Janově 3:14 je zapsáno, že Ježíš je nazván *počátkem stvoření Božího*. V publikaci nazvané *Měl bys věřit v trojici?* na str.14 chápou svědkové Jehovovi tento výrok takto:

„Ano, Ježíš byl stvořen jako počátek Božích neviditelných stvoření.“

A co na to Písmo? Apoštol Pavel dokládá Písmem samým, že Ježíš „na počátku stvořil zemi i nebe“ (viz opět Žid. 1:10-12). Proto je nazván *počátkem* (zdrojem) *Božího stvoření*, neboť na počátku vše stvořil. Text Žid. 1:10 je totožný s textem z 1.Moj. 1:1: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“

Ve Starém zákoně je vzýván JHVH, v Novém zákoně je vzýván Ježíš Kristus

Jestliže Ježíš řekl: „Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním“, dá se takovýto postoj ke Kristu chápat jako *obecenství se Synem Božím*? Na základě textu z 1. Jana 1:3b o tom není pochyb: „Abyste i vy obecenství s námi měli, a *obecenství naše aby bylo s Otcem, i Synem* jeho Jezukristem.“ I když tento text podrobíme té nejpřísnější kritice, nezbavíme se faktu, že naše vzájemné křesťanské obecenství či sdílení se je komunikací mezi sebou navzájem. Stejně je tomu s našim sdílením se s „Otcem“ i se „Synem“ a jde samozřejmě rovněž o komunikaci.

A dá se nazvat naše komunikace se Synem také *vzýváním Kristova jména*? Ve Sk. 9:14 je popsána komunikace učedníka Ananiáše s oslaveným Pánem Ježíšem Kristem, týkající se Saula: „Také zde má od velebnější plnou moc zatknout každého, kdo *vzývá* tvé jméno.“ (EP, NS)

Po setkání s Kristem se stal z nepřítele Saula apoštol Pavel, který také začal *vzývat Kristovo jméno* podobně, jako ostatní, jimž píše: „Církví Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, spolu se všemi, kteří *vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista*, ať jsou shromážděni kdekoli, jinde či u nás.“ (1. Kor. 1:2 EP, NS) V původním řeckém textu je pro slovo *vzývat* ve shora uvedených verších všude stejné slovo *epikaleomai*, stejně i v Řím. 10:13: „Každý, kdo *vzývá* jméno Páně, bude spasen.“ Tento verš je totožný s výrokem z proroctví Joele 2:32, kde je směřován k Hospodinu – JHVH. V překladu NS svědků Jehovových je v tomto novozákonním textu uveden tvar Jehova, čímž chtějí svědkové Jehovovi demonstrovat důležitost Božího jména Jehova, které má být jako jediné vzýváno pro naši záchranu, nikoli jméno Ježíš. (viz brožura *Boží jméno, které přetrvává navždy*, str. 20, 26)

Avšak Pavel jako znalec Písem opětovně přenáší starozákonní text, patřící Jehovovi cílevědomě na Krista, v něhož židé, jak píše v úvodu kapitoly neuvěřili a zatím o něm neslyšeli. (O jménu Jahve či Jehova už slyšeli, věřili v něj a hájili se tím.) Kdo si přečte text v souvislosti, nemůže se splést: „Písmo přece říká: Žádný, kdo v něho věří, nedojde hanby. A v tomhle není žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána, a on je bohatě štědrý ke všem, kdo ho *vzývají*. Vždyť každý, kdo bude *vzývat jméno Páně*, bude zachráněn. Jak ho však mohou (židé) *vzývat*, když v něho neuvěřili? A jak v něj mohou uvěřit, když o něm ještě neslyšeli? Jak o něm

mohou uslyšet bez hlasatele? Ale jak mohou hlásat, jestliže nebyli posláni? Tak to stojí v Písmě: Jak milý je příchod těch, kdo přinášejí radostnou zvěst!“ (Římanům 10:11, 13-15 Pe)

Závěrečný 33. verš předchozí 9. kapitoly promlouvá o Kristu jako *kameni úrazu*: „Hle, kladu na Siónu kámen úrazu a skálu pohoršení. Kdo však v něj *uvěří*, nedojde hanby.“ A když jsem následně četl desátou kapitolu, nebylo pro mne možné přehlédnout paralelu: „Písmo přece říká: Žádný, kdo v něho *věří*, nedojde hanby.“ (Řím. 10:11 Pe) A verš 14. potvrzuje, že se jedná o *uvěření v Krista*: „**Jak ho však mohou (židé) vzývat, když v něho neuvěřili?**“ (V Boha nesoucího jméno JHVH přece už dávno předtím věřili!)

Shrnutí: Ve starém zákoně bylo dáno lidem jméno JHVH. Pro spasení v době novozákonní je dáno lidem jméno Ježíš – žádné jiné: „V nikom jiném není spásy. Na celé zemi není lidem dáno žádné jiné jméno, skrze které bychom mohli dojít spásy.“ (Sk. 4:12 Pe) Ve starozákonní době bylo vzýváno jméno Jehovovo: „**Vzývejte** jméno bohů vašich, já *vzývati* budu jméno Hospodinovo – Jehovovo.“ (1. Král. 18:24 NS) V Novém zákoně je *vzýváno jméno Kristovo*. (1. Kor. 1:2, atd.) Lid Staré smlouvy *chodil ve jménu Jehovově*. (Mich. 4:5) Lid Nové smlouvy však ve *jménu Kristově*. (Kol. 2:6) Ve Starém zákoně bojovali Boží služebníci proti tělu a krvi *ve jménu Jehovově* (1. Sam. 17:45), v zákoně Novém už není náš boj proti člověku (tělu a krvi), ale proti nadzemským duchům zla“ (Ef. 6:12EP) *ve jménu Ježíše Krista*. (Luk. 10:17) – Tak, jako činili Boží služebníci ve Starém zákoně vše *ve jménu Jehovově*, tak dnes činí vše *ve jménu Ježíše Krista*. (Kol. 3:17) Pochopili, že JHVH je tím Kristem.

Nalezneme v Písmu ještě i další podobná obecenství s Kristem? Ano, a je jich hodně. Pán Ježíš nás k takovému obecenství sám vybízí: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zj. 3:20 EP)

Ještě v době, kdy byl Ježíš na zemi, nás ujistil o svém přijetí, jestliže k němu přijdeme: „Všichni, které mi Otec dává, *přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven*.“ (Jan 6:37 EP) Ježíš má totiž v sobě život: „Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě.“ (Jan 5:26 EP) Může jej proto dát každému, kdo o něj příslušným způsobem požádá. Překvapené Samaritance, která přišla čerpat vodu k Jákobově studni Ježíš řekl: „Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys *prosila jeho*, a dal by tobě vody živé.“ (Jan 4:10 KB)

Šance přijít ke Kristu a žádat jej o živou vodu, tedy o věčný život, se jeho odchodem do nebe nevytratila, ale naopak. Ježíš praví znovu a znovu všem: „Všichni, které mi Otec dává, *přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven*.“ (Jan 6:37) O několik veršů dále dodává: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže Otec, který mně poslal, ho nepřitáhne, a já jej vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6:42)

Ježíš nás ujišťuje: „Já jsem ten dobrý pastýř.“ (Jan 10:14) Apoštol Petr dosvědčuje, že křesťané byli ke Kristu *obrázení* jako ku pastýři nejen za jeho pobytu na zemi, ale i po svém odchodu do nebe: „Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale nyní *obrázení jste ku pastýři a biskupu* duší svých.“ (1. Pe. 2:25 KB)

Apoštol Pavel také píše o našem nepřetržitém kontaktu s Kristem: „Kterýž umřel za nás, abychom, buď že bdíme, buď že spíme *spolu s ním živi byli*.“ (1. Tes. 5:10) Takový společný život či neustálý kontakt s Kristem vhání do srdce každému Kristovu služebníku vděk a díkyvdání, podobně jako Pavlovi: „**Děkuji tomu**, který mi dal sílu, *Kristu Ježíši*, našemu Pánu, že mně uznal za hodného své důvěry, aby mi mohl svěřit tuto službu.“ (1. Tim. 1:12 Pe)

Pavlovo děkování Kristu bylo činem postaveným na Božím výroku pro ty méně chápající, že „**Otec dal vše Synu**“ (Jan 3:35) a nebo „**cožkoli má Otec, mé jest**.“ (Jan 16:15 KB) Mělo tím být jednoduchým způsobem objasněno i těm méně zasvěceným, kteří neměli možnost si obsírně teologicky prověřit Kristovu Božskou podstatu, že *mohou Krista bez obav oslovit*, ať v prosbách, či díkyvdáních nebo chválách. V samém závěru Písma jsme všichni ujištěni o tom, že ke Kristu volá úplně celá církev („Duch i nevěsta“ v. 17): „Amen, *přijď, Pane Ježíši!*“ (Zj. 22:20b EP, NS)

Dodatek ke Štěpánově prosbě

Svědkové Jehovovi tvrdí, že Štěpánova *úspěšná prosba* (NS), popsaná ve Sk. 7:59 nebyla modlitbou. Podle nich se Štěpán začal modlit teprve až v následujícím 60. verši. Text opisují z jejich překladu NS: „Potom poklekl a zvolal silným hlasem: „Jehovo, nepočítej jim tento hřích.“

A co na to Písmo? Tento verš neoznačuje začátek modlitby, ale je jejím pokračováním. „Otec“ přece dal všechen soud „Synu“. (Jan 3:35) Kristus má proto moc nejen soudit, ale také odpouštět hříchy – Mat. 9:6. Může je ale nechat neodpuštěné ke dni soudu. Jestliže dal „Otec všechno Synu“, „Syn“ musí být také tím „Zpytatelem ledví i srdce“, který „odplatí všem podle jejich skutků“. Ve SZ je takto popsán Hospodin, JHVH: „Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak, abych odplatil jednomu každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho.“ (Jeremiáš 17:10 KB) Pokud je Kristus skutečně tím starozákonním Bohem JHVH, tak by to měl Nový zákon prokázat. Tento text by v něm měl být směřován na Krista. A taky že je. Ve Zj. 2:23 KB čteme: „I zvědím všechny církve, žeť jsem já zpytatel ledví i srdce, a odplatím vám jednomu každému podle skutků vašich.“ Kdo nevěří, že se tento text týká Krista, ať si přečte také okolní verše, například 8b: „Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil.“ (A ještě navíc – titul *první i poslední* má ve SZ Hospodin JHVH, Iz 44:6; o tom více až později.) Vraťme se ale ke Kristovu titulu *zpytatel ledví i srdce*. Jeho učedníci takto oslovují Krista v modlitbě, zapsané ve Sk. 1:24 KB: „A modléce se, řekli: Ty, Pane, *všech srdcí zpytatel*, ukaž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou.“

Boží slovo nás všechny spolehlivě ujišťuje o tom, že obecnství učedníků s Kristem prostřednictvím modlitby je pravidlem, které nelze přehlédnout.

V Kristu přebývá všechna plnost Božství tělesně

„Hleďtež, aby vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa a ne podle Krista. Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ (Kol. 2:8, 9 KB)

Může snad být někde v Písmu lépe doloženo Kristovo Božství? *V něm přebývá všechna plnost Božství tělesně*. To znamená, že Bůh je v Kristu osobně přítomen, ne nějak symbolicky, ale skutečně tělesně, a ve vší plnosti. Kdyby tomu tak nebylo, a *kdyby byl Ježíš jen andělem*, byt' výjimečným, všechny modlitby ke Kristu, o kterých Písmo hovoří, by byly *modlářstvím*.

Když se vrátím o několik řádků zpět k verši Kol. 2:8, 9, a znovu si jej přečtu, vybaví se mi druhotně obdoba či podobnost tohoto textu: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi.“ (Sk. 5:29) Poslouchejme tedy Krista, „neboť v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ Lidská ustanovení poslouchat nemáme (viz opět Kol. 2:8, 9).

Toto Kristovo Božství má, jak už víme, Stvořitelskou podstatu. (Žid. 1:10-12) O tomto Kristově Božství se Pavel zmiňuje také v dopise Římanům 1:20 KB „Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství.“

Kristus se stal služebníkem, jímž dříve nebyl

„Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě služebníka se ponížil, v poslušnosti podstoupil smrt, a to smrt na kříži.“ (Fil. 2:6-8 KB)

Mám za to, že každého člověka ihned napadne otázka, jaké měl Ježíš v nebi postavení před tím, než se stal služebníkem? Je naprosto jisté, že před svým ponížením služebníkem nebyl. Stal se jím přece až v době, kdy se ponížil. Pokud by bylo pravdivé učení svědků Jehovových, že Ježíš byl jen andělem, pak by musel být Božím služebníkem od samého počátku své existence a nemusel by se jím tudíž stát. Vždyť je psáno, že v nebi jsou *kromě Boha* všichni jen *služebnými duchy*: „Což nejsou všichni (andělé) jen duchové, určení k tomu, aby sloužili? Vždyť on je posílá, aby byli po ruce těm, kterým se má dostat spásy jako dědictví.“ (Žid. 1:14 Pe; KB – služební duchové.)

Krátce před tímto textem v 1. kapitole Židům se nachází ona citace Žalmu 102:26, přenesená na Krista: „Ty jsi, Pane, položil na počátku základy zemi a dílem tvých rukou jsou nebesa.“ (Žid. 1:10-

12) Pavel tu jasně poukazuje na kontrast mezi Stvořitelskou podstatou věčného Krista a služebnickou podstatou stvořených andělů. (Nejlépe je přečíst si celou kapitolu.)

Naučil se poslušnosti. (Žid. 5:8; Fil. 2:8) Kdyby byl Ježíš v roli Božího služebníka (tedy anděla) už před svým příchodem na zem, služba v poslušnosti by pro něj nebyla něčím novým, a z toho důvodu by se jí nemusel teprve učit. Ale Ježíš se poslušnosti učil. To je jen dalším důkazem, že před svým **ponížením** se byl Bohem, a že nad sebou neměl nikoho vyššího, koho by musel poslouchat. Tato skutečnost staví našeho Pána Ježíše Krista nad všechny stvořené bytosti a je jedním z mnoha dílků mozaiky, svědčící o jeho Božské podstatě. Proto mu také přísluší titul **Prvorozený všeho stvoření** (Kol. 1:15; Žid. 1:2) označující jeho výsadu nade vším stvořením, stejně jako byl Izrael nazván **Božím prvorozeným synem**, majícím výsadu nad všemi národy (2. Moj.4:22), a David, ačkoli byl nejmladší ze svých sourozenců, byl nazván **prvorozeným** nad všemi králi země (Žalm 89:28). Tento Biblický závěr je odpovědí na mylné učení svědků Jehovových, kteří tvrdí:

„Bible nás poučuje, že je Božím prvorozeným Synem. To znamená, že byl stvořen dříve, než ostatní synové Boží rodiny.“ (*Pravda, která vede k věčnému životu* str. 33)

Modlil se Kristus „sám k sobě“?

V knize svědků Jehovových nazvané *Můžeš žít navždy v pozemském ráji* je na str. 39 námitka:

„Kdyby Ježíš byl všemohoucí Bůh, nemohl by se přece modlit sám k sobě.“

Odpověď na tuto námitku obsahuje v podstatě už předchozí úvaha. Přijetím úřadu služebníka se Kristus stal ve všem podobným nám, kromě hříchu (Žid. 4:15). Jako člověk byl plně závislý na nebeském „Otcí“, svém Bohu: „A Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (Luk. 23:46) Mám za to, že nikomu neunikla nápadná podobnost této Kristovy modlitby s modlitbou Štěpána: „On se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ (Sk. 7:59) Před svým návratem do nebe se Kristus modlil stejně jako my. Jako **člověk** nakonec okusil i smrt. (Žid. 2:9) Po návratu do nebe se už nemodlí, neboť období jeho pozemské služby skončilo. Je znovu Tím, kdo modlitbu přijímá z pozice, kterou měl v nebi od věků – viz Micheáš 5:2; Jan 17:5. Brzy si o tomto textu povíme více.

Pravdou je, že Ježíš si svou Božskou podstatu ponechal i v roli služebníka zde na zemi. Ta však byla lidským očím záměrně skryta, neboť člověk, žijící v pozemském těle by od spatření té slávy zahynul. Je o tom zmínka v článku o „způsobu Kristova příchodu“ od str. 21 v citaci textu o Kristu: „on jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. Amen.“ (1.Tim. 6:14-16 EP) (Znovu připomínám, že literatura SJ souhlasí s tím, že se jedná skutečně o Krista – *Rozmluvy z Písem* str. 136 dole). Napadá mne, co kdyby s tím jejich literatura nesouhlasila, byl bych tu v prokazování Kristovy osobnosti pouze Písmem ztracen?

Kdyby byl Ježíš jen anděl, nebo jen „největší člověk, který kdy žil“, nemohl by nikdy vyslovit větu tak závažného významu, jakou vyslovil: „**Kdo viděl mne, viděl Otce.**“ (Jan 14:8 Pe) Vždyť v Písmu čteme, že nikdo není jako Hospodin: 2. Par. 6:14; Ža 35:10; nikdo mu není roven ve spravedlnosti: Ža 71:19; 86:8; Jer. 10:6, 7+Iz. 9:6; 89:7, Iz. 40:25; Mich. 7:18; Iz. 43:11; 44:6; Mar. 12:32. Ježíš proto nemůže být nikým jiným, než samotným Hospodinem-Jehovou. Sebe může zjevit dokonale jen On sám.

V Písmu je řada textů, mluvících o dvou Kristových podstatách. Když Ježíš říká: „Dříve než byl Abrahám, já jsem“ (Jan 8:58 Pe), nemluví přece o své lidské podstatě. To bylo jasné i jeho odpůrcům: „Židé mu řekli: „Ještě ti není padesát, a viděl jsi Abraháma?““ (Jan 8:57 Pe)

Krista znali také všichni vzbouření andělé už z dávných dob. Když Ježíš uzdravoval v Kafarnaum nemocné i posedlé „nedovoľoval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je“. (Mar. 1:34 EP)

Neupírám svědkům Jehovovým, že také uznávají Kristovu „předlidskou jsoucnost“, a ani se jich v poslední době už neptám, zda obě Kristovy podstaty, podle nich ta andělská, tak také i ta lidská, byly od sebe odděleny, nebo vzájemně propojeny a zda byl Kristus „anděločlověk“, nebo zvlášť

anděl, a zvláště člověk. Nikdy mi na tuto otázku neodpověděli. Podle Písem jsou totiž andělé nesmrtelní (Luk. 20:36), tudíž při Kristově smrti mohla zemřít jen ta Jeho člověčí podstata, nikoliv ta andělská. Je fakt, že někteří mi odpověděli, že Bůh má moc zabít i andělské bytosti. Odpověděl jsem jim, že je to sice pravda, ale v našem případě Krista nezabil Bůh, ale lidé. Ti přece mohou zabít jen tělo. (Mat. 10:28 NS)

Kdyby odpověděli v souladu s Lukášem 20:36, museli by pak vysvětlovat, kde byla při Jeho smrti ta druhá Kristova nesmrtelná podstata. Paradoxně se ale s menší či větší dávkou ironie ptají oni nás, jak to, že Kristus, jestliže byl Bůh, mohl zemřít, když je nesmrtelný? Teprve v tomto případě jim položím onu podobnou otázku i já: „Když mi odpovíte, kde byla Kristova nesmrtelná andělská podstata ony tři dny po Jeho smrti, odpovím vám na vaši otázku i já, kde byla ta Jeho Božská.“

Stejný původ „Otce“ i „Syna“

V brožuře *Měl bys věřit v trojici* na str. 15 pokládají svědkové Jehovovi další otázku: „Ale jak může být někdo synem a zároveň být stejně starý jako jeho otec?“ Výrazy „Otec“ a „Syn“ chápou doslovně a samozřejmě důsledkem toho je učení o „stvořeném Synu“, který má počátek.

Termíny „Otec a Syn“ nejsou Písmem používány proto, aby bylo podle nich určováno jejich stáří, ale pouze podstata. To bychom se nutně museli také ptát „kolik bylo Otcí, když měl Syna“? Kdyby byly tyto výrazy doslovné, zákonitě by se také objevila otázka po Kristově „vesmírné Matce“ ohledně Jeho „zrození“ a především také ohledně „zplození“, protože Kristus byl nazván „jednorozným Synem Božím“. (Jan 3:16) Nakonec by to zašlo až tak daleko, že by byl Kristově „vesmírné Matce“ přisuzován možný podíl na „stvoření“ i ostatních andělů, neboť jsou také nazváni „Božími syny“, a mytologie by byla na světě. Bible však nemá s pohanskými mýty nic společného. Dovolme jí užívat pojmů, které používá, a rozumějme jim s pomocí Božího Ducha a kontextu Písem.

Pokud by byl Ježíš jen stvořená bytost, bylo by logické, že by musel mít i počátek. V Písmu však o Kristu čteme, že je věčný: „jehož původ je odpradáвна, ode dnů věčných“. (Micheáš 5:2 EP) Tento popis „původu“ je totožný s popisem Hospodina - Jehovy: „Tvůj trůn pevně stojí odedávna. Ty jsi od věčnosti.“ (Žalm 93:2 EP)

V překladu svědků Jehovových „NS“ zní tyto dva verše takto:

1) Původ „Syna“: „Jehož původ je od ranných časů, ode dnů neurčitého času.“ (Mich 5:2)

2) Původ „Otce“: „Tvůj trůn je pevně založen odedávna; jsi od neurčitého času.“ (Žalm 93:2)

I podle tohoto překladu je původ „Otce“ i „Syna“ stejný: od neurčitého času, neboli od věčnosti.

Když čte neduchovní člověk zmíněný text o „trůnu“, který byl „založen“, představí si Boha jako nějakého „bezdomovce“, který kdysi neměl kde přebývat, a proto si později zbudoval trůn, kde by mohl konečně spočinout. Podobné to může být i s texty z Přísloví 8. kapitoly, kde se píše o věčné Boží moudrosti, že se „narodila“ nebo že byla „ustanovena“. (EP) Duchovní člověk však snadno pochopí, že se jedná o básnický popis věčnosti – jak Božího „trůnu“ (panování), tak i věčnosti Boží moudrosti.

Věčná moudrost – Syn Boží

V brožuře svědků Jehovových *Měl bys věřit v trojici?* je na straně 14 uvedeno, že Kristus je v 8. kapitole Přísloví popsán jako zosobněná moudrost a že texty této kapitoly Hegerova překladu dokazují, že Kristus není věčný, neboť byl stvořen jako první anděl a nemůže být tudíž Bůh. Je tam napsáno, že Ježíš je „zosobněnou „moudrostí“: „Jahve mne stvořil, první dílo své cesty, od pradávna, dříve nežli jiné své tvory. Dříve, než pohoří byla ponořena, jsem se narodila, dříve, než kopce povstaly, dříve než vytvořil nivy a země prstí, skaliska, pevninu zemského okrsku.“ (Přísloví 8:12, 22, 25, 26, Heger)

Když čtu toto poetické vyjádření krále Šalomouna o věčnosti Boží moudrosti, která jakoby sama vyznávala, že si ji pro sebe Bůh kdysi v průběhu času „stvořil“, nenalézám nic víc, než alegorii.

Prvým veršem v argumentaci svědků Jehovových je verš 12: „Já moudrost bydlím s opatrností, a umění pravé prozřetelnosti přítomné mám.“ (KB)

Logicky mne napadá otázka, pokud je zosobněním „moudrosti“ Kristus, kdo je zosobněním té „opatrnosti“? „Bydlí“ přece „obě“ spolu! Mám za to, že Šalomoun věřil, že všichni čtenáři jeho básnického podání bez problémů pochopí, že nejde o nějaký teologický spis, ale pouze o alegorii, kterou opěvuje Boží věčnou moudrost a její prozřetelnost.

Dalším, druhým argumentem svědků Jehovových je verš 22: „Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy.“ (KB) Nechce tu snad Šalomoun říci, že moudrost patřila k Bohu *odjakživa*, a je proto věčná, stejně, jako její Nositel? Výraz *přede všemi časy* znamená, že v minulosti není možno nalézt sebemenší zlomek času, kdy by moudrost neexistovala.

Když pak ve verši 25 čteme: „Prvé než hory založeny byly, než byly pahrbkové, zplozena jsem.“ (KB), jistě chápeme, že si to zde Šalomoun s „původem Boží věčné moudrosti“ nerozmyslel, ale jen znovu pokračuje ve svém básnickém pojetí její věčnosti.

Poznámka: V kralickém překladu (KB) je v nadpise naší osmé kapitoly Přísloví uvedeno: „Moudrost věčná, Syn Boží“. Kraličtí správně pochopili, že *moudrost Boží* je stejně věčná, jako její Nositel. Aby vyjádřili své přesvědčení, že Kristus je stejně věčný, nazvali Jej v nadpise kapitoly *Boží věčnou moudrostí*. Napadlo mne, co kdyby tam ten nadpis nebyl. Mám za to, že by neexistovala ani zmíněná reakce svědků Jehovových. Ptal jsem se totiž těch nejsečtělejších z nich, z čeho by sami vyčetli, že se jedná o důkaz pro stvoření a tím i počátek Krista? Není tam o Něm ani zmínky. Jediné, co kapitola obsahuje je básnický popis Boží věčné moudrosti. (... a její „spolubydlící prozřetelnosti“.)

Boží Syn

V knize svědků Jehovových *Rozmluvy z Písem* se na straně 115 uvádí:

„A sám Ježíš nikdy netvrdil, že je Bůh, ale že je ‚Boží Syn‘.“ (Jan 10:36)

Když budeme číst i okolní verše 24-39, věc se nám rozjasní. Ježíš se ve verších 34-35 odvolává na Písma, kde je psáno, že titul „bohové“ nebo „synové Boží“ byl vztažen i na lidi: „Bohové jste, a synové nejvyššího vy všichni.“ (Žalm 82:6 KB) Jistotně věděl, že židé se s tímto výrokiem nespokojí, ale že tím naopak ještě více zdůrazní svou podstatu. Židé totiž věděli, že Ježíš se nazývá „vlastním Synem Božím“, a že mezi „synovstvím“ přiřčeným lidem a tím „Synovstvím“ patřícím Kristu je nepřekonatelná propast.

Kristus se liší od ostatních „Božích synů“ tím, že je jako jediný nazýván vlastním „Jednorozeným“ Synem Božím – řecky *monogenes* – to znamená *geneticky totožným s „Otcem“*. Stejně chápali Kristovo „Synovství“ i náboženští vůdcové Izraelského národa. Na rozdíl od křesťanů to však bylo pro ně kamenem úrazu. S velikým pobouřením označili Krista jako rouhače proti Bohu, neboť se prohlašoval za *vlastního Syna Božího*: „To byl další důvod, proč se židé snažili připravit ho o život: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním Otcem, a stavěl se tak Bohu naroveň.“ (Jan 5:18 Pe)

Jejich závěrečný verdikt před Pilátem zněl proto takto: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože ze sebe dělal Syna Božího.“ (Jan 19:7) Co to bylo za zákon? Zcela jistě byl postaven na mnohých Biblických textech, např. na verši z 1. Par. 17:20 „Hospodine, není tobě rovného.“

Náboženští vůdcové chápali Kristův titul *Boží Syn* ve smyslu „genetickém“ správně. Stejně tak to chápal i Saul. Když se později stal křesťanem, tento svůj poznatek neodvolal jako mylný, ale naopak jej obsáhle rozvinul.

Svědkové Jehovovi naproti tomu tvrdí, že náboženští vůdcové Izraelského národa si Kristovo „Synovství“, které mělo být podle rabínů totožné s „genetickou“ podstatou „Otce“ vykládali mylně. Učí, že Kristus není svému Otcovi rovnocenný. To proto, že prý není Bohem, ale jen Bohu podobnou osobou a to pouze na základě své existence ve stejné duchovní nebeské sféře, jako jeho „Otec“. Je pouhý nižší duchovní tvor, propastně odlišný od podstaty svého Božského „Otce“.

Vím, že ze strany věřících v Kristovo Božství nyní zazní jednotná námitka vůči tomuto postoji svědků Jehovových. Bude znít asi takto: Biblické přirovnání ‚Otce‘ a ‚Syna‘ v nebi je převzato z pozemského prostředí, kde otec a syn mají stejnou podstatu. Oba vlastní stejné lidství. Bůh toto prosté přirovnání používá proto, aby každý člověk mohl lehce pochopit rovnocennost ‚Synovy‘ podstaty s podstatou nebeského ‚Otce‘. Tak jako v pozemském otci i synu přebývá ‚všecka plnost lidství‘, stejně tak v nebeském ‚Otcí‘ i ‚Synu‘ přebývá ‚všechna plnost Božství‘.

Otec je nad Synem

V pozemském příkladu otce a syna existuje hierarchie. Otec je nad synem, syn je otci podřízen. V nebeské sféře je tomu stejně tak: „Syn“ je podřízen „Otcí“. To potvrzují slova zapsaná v Pavlově dopisu do Korintu: „Hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a hlavou Krista je Bůh.“ (1. Kor. 11:3)

Ještě nikdy se nestalo, že by podřízenost pozemského syna vzhledem k jeho pozemskému otci byla důvodem pro zhroucení jeho lidství v nějakého řádově nižšího tvora. I ve své podřízenosti zůstává syn vždy dále člověkem. Podobně je tomu s podřízeností ženy před mužem. (1. Kor. 11:3) Ta i v podřízenosti zůstává člověkem. Stejně je tomu s podřízeností „Syna“ před „Otcem“ v nebi. Božská podstata Kristova kvůli podřízenosti nezaniká. „Syn“ spolu s „Otcem“ tvoří dokonalý celek, v němž přebývá všecka plnost Božství, stejnou mírou pro „Otce“ i pro „Syna“. „Otec“ však stojí v díle spasení nad „Synem“:

Jan 3:16 – „Otec dal Syna“.

Jan 5:22 – „Otec dává soud Synu“

Fil. 2:9 – „Otec povýšil Syna“

1. Kor. 15:27 – „Otec poddává všechny věci Synovi“

1. Kor. 15:24, 25 – „Syn se poddá Otcí“.

Po Kristově vykonání spásy, vzkříšení a soudu se výrazy „Otec“ a „Syn“ stanou nezapomenutelnou minulostí, podobně, jako byly kdysi prorokovanou budoucností – Židům 1:5 „Já mu **budu** Otcem a on mi **bude** Synem.“

„Skrze něho“

Apoštol Pavel věděl, kdo je tím Kristem ve své skryté duchovní podstatě. Už to několikanásobně vyznal a v dalších statích ještě vyzná. Pochopil, že tím „zprostředkovatelem“ stvoření je sám Hospodin – Jahve. V dopise Římanům 11:34–36 NS napsal: „Vždyť kdo poznal Jehovovu mysl nebo kdo se stal jeho rádcem?... Protože od něho a *skrze něho* a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navždy. Amen.“

Stejná slova použil Pavel na Krista: „Nebo *skrze něho* stvořeny jsou všechny věci ... všechno *skrze něho* a pro něho stvořeno jest.“ (Kol. 1:16 KB)

„Bůh mu to dal“

Tuto větu je možno často zaslechnout z úst svědků Jehovových. Chtějí tím říci, že to, co Kristus vlastnil a zatím dále vlastní, mu bylo Bohem dáno jen na čas jako odměna za jeho službu a výkupní oběť. Tolik svědkové Jehovovi.

Aby lidé snadněji pochopili principy „Synovy“ sounáležitosti s „Otcem“, Kristus používá příkladů pozemského jednání otce i syna, kde zpravidla otec dává, či předává vše synu. Proto ve svém ponížení do úlohy služebníka vyvyšuje nebeského „Otce“ nad sebe a říká, že „Otec“ mu dal všechno“ (Jan 3:35), přestože Kristu patřilo vše „odevždy“ a proto „Otec“ přijímá z majetku „Syna“: „Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“ (Jan 16:15 EP)

Těmito slovy Kristus potvrzuje, že byl vlastníkem všeho již před svým sestoupením na zem, včetně oné slávy: „Já jsem tebe oslavil na zemi; dovršil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych je vykonal. Nyní oslav ty mne, Otče, u sebe slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“ (Jan 17:4, 5)

Jaká to byla sláva? Jednalo se jen o slávu stvořeného anděla, nebo šlo o slávu Hospodinovu (Jehovovu)? Ať nám na to odpoví jako vždy Písmo samo v dalším článku nazvaném:

Sláva Kristova je sláva Hospodinova (Jehovova)

Apoštol Jan s odkazem na proroka Izaiáše odhaluje Kristovu slávu jako slávu Hospodinovu – Jehovovu: „Protož nemohli věřiti, že opět Izaiáš řekl: oslepil oči jejich a zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli a srdcem nesrozuměli a neobrátili se, aby jich neuzdravil. To pověděv Izaiáš, když viděl slávu jeho a mluvil *o něm*. A ačkoli mnozí z knížat uvěřili *v něho*, však pro farizee nevyznávali, aby ze školy nebyli vyobcováni.“ (Jan 12:39-42 KB)

Izaiáš viděl Kristovu slávu – tak Jan popisuje Izaiášovo setkání s Králem Hospodinem-Jehovou.

Pán Ježíš byl po svém návratu do nebe „oblečen“ do stejné slávy, jakou měl dříve, nežli povstal svět. (Jan 17:5)

Apoštol Pavel neúnavně dosvědčuje Kristovo Božství, když Jej v 1. Korintským 2:7, 8 nazývá Pánem slávy: „Neboť kdyby ji poznali (moudrost skrytou v tajemství), nebyli by ukřižovali Pána slávy.“

„Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly.“ (Mat 16:27). „Otcova“ sláva bude Jeho vlastní sláva: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním.“ (Mat. 25:31)

„Jahve“ skrze proroka Izaiáše praví: „Já jsem Hospodin, to je mé jméno. Slávu svou nikomu nedám, svou slávu nepostoupím modlám.“ (Iz. 42:8) On sám přijde ve své vlastní slávě: „Pohleďte, *váš vlastní Bůh* přijde s pomstou, Bůh dokonce s odplatou. *Sám přijde a zachrání vás*.“ (Iz. 35:4b-NS) A v Janově evangeliu 1:11 čteme o naplnění tohoto proroctví: „*Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali*.“

Starozákonní Hospodin je v Novém zákoně Kristus

Svědkové Jehovovi s výrokiem uvedeným v nadpise této úvahy nesouhlasí. Osobně jsem přesvědčen, že i tyto další následující texty Písma jsou natolik usvědčující, že až je poznají, a budou ochotni o nich svobodně přemýšlet, dojdou k jednoznačným závěrům, že nadpis této stati je s oněmi texty v naprosté shodě.

Kristus: „Nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, *Bůh silný*, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“ (Iz. 9:6 KB)

Jahve: „Tak praví *Bůh silný* Hospodin, který stvořil nebesa.“ (Iz. 42:5KB)

Izaiáš uvádí, že „*Bůh silný*“ je jedno ze jmen, patřící Kristu. Ví co dělá, když dále píše, že tento „*Bůh silný*“ je „*Stvořitelem nebe*“. Apoštol Pavel se s tím ztotožňuje, když směřuje slova Davidovy modlitby ke Kristu: „A ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa.“ (Žid. 1:10 KB)

Prorok Nehemiáš zdůrazňuje:

„Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa.“ (Neh. 9:6)

A Izaiáš dále píše:

„Přede mnou nebyl zformován *Bůh silný*, aniž po mně bude.“ (Iz. 43:10)

A dále:

„Já jsem *Bůh silný*, a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného.“ (Iz. 46:9 KB)

Z toho jasně vyplývá, že kromě Boha samého neexistuje nikdo, kdo by mohl nést označení *Bůh silný*. Není nikoho, kdo by mu mohl být podoben. Ježíš však vyznává: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14:9) + 5. Moj. 32:4 + Iz. 45:21 .

„Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, *není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne*.“ (Iz. 45:21 KB) + (Iz. 45:15) „*Ty sám* jsi spravedlivý“ - 1. Pe. 3:18

„Já, já jsem Hospodin a žádného není kromě mne spasitele.“ (Iz. 43:11)

Kdyby byl Ježíš někým jiným, než Bohem samým, nemohl by být *jediným spasitelem*. Nejsou přece v duchovní sféře dva Spasitelé, ale jen jeden:

„Díky spravedlnosti našeho Boha a Spasitele Ježíše Krista.“ (2. Pe. 1:1 EP).

A další text:

„Slavný příchod našeho **velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista**. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás tak, abychom byli jeho vlastní lid, horlivý pro konání dobrých skutků.“ (Tit.2:13, 14 Pe)

Podání v češtině může působit dojmem, jako by se zde jednalo o dvě osoby: **veliký Bůh** a **Spasitel**. Avšak vazba v řečtině tento výklad neumožňuje. Kdyby se jednalo o dvě osoby, musel by být použit tvar: člen + slovo a člen + slovo. Jedná li se pouze o jednu osobu: člen + slovo + slovo – což je případ tohoto textu. Podobně je tomu i v lidské sféře, když říkáme našemu pozemskému otci tatínku a později dědečku, chápeme to jako jednu a tutéž osobu. Sám Ježíš vše umocňuje slovy: „Já a Otec jsme jedno.“ (Jan 10:30)

„Obraťte zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem **Bůh silný**, a není žádného více. Skrze sebe přísáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět: Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk. Říkaje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou **spravedlnost** a **sílu**, a až **k samému přijde**.“ (Iz. 45:21-24 KB)

Klanět se přece mohou jen Bohu.

A co k tomu Nový zákon? Říká, že máme přijít ke Kristu. (Mat. 11:28) Dále apoštol Pavel píše o zdroji jím přijaté **síly**:

„Všechno mohu v Kristu, který mne **posiluje**.“

Kristu se máme klanět, neboť Otec mu „dal jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým **sklonilo každé koleno** – na nebi, na zemi i pod zemí“. (Filip. 2:9-10) A **spravedlnost** máme přece pouze v Kristu. (2. Pe. 1:1)

Zkuste se zeptat svědků Jehovových, zda někdo z nich uposlechl tohoto Biblického příkazu a poklekl před Kristem. Osobně znám jen jednoho; ten však byl vyloučen za toto jednání, které je podle nich „odpadlické“.

A dále:

„Poklekněte před tím, kdo učinil nebe i zemi, moře i prameny vod.“ (Zj. 14:7 EP)

Totéž platí i pro anděly:

„Ať se mu (Kristu) pokloní všichni andělé Boží!“ (Žid. 1:6 EP)

Ježíš je v Novém zákoně nazván **velikým Bohem**. Ze starozákonních Písem je zjevné, že titul **veliký Bůh** nesl už před svým příchodem na zem: „Neboť Hospodin, tvůj Bůh, **Bůh veliký** a vzbuzující bázeň, je uprostřed tebe.“ (5. Moj. 7:21 EP)

Kristus byl uprostřed svého vlastního lidu tou skálou, která jej doprovázela při vyjití z Egypta (viz opět 1. Kor. 10:1-4). Nebyl velikým Bohem vedle jiného velikého Boha. Bůh je přece jen jeden. (5. Moj. 6:4) To, že se Bůh projevuje třemi způsoby neznámá, že se jedná o tři Bohy – Mat. 28:19.

Mojžíš o Něm píše:

„Nebo Hospodin Bůh váš, on jest **Bůh bohů, a Pán pánů, Bůh silný, veliký, mocný** a hrozný.“ (5. Moj. 10:17 KB)

Stejný text je v Novém zákoně vztažen na Krista:

„Beránek je přemůže, protože je **Pán pánů a Král králů**.“ (Zj. 17:4)

Ve Starém zákoně čteme:

„Já Hospodin jsem váš Svatý, stvořitel Izraele, **váš Král**.“ (Iz. 43:15)

Pán Ježíš cituje z Písem:

„Hospodin, náš Bůh je **jediný Pán**.“ (Mar. 12:29 Pe)

Jestliže Kristus nese všechny zmíněné tituly, musí být jasně nazván také tím **jediným Pánem** a také **jediným pravým Bohem**. Zda je tato věta Biblickou pravdou se dozvíme opět jediné z Písma:

„Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu **Ježíši Kristu**. **On** je ten pravý Bůh a věčný život.“ (1.Jana 5:20 EP)

Kontrolní verš: Jestliže nese Ježíš v tomto textu titul **pravý Bůh a věčný život**, měl by nést také i na jiném místě titul **život věčný**:

„Zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám.“ (1. Jana 1:2 KB)

Dva (nebo tři) Bohové neexistují. Pokud to někdo učí, upadl do pohanského polytheismu.

Připomeňme si ještě znovu Štěpánovu modlitbu ke Kristu ze Sk.7:59. Spolu s ostatními Židy byl přísným vyznavačem jediného Boha. (5. Moj. 6:4) Krátce před modlitbou vyslovil tuto pro nechápající židy pobuřující větu: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“ (v. 56)

Svědkové Jehovovi zde (i jinde) argumentují:

„Ježíš nemůže být Bůh, protože stojí po pravici Boží a Bůh je přece jen jeden, a tudíž Kristus je někdo jiný, než Bůh.“ (tolik SJ)

Avšak Štěpán, plný Ducha svatého s tím jako Žid neměl problém a před odpůrci Kristova Božství se krátce po vyslovení shora uvedené věty ke Kristu modlil: „Když Štěpána kamenovali, on se modlil: ‚Pane Ježíši, přijmi mého ducha.‘“ (v. 59) Štěpánův popis jeho vidění neměl za cíl popsat dva Bohy vedle sebe, z nichž by **jednoho opomíjel a ke druhému se modlil**. Doufal, že Židé znalí Písem pochopí, co to znamená **být po pravici**. Znali totiž stejně jako on množství starozákonních textů, jimiž je popisována váženost a výsostné postavení, a že se nejedná o popis „zeměpisný či územní“, ale např.:

„Hospodina stále před oči si stavím, **je mi po pravici**, nic mnou neotřese.“ (Žalm 16:8 EP, podobně např. Žalm 121:5)

Nebo Kaz. 10:2 NS:

„Srdce moudrého je **po jeho pravici**, ale srdce hloupého je po jeho levici.“

Také sám Ježíš používá obrazných výrazů **po pravici a po levici** nikoli pro ono zeměpisné či územní postavení, ale pro rozlišení jistých duchovních hodnot těch osob, o nichž se zmiňuje např. v evangeliu Mat. 25:32, 33.

„První a poslední“ a „živý na věky věků“

„Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: **„Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není.“** (Iz. 44:6 KB)

„Kdo to spravil a učinil, povoláváje rodin od počátku? Já Hospodin, **první i poslední, já sám.**“ (Iz. 41:4 KB; podobně Iz. 48:12)

Zde je potvrzeno, že titul **první a poslední** nemůže nést nikdo jiný, než Bůh sám; to je prohlášení samotného Stvořitele, Krále Izraele a jeho Vysvoboditele.

V Novém zákoně ve Zj. 1:8, 11, 17, 18 KB (stejně i Zj. 2:8 KB) čteme slova samotného Krista:

„Já jsem Alfa i Oméga, totiž **počátek** i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž **přijítí** má, ten všemohoucí. Já jsem Alfa i Oméga, **ten první i poslední**, a což vidíš, piš do knihy ... A jakž jsem jej uzřel, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se, **já jsem ten první i poslední**. A živý, ježto jsem byl mrtvý, ... a aj, **živý jsem na věky věků.**“

I tento další Kristův titul **živý na věky věků** se v knize Zjevení objevuje ještě na několika dalších místech. Ve Zj. 10:6 KB čteme:

„A přísáhl skrze **živého na věky věků**, který stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest.“

Zde je znovu potvrzeno, že Kristus je Stvořitelem nebe i země. To se stalo v nebi také důvodem k jeho poctám:

„Padlo těch čtyřmécítma starců před obličejem toho sedícího na trůnu a klanělo se tomu **živému na věky věků** a metali koruny své před trůnem řkouce: „Hoden jsi Pane přijíti slávu a čest i moc, nebo ty jsi stvořil všecky věci a pro vůli tvou trvají a stvořeny jsou.“ (Zj. 4:10, 11 KB)

A dále:

„Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků... A těch čtyřmécítma starců padlo a klanělo se **živému na věky věků**.“ (Zj. 5:13, 14)

K čemu jsou vybaveny stvořené bytosti

Jak jsem se již zmínil, andělé jsou jen *služební duchové*. Nejsou stvořeni tak, aby byli schopni slyšet najednou stamiliony modliteb a zároveň je vyhodnocovat a příslušným způsobem na ně reagovat. To může přece jen Bůh sám. Žádný anděl rovněž není schopen „nést všecko slovem své moci“, tedy udržovat celý vesmír s miliardami sluncí a hvězd, stejně jako znát myšlení i činy každého člověka zvlášť i všech společně se všemi možnými variantami jejich dopadů na veškeré dění. Kdybych měl použít přirovnání z pozemského prostředí, tak mne napadá úsměvný výrok, který jsem kdysi použil při rozhovoru s jedněmi mladými lidmi: „Z mopedu víc jak padesát nedostaneš.“ A kdybych do něj nalil místo benzínu třeba nitroglycerin, mám za to, že by z něj zbyl jen „mastný flek“. Každý tvor nebo věc mají své určení a omezené hranice svých možností.

Pán Ježíš Kristus „nese všechno svým mocným slovem.“ (Žid. 1:3) A desátým veršem téže kapitoly je doloženo, že je „Stvořitelem nebe a země“ – neboť všechno je „dílem jeho rukou“. Pavel dále píše, že Kristus, náš Stvořitel, je nejen „původcem“ života (Sk. 3:15), ale také jeho *udržovatelem*: „Nebo jím živi jsme, a hýbáme se, i trváme.“ (Sk. 17:28 KB) Kdyby nebylo *Udržovatele*, přestali bychom existovat, struktura veškerého života by se zhroutila.

Když se Ježíš stal člověkem a Božím služebníkem, ponechal si i v tomto stavu dále stejnou moc nadě vším, co stvořil. Po stránce své Stvořitelské podstaty byl a je *Pánem také i nad sobotou* jako její *Ustanovitel*. Když v sobotu uzdravil nemocného, přikázal mu: „Vezmi své lože a chod.“ (Jan 5:8) Židé tím byli samozřejmě pobouřeni; považovali Jej pouze za člověka, který porušil přikázání o sobotě, za což se kamovalo. Když přišli židovští představitelé za Ježíšem, a jeho čin mu hlasitě vytýkali, Ježíš jim na to řekl: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ (Jan 5:17 Pe) Tím se prohlásil za *stále činného Stvořitele a Udržovatele všeho*.

A jak na to reagovali židé, znalí Písem? Protože nesouhlasili s Jeho Stvořitelskou podstatou, zaútočili na něj:

„To byl další důvod, proč se židé snažili připravit ho o život: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým *vlastním otcem*, a stavěl se tak Bohu na roveň.“ (Jan 5:18Pe)

Ježíš je v jejich postoji neopravoval, naopak jim vytkl, proč v něj tedy nevěří? (verše 38, 46, 47) Uprostřed své obhajoby jim řekl:

„Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec sám totiž nikoho nesoudí, ale všechn soud odevzdal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal.“ (Jan 5:21-23)

Ježíš předložil židům požadavek stejné úrovně uctívání „Syna“, jakou je uctíván „Otec“. Pokud to nebudou činit, jsou mimo dosah Božího spasení (záchrany – NS) stejně, jako dnes svědkové Jehovovi.

Pán Ježíš použil své Božské podstaty ještě mnohokrát. Svým mocným slovem utišil vítr a tím i rozbouřené moře:

„Tehdy vstav, *přimluvil větrům a moři*, i stalo se utišení veliké.“ (Mat. 8:26 KB)

Jeho učedníci se zákonitě ptali po jeho podstatě: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?“, neboť byli židovskými rabíny od útlého věku vyučováni, že jediný, kdo má moc nad mořem, je Hospodin – Jahve:

„Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým, ... avšak vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou. Nebo **přimluvil moři rudému**, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny, jako po poušti.“ (Žalm 106:7-9 KB; podobně Žalm 65:8.)

Proto apoštol Pavel píše do Korintu, že tím, kdo přimluvil rudému moři, byl Kristus:

„Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem... pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou **skálou byl Kristus**.“ (1. Kor. 10:1-4 EP)

Když čtu v Žalmu 107:29: „A když ve svém soužení **úpěli k Hospodinu**, vyvedl je z tísně: Utišil tu bouři, ztichlo vlnobití“, vybaví se mi podobné **zvolání** ke Kristu z Mat. 8:25, 26 EP: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme! ... **pohrozil větrům i moři** a nastalo veliké ticho.“

Apoštol Jan, který je nazýván „teologem“, o Kristu napsal: „Do svého vlastního přišel a jeho vlastní ho nepřijali.“ (Jan 1:11) Ten, který byl vlastním Bohem izraelského národa nebyl svými vlastními poznán. Pavel o nich píše, že když bývá čten Starý zákon, mají na očích závoj, či zástěru. Avšak když se obrátí k Pánu, bývá závoj odstraněn. (2. Kor. 3:14-16)

Je naše služba Kristu službou ‚stvoření‘ nebo Stvořiteli?

Shora uvedené Biblické texty jsou pro nás neomylným dokladem Kristova Božství; je naším Stvořitelem, máme vzývat Jeho jméno v modlitbě, děkovat mu a být s Ním v neustálém obecenství. Apoštol Pavel v souladu s tím, za koho Krista pokládal, napsal, že Kristu máme také sloužit. Věděl, že tím opětovně doloží Kristovo Božství. Znal totiž starozákonní text, který citoval Ježíš ze své dočasné pozice Božího služebníka:

„Pánu, svému Bohu se budeš klanět a **jen jemu sloužit**.“ (Mat. 4:10 Pe)

Aby Pavel jako **Kristův služebník** (Řím. 15:16) celou věc ještě více zdůraznil, napsal, že každý, kdo Kristu neslouží, bude stejně sloužit někomu či něčemu jinému:

„Takoví **neslouží Kristu**, našemu Pánu, nýbrž svému břichu.“ (Řím. 16:18 Pe)

Neboť, jak Pavel na jiném místě napsal: „jejich bůh je břicho“ (Fil. 3:19 Pe), a nikoli Ježíš Kristus: „Pán můj a Bůh můj.“ (Jan 20:28, 29 Pe i NS)

Jestliže sloužíme Pánu Ježíši Kristu, On pochopitelně nemůže být „stvoření“ (stvořená bytost), ale jedině, jak už víme, Stvořitel. Kdyby byl Ježíš jen anděl, naše služba jemu by byla službou „stvoření“, což by bylo klasifikováno jako **modlářství**. Podobali bychom se lidem, o kterých apoštol Pavel napsal:

„Vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a **slouží tvorstvu** (stvoření KB) **místo Stvořiteli** – on budiž veleben na věky! Amen.“ (Řím. 1:25)

Pavel napsal Galatským:

„Něméně když jste neznali Boha, tehdy **jste sloužili jako otroci těm, kteří od přirozenosti nejsou bohy**. Ale nyní jste poznali Boha.“ (Gal. 4:8-9a NS)

Jestliže podle svědků Jehovových není Pán Ježíš Bohem, měli by si uvědomit, že tím v podstatě činí už z prvních křesťanů, kteří sloužili Kristu, modláře. Pán Ježíš však Bohem je a služba Jemu je pro nás požehnáním, na rozdíl od údělu těch, kdo sloužili nebo slouží i dnes těm, kteří nejsou ve své podstatě Bohy, a jsou **jen stvoření**. Z toho je zjevné, že v duchovní sféře **není možno sloužit „nějakému bohu“, ale pouze Bohu pravému**.

Dobrý je jen Bůh

Dokonalý charakter Pána Ježíše Krista v sobě zahrnuje také i dokonalou dobrotu, jíž Kristus oplýval nejen ve své nebeské slávě, ale kterou prokázal i ve svém ponížení v lidském těle v krajně obtížných situacích. Ve své vzorové úloze pokorného služebníka proto také svou absolutní dobrotu ani v nejmenším nezpochybnil. To však svědkové Jehovovi popírají a citují při tom tento Kristův výrok:

„Proč mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh.“ (Luk. 18:19 NS)

Podle svědků Jehovových odmítl Pán Ježíš přijmout oslovení „dobrý mistr“ a označil dobrým jen Otce v nebi. Otázka ze stany křesťanů zní: „Souhlasí tento výklad svědků Jehovových s kontextem celého zjevení o Kristu“? Pán Ježíš řekl:

„Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14:9) „Kdo vidí mne, vidí toho, který mne poslal.“ (Jan 12:40)

To znamená, že charakter Krista je naprosto stejný s charakterem „Otce“.

Ježíš nám nepřišel zjevit „Otce“ skrze nějakou dobře nacvičenou „divadelní scénu o Otcově charakteru“. Kristovo jednání vyplývalo vždy z Jeho vlastního dokonalého charakteru, který může být vlastní jen Bohu. Kdyby Pán Ježíš nevladl Božství, nemohl by být také ani dobrý.

O stvořených bytostech, jež Bohu v nebi slouží je napsáno: „Ano, mezi služebníky jeho není dokonalosti, a při andělích svých zanechal nedostatku.“ (Job 4:18 KB) Na jiném místě pak: „Ani při svatých jeho není dokonalosti, a nebesa nejsou čistá před očima jeho.“ (Job 15:15 KB)

Tyto Biblické výroky jsou pravdivé, ať je vyslovil kdokoli. Jsou v naprostém souladu s tím, co řekl Ježíš: „Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh.“ (Luk 18:19) To také dokazuje, že se v nebi a samozřejmě také na zemi nenacházel nikdo, kdo by byl dokonale spravedlivý a tím i dokonale dobrý, kromě Boha. **Kdyby Ježíš nebyl Bohem, spadl by neodvolatelně do sféry stvořených bytostí. Pak by nesplňoval požadavek dokonalé spravedlnosti, kladený na Spasitele lidstva.** U proroka Izaiáše čteme: „Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha silného, a spravedlivého a spasitele žádného kromě mne.“ (Iz. 45:21b KB) A právě tento Ježíš, který je ve své podstatě **silným Bohem** (Iz. 9:6) vlastním **spravedlnost** (2. Tim. 4:8) a také **jediným možným Spasitelem** (Sk. 4:12) klade otázku bohatému mládenci: „Proč mne nazýváš dobrým?“ (Luk 8:19 NS)

Touto otázkou a následnou odpovědí podněcuje Pán Ježíš mysl každého naslouchajícího. Jinými slovy Ježíš praví: „Nazýváš mne dobrým a nemýlíš se. Proto si uvědom, kdo jsem. Jestliže jsem skutečně **dobrý, jsem tedy i Bůh, neboť dobrý je jen Bůh.**“ (Parafráze textu Luk 18:19)

Dodatek: Přestože se Ježíš stal člověkem a Božím služebníkem, své Božské neviditelné podstaty se nezřekl. Ve své přijaté pozici Božího služebníka pokládá pochopitelně „Otce“ za většího, než je on sám a to také formuje některé jeho výroky. (Jan 14:28) Tím však nezpochybňuje svou neviditelnou Božskou podstatu, ke které patří samozřejmě i Jeho dobrota. Ježíšovy výroky směřované k „Otcí“ jsou v souladu s Jeho dobrovolným ponižením, neboť se stal ve všem podobným nám lidem, kromě hříchu.

Po stránce svého lidství byl Kristus závislý na „Otcí“ úplně ve všem, i ve vzkříšení, či v určení hodiny Jeho druhého příchodu. (Sk. 1:7) Po stránce svého Božství však Ježíš Kristus věděl úplně vše. (viz „Duch Boží neboli Duch Kristův ví vše.“ str. 56)

Gramatika a „Překlad nového světa Svatých písem“

Jistě nikdo nepřehlédl, že jen v jedné části této stati je kratičká zmínka o gramatice starořečtiny, jejíž pomocí je možno dokazovat Kristovo Božství. Nejsou zde uvedeny gramatické rozborů např. ohledně textů z Jana 1:1 „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.“ Nebo ohledně Tomášova vyznání, směřovaného Kristu „Můj Pán a můj Bůh.“ (Jan 20:28) atd. Mám totiž za to, že všechny Biblické texty i s jejich souvislostmi, v jakých byly v Písmu napsány, jsou přebohatou nadílkou důkazů, a tudíž není třeba používat ještě navíc důkazy z gramatiky řeckého jazyka. Ostatně, jak si má čtenář, který je sám neznalý řečtiny, ověřit pravost výkladu gramatiky té či oné strany? Všichni máme zkušenosti s tím, kdo chce věřit tomu či onomu, se stejně přesvědčit nedá. Sami svědkové Jehovovi tyto lidské sklony znají a zmiňují se o tom ve své literatuře: „Lidé mají sklon věřit tomu, čemu věřit chtějí.“ (Z časopisu *Probudte se* z 8.dubna 1990, str. 8)

Sám nejsem znalec původních Biblických jazyků, a proto bych případné studie musel stejně jen citovat. Pokud by si takové studie chtěl někdo přece jen přečíst, je možné o ně požádat někoho z teologů.

Mým záměrem bylo napsat pojednání o podstatě Kristově, které by bylo postaveno výhradně na čtení Písma a na modlitbě o moudrost. Můj postup jako řadového křesťana se nijak nelišil od postupu Berienských. (Sk. 17:11)

Svědkové Jehovovi sestavili svůj vlastní překlad Bible, nazvaný *Překlad nového světa Svatých písem* (NS), což jistě vyžadovalo respektování gramatiky původních jazyků. Do jaké míry se to skutečně dělo, mohou posoudit jen odborníci. Dejme proto slovo významnému odborníkovi na řečtinu dr. Mentimu.

Jeho osobní svědectví je zaznamenáno spolu s dalšími svědectvími ve videofilmu s názvem *Svědkové Jehovovi* s odborným českým dabingem:

„Ještě nikdy jsem neviděl takzvaný překlad, který by od skutečného učení zašel tak daleko, jako tento překlad svědků Jehovových. Je tak vzdálený tomu, co je v řeckých a hebrejských originálech.“

Dr. Menti nazval Bibli svědků Jehovových šokujícím nesprávným překladem, nevěrohodným a nečestným:

„Není možné používat jejich překladu, protože je předpojatý a klamný. Jeho autoři svévolně zaměňovali slova Písma tak, aby zapadala do jejich doktrín. Zkreslili mnoho pasáží v Písmu. Spousty a spousty úseků v Novém zákoně, zejména týkajících se Božství Kristova.“

Boží jméno

Svědkové Jehovovi často používají text z Jana 17:26 NS: „A dal jsem jim tvé jméno na vědomí a chci je dát na vědomí,“ aby jim podpořili své učení, že Kristus kladl důraz na vyslovování jména Jehova.

Když však čteme evangelia, nic takového tam nevidíme. Ježíš vede své učedníky výhradně k tomu, aby oslovovali Boha v nebesích „Otče“ – jen v evangeliu Janově 126krát. Tetragram JHVH je výrazem používaným ve starozákonních hebrejských Písmech a kdyby si Ježíš přál, aby byl vyslovován, jistě by to svým učedníkům sdělil. Jestliže šest milionů svědků Jehovových nemá s Bohem rodinný vztah, proč chtějí, aby měli stejný postoj i ostatní lidé? Boží děti, stejně jako děti pozemských rodičů přece nikdy neoslovují svého Otce „příjmením“, ale pouze *Abba* – „tatínku“! (více ve stati *Znovuzrození* od str. 5)

Smyslem Kristových slov „dal jsem jim tvé jméno na vědomí“ je zjevit charakter svého „Otce“. (Jan 14:7) Už prorok Izaiáš napsal, že věčným charakterem (jménem) samotného Stvořitele je Otcovský vztah k člověku: „Ty jsi Hospodine *Otec náš*, Vykupitel náš, toť jest *od věčnosti tvé jméno*.“ (Iz. 63:16b) Sama literatura svědků Jehovových *Měl bys věřit v trojici?* str. 23 přiznává:

„Ale slovo ‚jméno‘ vždycky neznamená osobní zájmeno – ani v řečtině, ani v češtině... Robertsonova kniha ‚Slovní obrazy v Novém zákoně‘ (angl.) říká: ‚Způsob, jak je zde použito jméno (onoma) ‚označuje v Septuagintě a na papyrech běžně moc nebo autoritu‘.“

Co je podle Písem podstatou Ducha svatého?

Vedení svědků Jehovových popírá inteligentní podstatu Ducha svatého a považuje jej pouze za Boží účinnou sílu, užívanou inteligentním Bohem – v principu stejnou jako je např. elektřina, používaná pro přenos informací pomocí radiových nebo televizních vln.

Křesťané však na základě Písem chápou Božího Ducha ne jako personifikaci Boží účinné síly, ale jako samu inteligentní podstatu Boha: „Bůh je duch“ (Jan 4:24) Podobně píše Pavel do Korintu: „Duch je tím Pánem, a kde je Duch Páně, tam je svoboda.“ (2. Kor. 3:17) (V překladu NS podobně.)

Apoštol Pavel vysvětluje, že to, co dělá člověka inteligentní bytostí, je skrytý lidský duch, podobně jako Boha dělá Bohem právě inteligentní Boží Duch: „Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží.“ (1. Kor. 2:10, 11)

Jestliže je **Duch Boží Pánem samým**, není divu, že jsou v Písmu připisovány Duchu Božímu **vlastnosti osoby**: „A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.“ (Ef. 4:30) Zarmoutit totiž nelze sílu, ale jen osobu, tedy samu podstatu Boha, tzn. Boha samého. Jistí protikřesťansky zaměřené lidi nás také napadají, že personifikujeme přírodní síly a také i dobro na osobnost Boha, a zlo na osobnost ďábla. Jako křesťan musím vyznat, že jsem ve svém postoji k Písmu a k osobním zkušenostem takovým útokům nepřítel ani na chvíli neustoupil.)

Duch svatý hovoří o svých rozhodnutích:

„Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: ‚Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal‘... Posláni tedy Duchem svatým, odešli.“ (Sk. 13:2-4 EP)

Podobně Sk. 8:29 EP

„Duch řekl Filipovi: ‚Běž k tomu vozu a jdi vedle něho.‘“

Duch Boží uděluje dary:

„To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.“ (1.Kor. 12:11 EP)

Duch Boží dosvědčuje (potvrzuje naše smíření s Bohem):

„Boží Duch dosvědčuje duchu našemu, že jsme Boží děti.“ (Řím. 8:16 EP)

Duch Boží rozhoduje:

„Toto je rozhodnutí Ducha svatého i naše.“ (Sk. 15:28)

Duch Boží zabraňuje špatným rozhodnutím:

„Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat slovo v provincii Asii.“ (Sk. 16:6) Dále Sk. 16:7 „Duch Ježíšův jim to nedovolil.“ NS, EP, PE, Žilka, atd.)

Duch Boží trestá lhaní:

„Ale Petr mu řekl: ‚Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému... Nelhal jsi lidem, ale Bohu.‘“ (Sk. 5:3-4 EP)

Ananiáš nelhal „účinné síle“, ale samému Bohu.

Duch Boží učí a připomíná:

„Ale přimlouve Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (Jan 14:26)

Duch Boží prosí za nás:

„Sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.“ (Řím. 8:26 EP)

Duch Boží je svědkem Kristovým:

„Až přijde Přimlouve, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví.“ (Jan 15:26-27)

Duch Boží má moc:

„Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Duch Boží přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.“ (Řím. 8:9)

(Moje otázka: Čí je tedy ten, kdo nemá Kristova Ducha?)

Z Písma víme, že Duch Boží nemá žádné trvalé obrysy, neboť může vanout, být vylit apod.

Duch Boží neboli Duch Kristův ví vše

Vedení svědků Jehovových radí svým členům, jak pokládat otázky lidem věřícím v Kristovo Božství. V knize *Rozmluvy z Písem* na str. 358 píše:

Potom můžeš dodat: „Jestliže je Syn roven Otci, jak to, že Otec ví věci, které Syn neví? Jestliže řekne, že to tak bylo, když byl Ježíš v lidské podobě, zeptej se: ‚Ale proč to neví svatý duch?‘“

Odpověď je velice snadná, známe-li Bibli. **Duch Boží je tam totiž ztotožněn s Duchem Kristovým**: Proroci „zkoumali, na který čas a na jaké okolnosti poukazoval **Kristův Duch**, který v nich působil, protože už předem potvrzoval, že Kristus musí trpět a pak být oslaven“. (1. Pe. 1:11 Pe)

Petr ve svém 2. dopise píše: „Nikdy totiž nebylo vyřčeno proctví z lidské vůle, nýbrž z popudu **Ducha svatého** mluvili lidé, poslaní od Boha.“ (2. Pe. 1:21 EP)

Stejně jako Petr chápe Ducha Božího jako Ducha Kristova i Pavel: „Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás Duch Boží přebývá. Kdo totiž nemá **Kristova Ducha**, ten není jeho. Je-li však Kristus ve vás, tělo je mrtvé pro hřích, ale Duch je život pro spravedlnost. A když sídlí ve vás Duch toho, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který ve vás sídlí.“ (Řím. 8:9-11 Pe)

Pavel nás ujišťuje, že tento **Duch Kristův** neboli **Duch Boží** ví o všech Božích věcech: „Božích věcí nezná žádný, jedině Duch Boží.“ (1.Kor. 2:11 KB)

Z toho je zjevné, že Pán Ježíš věděl z hlediska své Božské podstaty o dni a hodině svého druhého příchodu. K Jeho Božství totiž patřil a stále patří příslušný Duch Boží (Duch Kristův) a ten „ví všechno o Božích věcech“.

Doplňk: Víme však, že Ježíš pokládal „Otce“ za přednějšího než byl on sám i z hlediska určení hodiny jeho druhého příchodu. Kristovým posláním nebylo prozradit onu hodinu, ale učinit ze svých následovníků **své svědky**: „To není vaše věc, abyste věděli čas a hodinu, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, budete vybaveni silou a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ (Sk. 1:7, 8 PE, Mar. 13:32) Jsme-li pravými Kristovými následovníky, našim úkolem není určovat data Jeho druhého příchodu a konce světa, ale ztotožnit se slovem i skutkem s novozákonním názvem **Svědkové Kristovi**.

Kdy a proč začal být používán výraz „Trojice“?

Z dějin křesťanství je zjevné, že výraz *Trojice* se objevil poprvé až kolem roku 200. Použil jej Tertullian v díle *Proti Praxeovi*. Vysvětluje v něm, že jediný Bůh se projevuje ve třech osobách. Tento výraz byl církví přijat až po dvou koncilech; první se uskutečnil v Nicaei roku 325, a druhý v roce 381 v Konstantinopoli. Příslušné texty Písma dokazující Božskost Krista a Jeho Ducha byly shromážděny pod nadpis *Trojice*, a pod tímto novým názvem byly s úspěchem používány proti Ariánství a podobným herezím, a jsou používány s úspěchem až dodnes. Že jich Písmo obsahuje dostatečné množství je patrné i z této mé zestručnělé úvahy. Jsou dostatečnou obranou i proti dnešním útokům odpůrců Kristova Božství, kteří se snaží připodobnit křesťanskou **Trojici** k pohanským triádám bohů, znázorněných např. v časopise svědků Jehovových *Probudte se* pod nadpisem „Je Ježíš Kristus Bohem?“ Termín či výraz *Trojice* by patrně nebyl nikdy navrhnut, kdyby nebylo zmíněných herezí. Nemá nic společného s pohanskými božstvy. Pod názvem *Trojice* nechce přece nikdo hovořit o třech božích; to by byl polyteismus (mnohobožství). Podle mého přesvědčení učí polyteismus sama literatura svědků Jehovových, když staví vedle jediného Boha ještě boha jiného, jakým je podle ní Kristus.

Pokud podle učení svědků Jehovových není Kristus pravý Bůh, tak jaký je to bůh? Sami učí, že jiný než pravý. Pak by to znamenalo, že všichni, kdo takovému bohu slouží, slouží a klanějí se jinému bohu, než pravému a tak vlastně slouží stvoření, místo Stvořiteli. (viz opět stať ze str. 53 *Je naše služba Kristu službou stvoření, nebo službou Stvořiteli?*)

Trámem ve vlastním oku svědků Jehovových mohou být slova zapsaná v jejich časopise *Strážná věž* č. 3/1990 na str. 11-12:

„Co když polykáš lži a opakuješ je? Přestože je pokládáš za pravdu, lžeš, když je šíříš. Když se odhalí jejich nepravdivost, můžeš být pokládán za lháře. Chceš, aby se ti to stalo? Nevola Bůh falešné učitele k odpovědnosti za náboženské lži?“

Z celého srdce přeji všem svědkům Jehovovým silnou vůli a důvěru v Boha při důsledném osobním studiu textů Písma a jejich souvislostí. Jsem pevně přesvědčen, že upřímně smýšlející člověk dojde poměrně snadno k poznání, že učení o Kristově božství není pro křesťany žádným „nepochopitelným tajemstvím“, alespoň ne z hlediska Biblických textů a jejich srozumitelnosti. Tajemstvím může být např. jen ve smyslu lidskému oku nepostřehnutelnému vtělení Krista se všemi jeho podrobnostmi. Apoštol Pavel o tom píše: „V pravdě veliké je *tajemství* zbožnosti: Byl zjeven

v těle.“ (1. Tim. 3:16 EP) „Prokázal skrze Ducha, že je svatý.“ (Pe) Předcházející 15. verš svědčí o jeho Božské podstatě a Kraličtí v souladu s tím i mnoha dalšími fakty napsali: „Bůh zjeven jest v těle.“ (1. Tim. 3:16 KB)

Doslov

Cesta od rozumu k srdci bývá mnohdy daleká. Zásluhou této politováníhodné skutečnosti je lidstvo rozděleno nejen ve světě náboženském, ale i politickém, vědeckém, mravnostním, sportovním, atd. Následující demonstrativní příběh je hodně výmluvný. Jde o příběh mladé dívky, křesťanky. Která přemohla ve veřejné rozpravě pohanské mudrce. Ti těžce nesli pro ně nepříjemnou realitu, že dívka jim odvádí mnoho jejich „oveček“ ke Kristu. Vyzvali ji proto k veřejné rozpravě, neboť věřili, že ji snadno porazí svou moudrostí a vytříbenou argumentací. Pak budou lidé obeznámeni s tím, že křesťanství je neobhajitelné a jednou provždy tak učiní přítrž jeho rozmachu ve svém okolí. Ve svých plánech se však hodně spletli. Dívka ve veřejné rozpravě zvítězila a odvedla od pohanství ke křesťanství nejen další prosté obyvatele, ale dokonce i některé z oněch mudrců. Zbylí pohanští mudrci svou veřejnou prohru neunesli a z pozice moci problém vyřešili po svém; další veřejné rozpravy zakázali, nemluvě o znásobení perzekucí proti křesťanům. Pravda však umlčena nebyla. Přes všechny snahy nepřítel svítí jako jasné světlo dějinami lidstva. Ježíš chce, aby zářila i ve tvém srdci. ON řekl: „Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými“. (Jan 8:32 EP)